

யார் ?



இந்துமதி

யார்?

1

தீவிரென்று பெரிதாக நாய் குரைக்கிற சத்தம் கேட்டது. குரைக்கிற சத்தம்கூட இல்லை. ஓலமிட்டு அழுகிற சத்தம். அந்த ராத்திரியில் ஸ்மரியோ ஃபோனிக் எஃபர்ட் மாதிரிக் காதல்கில், மிகவும் பக்கத்தில்...

அந்த அதிர்ச்சியில் சடாரென்று எழுந்து உட்கார்ந்தான் ஹரி. நைட் டிரஸ் முழுதும் வியர்வையில் நனைந்து போயிருந்தது. மார்புக்குள் படபடத்தது. ஒரு வினாடி அந்த இருட்டில் ஒன்றும் புரியவில்லை. கட்டிலில் உட்கார்ந்தே கவனித்தான்.

ஸீஸரா குரைத்தது...? குரைப்பு இல்லை அது ஓலம். மரண ஓலம். அடிவயிற்றைப் புரட்டுகிற சத்தம். சட்டென்று எப்படி அது ஓய்ந்து போயிற்று? தூக்கம் கலைந்து எழுந்தவுடனே எப்படி நின்றது? ஸீஸரானால் அந்த மாதிரி நிறுத்திக் கொள்ளாதே. பக்கத்தில் போய் உடம்பைத் தடவிக் கொடுத்து—“என்னடா, வாட்ஸ் ராங் ஸீத் யூ...?” என்று செல்லமாகக் கேட்கிறவரை விடாதே.

இல்லை. இது ஸீஸர் இல்லை. வேறு எந்த நாயாகவும் இருக்க முடியாது. பக்கத்தில் ஸீஸரை விட்டால் நாயே சிடையாது. நாய் மட்டும்தானா...? வேறு மனிதர்கள் கூட இல்லாத இடம் அது. பக்கத்தில் வீடு ஏதாவது இருந்தால் தானே வேறு ஜீவனோ-மனிதர்களோ இருக்க...? நாலு மைலுக்குச் சுற்றி மணல் வெளி. சவுக்குத் தோப்பு. பிள்ளால்

ஆர்ப்பரிக்கிற கடல். அதை விட்டால் அமைதி. அமைதி. அப்படி இருக்கிறபோது வேறு நாம் எப்படி வர முடியும்...?

வேறு நாயும் இல்லை, எரிஸும் இல்லையென்றால் சற்று முன் கேட்ட ஓலம் யாருடையது...? என்ன பயங்கரமான ஓலம். ஒரு வேளை அந்த மாதிரி ஓர் ஓலமே கேட்க வில்லையோ வெறும் பிரமையோ? சாதாரணக் கனவுதானோ? கனவிற்கா உடம்பு இப்படிச் சிவிர்த்து நடுங்குகிறது...? விவரத்துக் கொட்டுகிறது? மை குட்னெஸ்! எவ்வளவு பயங்கரமான சத்தம் அது?

ஹரி மெதுவாகப் படுக்கையை விட்டு இறங்கினான். கட்டிலடியில் கிடந்த ஹவாய் செருப்பைப் போட்டுக் கொண்டான். தைட்ஸைட்டின் லேசான வெளிச்சத்தில் ஜன்னலருகில் போய் நின்று வெளியில் பார்த்தான். இருட்டாகக் கிடந்தது. சாதாரணமான இருட்டு இல்லை. கருக்கல் இருட்டு. அமாவாசை இருட்டு, சற்றுக் கறுப்பான நிறத்தில் எதிரில் யார் வந்து நின்றாலும் தெரியாத இருட்டு. கண்களை இருக்கிக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டு பார்த்தான் ஹரி. ஊஹும். ஒன்றும் தெரியவில்லை.

தூரத்துச் சவுக்குத் தோப்பில் காற்று நடமாடுகிற சத்தம் மட்டும் கேட்டது. உய் உய் என்று சவுக்குக் கிளைகள் வளைந்து நிமிர்கிற சத்தம். பெரிதாய் இரைச்சல் போடுகிற சமுத்திரத்தின் சத்தம். அவ்வளவுதான். வேறு எதுவும் இல்லை. மினுக் மினுக்கென்று நிறைய மினுமினாம் பூச்சிகள் பறப்பது தெரிந்தது.

அதற்கு மேல் அந்த இருட்டைப் பார்க்க முடியாதவனாக ஜன்னலை விட்டுத் திரும்பினான். சொல்வத் தெரியா ஏதோ ஒரு பயம் நெஞ்சை அடைத்துக் கொண்டிருந்தது. மனசுக்குள் பார்மக அழுத்திக் கொண்டு நின்றது.

என்ன அது?

அவனுக்குப் புரியவில்லை.

இந்த மதி

அந்த அருட்டு?

நிசப்தம்?

சற்று முன் கேட்ட நாயின் ஓலம்?

நிஜமாகவே நாய் ஓலமிட்டதா என்ன?

அப்படியானால் பரித்திற்கும் கேட்டிருக்க வேண்டுமே. கேட்டிருந்தால் அவள் எழுந்து வந்திருப்பாளே?

ஏன் வரவில்லை?

ஒரு வேளை அந்தச் சத்தம் பரித்திடமிருந்துதான் வந்ததோ?

ப்ரீத், ப்ரீத், ப்ரீத்...

அவன் வேகமாகத் தன் கட்டிலைக் கடந்து போனான். அதே அறையின் மற்றொரு கோடியைத் தன் அறையாக்கிக் கொண்டிருந்தான் ப்ரீத். நீளமான மரத்தடுப்பை வைத்துப் பிரித்துக் கொண்டிருந்தான். அந்த மரத்தடுப்பைக் கூட அந்த விட்டிற்கு வந்த மறுநாள் அவனே காரை எடுத்துக் கொண்டு நாற்பது மைலுக்கு மேல் போய் வாங்கிக்கொண்டு வந்திருந்தான். பிரித்து நீளமாய்ச் சுவர் மாதிரி நிற்க வைத்து விட்டுச் சொன்னான்.

“ஆக ஹரி. இனிமேல் நாம் இங்கே தங்குகிற ஒரு மாசம் வரை இதுதான் நம்மைப் பிரிக்கிற சுவர். தேற்று ராத்திரி மாதிரி உங்களால் இனிமேல் தேராக என் படுக்கைக்கு வர முடியாது. இதைத் தாண்டி வந்தீங்க... அப்புறம் தெரியும்...”

அவன் பதில் சொல்லாமல் அவனையே பார்த்தான். அந்த நிறம், உயரம், தைட் கவுனுக்குள் மழமழவென்று ஓடின உடம்பு, அதன் வளைவுகள்...

ப்ரீத்—இன்னொரு நீதுகிம்.

கிளாக்ஸோ பேசி உடம்பு அது உடம்பு முழுவதும் ஒரு செழுமை—

அப்பாவின் படத்தில் அறிமுகமாகி இருந்தால் இத்தனை நேரம் ஸ்ரீதேவி, ரத்தி எல்லோரையும் ஜெம தள்ளி விட்டுப் போயிருப்பாள்.

நல்ல வேளை—

அதற்கு முன் தனக்கு அறிமுகமானாள்—நான் காரிய தரிசியானாள். பின்னால் மனைவியாகவும் ஆவாள். ஆவாள் என்ன, ஆகப் போகிறவள்.—“என்ன அப்படிப் பார்க்கறீங்க சொன்னது காதில் விழுந்ததா?”

அதற்குப் பதில் சொல்வாமல் கேட்டான் அவன்.

“நீ அபூர்வ ராகங்கள் பார்த்தாயா? ப்ரீத்...”

“வாடி அன் இர்ரெவவண்ட் க்லெவ்ஸன்?”—ப்ரீத் தெற்றியைச் சுருக்கினாள்.

“ஷ்! ஆன்ஸர் மி. பார்த்தாயா, இல்லையா?”—சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக்கொண்டு அலட்சியமாகக் கேட்டான் அவன்.

“பார்த்தேன். என்ன அதுக்கு?”—அவளும் அதே அலட்சியத்தில் சொன்னாள்.

“அதில் ‘ஸ்ரீவித்யா. தனக்கும் கமலுக்கும் நடுவில் இருக்கிற பெட்டும் சுதவை மூடியதும் கமல் ஆத்திரப்பட்டுச் சொல்றது ஞாபகம் இருக்கா...?”

“பெரிய கமல் இவரு?”

“பெரிய கமல் இல்லை. நான் கமலுக்குப் பெரியவன், ஜலே—பத்து எண்ணுவேன். அதற்குள் இந்த மரத்தடுப்பு, மண்ணாங்கட்டி எல்லாம் இந்த இடத்தை விட்டு நகரணும். புரிகிறதா...?”

“நகரலேன்னா என்ன செய்விங்களாம்?”

இந்துமதி

“ஜஸ்ட் வைத் தட்”—அவள் முகத்திற்கு எதிரில் கையால் சிட்டிகை போட்டுக் காட்டினாள்.

“டோண்ட் சாலஞ்ச் மி. என்னை அன்பால் கட்டிப் போட முடியுமே தவிர இப்படியெல்லாம் கட்டிப் போட முடியாது என்பது உனக்கே தெரியும் ப்ரீத்.”

அவன் முகத்தில் தெரிந்த தீவிரத்தில் பயந்து போனான் அவன். அவன் செய்யக் கூடியவன். எதையும் ஒரு பிடிவாதத்தில் சாதிக்கக் கூடியவன். வாழ்க்கையைப் பந்தயமாக நினைப்பவன். அந்தப் பந்தயத்தில் எப்போதும் வெற்றி பெறத் துடிப்பவன்.

அந்தத் துடிப்பு மட்டும் இல்லாது போனால் இந்தப் பொட்டல் காட்டில் தனியாகக் கிடக்கும் பங்களானிற்கு வந்திருக்க மாட்டான். பந்தயத்தைச் சந்திக்கத் தயங்கு பவனாக இருந்தால்—

“எழுத முடியுமா உன்னால் ஒரு மர்ம நாவல்? நம் முடைய அடுத்த புரொடக்ஷன் ஒரு க்ரைம் த்ரில்லர். ஹிட்ச்காக் மாதிரி—ச்சேஸ் மாதிரி—எழுதுவியாடா நீ?”

அவனுடைய அப்பா—தெல்னாட்டு ஸ்ரீனிஸ்—பி—டிமில்—கேட்டதும் அவன் அதை நிஜமான பந்தயமாக எடுத்துக் கொண்டான்.

அப்பாவின் சினிமா சாம்ராஜ்யத்தில் ஆஸ்தான எழுத்தாளன் அவன். காதல்—அழியாத காதல்—அமரக் காதல் கதைகளாக எழுதினவன். நெஞ்சைத் தொடும் வானங்களால் எல்லாரையும் உருக்கினவன். இருபத்தெட்டு வயது இளைஞன். துடிப்பானவன். தீவார் அமிதாப் பச்சன் மாதிரி ஒரு துடிப்பு. உருவம் கூட கிட்டத்தட்ட அதே அமிதாப் பச்சன்.

அவனைப் பார்த்து ‘க்ரைம் த்ரில்லர்’ எழுத முடியுமா என்று கேட்டதும்—அதுவும் ஹிட்ச்காக், ச்சேஸ் எல்லோரையும் உதாரணம் சொன்னதும்—

ஓய் நாட்?

“ஏழ்ப்பா. எத்தனை நாள் உங்களுக்கு ஸ்கிரிப்ட் வேணும்?”

“ஏண்டா டேய். என்னவோ கதை ரெடியா இருக்கிற மாதிரி ஸ்கிரிப்ட் பத்திப் பேசுறே...?”

“அந்தக் கலை எல்லாம் உங்களுக்கு வேணாம். எண்ணி ரெண்டே மாதம். உங்களுக்கு எரின் பை எரின் வரும். ஸ்கிரிப்ட் என் டிரீட்மெண்ட்—எலாபரேட்டட் டிரீட்மெண்ட்—டயலாக் எல்லாம் ரெடியாகி விடும். இது ஒன் மேன் ஷோ! நானே எல்லாம் செய்யப் போறேன். டிஸ்கஷன் கூட எனக்கு நானேதான். சத்யஜித்ரே மாதிரி காமிரா ஆங்கிலிலிருந்து ரெடி. பண்ணிக்கிட்டு வரேனா இல்லையா பாருங்க.”

“குட். டேக் இட் ஆஸ் எ சேலஞ்ஜ் மை ஸன்.”

“எஸ். இட்ஸ் எ சேலஞ்ஜ் டாட். இரண்டு மாதம் நான் எங்கே இருக்கிறேன் என்பது கூடத் தெரியாமல் எவ்வண்ட்டா வேலை செய்யறேன் பாருங்க.”

“எங்கே போகப் போறே...?”

“ஆன் நி ஸ்பாட் லொகேஷன் கண்டு பிடிச்ச அங்கேயே உட்கார்ந்து எழுதப் போறேன்.”

“குட் லக்.”

“தாங்க்ஸ் டாட்.”

சொல்லிவிட்டு மாடிக்குப் போனான். தன் அறையின் ஏ.சி. குளிருக்கு இதமாக இன்ட்டர்காமில் சமையற்காரரைக் கூப்பிட்டு காப்பிக்குச் சொன்னான். காப்பி குடித்துக் கொண்டே டெலிபோனில் ப்ரீத்தைக் கூப்பிட்டான்.

“ப்ரீத் ஹென எபெளட் மை ரைட்டிங் எ க்ரைம் தரில்லர்!”

“க்ரைம் தரில்லர்! யூ! டோண்ட் பி க்ரேஸி. திமர்ஸ் செம். ஆதலும் என்ற ஆசை வந்துடுத்தா?”

“லுக் ப்ரீத். பீஸரியஸ். நோ கிட்டிங். எனக்குப் பத்து பெரிமாஸன்—பத்து அகதா கிரிஸ்டி, பத்து அலீஸ்டர் மெக்லீன்—கெட் ஆல் தோஸ் புக்ஸ். அப்புறம் நகரத்தை விட்டுத் தள்ளி தனியாய் ஒதுங்குப் புறமாப் ஒரு பங்களா. சமையலுக்கு நாயர். காவலுக்கு ஸீஸர். பொழுது போக டேப் ரிகார்டர். ஐம்பது காலெஸ்ட்ஸ். நாலைந்து குயர் வெள்ளைக் காகிதம், பேனா, இங்க், நான், என் கார்—”

அவன் ஒரு வினாடி நிறுத்திவிடாமல் அவன் பேசாமல் இருந்தான். அந்த மௌனம் அவனை எரிச்சல் ஏற்படுத்தியது. அதே எரிச்சலில் பேசினான்.

“கெட் எவ்வரி திங் ரெடி, உனக்கு இரண்டே நாள் டயம் கொடுக்கிறேன்.”

அவன் சொல்லி முடித்ததும் மெதுவாகக் கேட்டான் அவன்.

“டோண்ட் யு லாண்ட் மீ...?”

“ஹேய். நிஜமாகவே நீ வாரியா...?”

“ம்...”

“இட் வில் பி மை ப்ளெஷர் தென்.”

“பட்—ஐம் நாட் கமிங் ஃபார் யுவர் ப்ளெஷர்.”

“அப்போ எதுக்கு வரே...?”

“ஐஸ் டு ஹெல்ப் யு இன் யுவர் ரைட்டிங்.”

“ஹாங்க் யுவர்ஸெல்ஃப் ஐ டோண்ட் நீட் எளி ஹெல்ப்.”

கோபத்தோடு போனை வைத்தான் அவன்.

அடுத்த நாளை காலைப் போட்டுக் கொண்டு அலைந்து மூன்றாம் நாள் அந்த பங்களாவைக் கண்டு பிடித்தான் ப்ரீதி. மகாபலிபுரத்திற்குச் சற்றுத் தள்ளி, சாலையை விட்டு உள்ளே ஒதுக்குப் புறமாக, முன்னால் பெரிய தோட்டம். புல்வெளி, பின்னால் சவுக்குத் தோப்பு, அதைத் தாண்டினால் கடல். ஒகோகோ என்று இரைச்சல்.

அதைப் பார்த்ததும் ஹரி இந்த இடம்தான் என்று தீர்மானித்தான். மறுநாளே சொந்தக்காரரைக் கண்டு பிடித்து, இரண்டு மாத வாடகைக்கு ஒரு வருட அட்வான்ஸ் கொடுத்து ஐந்தாம் நாள் காலை பத்து மணிக்கு யாரிடமும் சொல்லாமல்-யாருக்கும் தெரியாமல் இரண்டு சூட்கேஸ், சமையல் சாமான், படிக்க புத்தகங்கள், அபா, போனி-எம், க்ளீஃப் ரிச்சர்ட்ஸ், பீத்தோவன், டோனாசம்மர் என்று ஒரு அடுக்கு காஸெட், நாயர், ஸீலர், ப்ரீத் இவர்களோடு புதுசாய் வாங்கின நன் வெள்ளை பியட்டில் வந்து இறங்கினான்.

அன்று பகல் முழுவதும் இரண்டு பேரும் கடலில் குளித்தார்கள். நீச்சல் அடித்தார்கள். பசித்தபோது கரைக்கு வந்து சாண்ட்விச் சாப்பிட்டார்கள். காஸெட் கேட்டார்கள்.

“ஏன் ப்ரீத், எங்கோ மியாமியில் இருக்கிற மாதிரி இல்லை...?” தன் 555 வைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டே கேட்டான் அவன்.

“பட், எனக்கென்னவோ இந்த இடம் பயமாகத்தான் இருக்கு ஹரி. நாயருக்குக் கூட இந்த இடம் பிடிக்கலை. ராத்திரி இன்னும் லோன்லியாய் இன்னும் பயமாக இருக்கு மோன்று தோணுறது.”

“டோண்ட் பி எல்லி,” என்று அவளை அணைத்துக் கொண்டான் அவன். ஈர உடம்பில் அவன் கை சூடாகத் தோளில் விழுந்ததும் அந்தச் சூடு தன் உடம்பிற்கும் பரவுவதை உணர்ந்தான் அவன்.

‘நோ இதற்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது. எஸ்வரி இம் சஸ் ஆஃப்டர் மாரேஜ்.’

சட்டென்று அவன் கையைத் தள்ளி விட்டான் அவன். அந்த பலவீனத்தைப் புரிந்து கொண்டு சிரித்தான் அவன்.

“ஏய் ப்ரீத், யு டோண்ட் வைக் இட்?”

“நாட் நௌ. கல்யாணத்திற்கு முன்னால் வரம்பு மீறக் கூடாது ஹரி.”

“தமிழ்ப் பண்பாடா...!” என்று சிரித்தான் அவன்.

“இல்லை. செக்யூரிட்டி பயம்.”

“அந்தப் பயம்தான் எனக்குத் தமிழ்ப் பண்பாடாகத் தெரிகிறது,” என்று மறுபடியும் சிரித்தான்.

ராத்திரி நிஜமாகவே பயமாகத் தான் இருந்தது. முதல் நாள் இரவாக இருக்கவே பயம் அதிகம் தெரிந்தது. வீட்டின் நிச்சப்தம். ஒகோகோ என்று கேட்ட கடல். யாருமே இல்லாத அத்வானம்...

ஹரி கூடச் சற்றுக் கலங்கிதான் போனான். ‘இங்கே வந்தது தவறோ...? இப்படி ஒரு ரிஸ்க் எடுத்திருக்க வேண்டாமோ...?’

அந்தக் குளிருக்கு இதமாக ஒரு பெக் ஷீவாஸ் ரீகல் அடித்து—ஒரு ராத்மென் பற்ற வைத்து அடுத்த துணையாக ப்ரீத்தின் படுக்கையில் வந்து உட்கார்ந்து—‘ப்ளீஸ் ப்ரீத். ஆஃப்டர் ஆல் நான் உன்னை கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளப் போகிறவன்தானே ப்ரீத். இதில் என்ன தப்பு’ ப்ரீத்..?’ என்று கெஞ்சி—

அவன் ‘நோ, நோ,’ என்று தடுமாறி எழுத்திருப்பதற்குள்—

அவன் அவளை அணைத்து உச்சந்தலையில், நெற்றியில் கண்களில், உதட்டில் என்று முத்தமிட்டு—

ஒரு வினாடி அவனும் அந்த இதத்தில் தன்னை மறந்து—
பின்—

ஒரு வேகத்தோடு அவனைப் பிடித்துத் தள்ளினான்.

“தோ. ஹரி. ஐ டோண்ட் லைக் திஸ். இந்த மாதிரி நடந்து கொண்டால் நான் திரும்பிப் போய் விடுவேன்.” என்று பயமுறுத்த—

அவனும் ‘ஸாரி ப்ரீத்’ சொல்லிப் பிளிய—

மறுநாள் காலையில்தான் அந்த மரத்தடுப்பு வந்தது. அவன் அதைப் பார்த்து நிதானமாக ஒரு கோபத்தோடு ‘இந்த மரத்தடுப்பு, மண்ணாங்கட்டி எல்லாம் நகரனும்’ என்று சொன்னதும்—

அவன் அதை நான்காக மடித்து ஒரு கதவின் அகலத் திறகு மட்டும் வைத்திருந்தான். ‘உடை மாற்றும் வசதிக்காக’ என்று சொன்னதும் அவனாலும் ஒன்றும் சொல்ல முடியாமற் போயிற்று.

இப்போது தன் கட்டிலைத் தாண்டி, கதவலகத்திற்கு நின்று அந்த மரத்தடுப்பை அடைந்து எட்டிப் பார்த்தபோது உள்ளே ப்ரீதி நிம்மதியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

அருகில் போய்க் தோளைப் பிடித்து உலுக்கினான் அவன். திடுக்கிட்ட மாதிரி எழுந்து உட்காரிந்தான் அவன்.

“என்ன ஆச்சு ஹரி?”

“நாய் அழுத மாதிரி சத்தம் கேட்கலை உனக்கு?”

“நாயா... நம்ம ஸீஸரா...”

“ஸீஸரான்னு தெரியலை. ஆனால் நாய் அழுத சத்தம் மாதிரிதான்—”

“இல்லை ஹரி. அப்படி எதுவும் கேட்கலை. ஆனால் ராத்திரி எனக்கு ஒரு மோட்டார் சைக்கிள் வர்ற சத்தம்தான் கேட்டது.”

“மோட்டார் சைக்கிளா! நம்ம வீட்டுக்கா...”

“நம்ம வீடு வரை வந்து பின் சத்தம் நின்று போயிற்று” அப்புறம் கிளம்பிப் போகிற சத்தமே கேட்கலை?”

“ஓ, ஹெல். இங்கேயே இரு. இதோ வர்றேன்.”

அவன் படுக்கை அறையின் கதவை திறந்து கொண்டு ஹாலுக்கு வந்தான். ஹாலின் இருட்டு பயமுறுத்தியது. கண்ணுக்குத் தெரியாமல் யாரோ நின்று தன்னையே உற்றுப் பார்க்கிற மாதிரி தோன்றியது. அதற்குப் பயந்து அவசரமாக விளக்கைப் போட்டான். ஜன்னல் கதவைத் திறந்து ‘நாயர்... நாயர்’ என்று கூப்பிட்டான்.

பதிலுக்கு நாயர்... நாயர்... நாயர்... எதிரொலித்தது.

வழக்கமாக ஒரே குரலுக்கு அவனிடமிருந்து, ‘எந்தா சாரு’ வரும். இன்று வரவில்லை. அவனுடைய க்வார்ட்டர்ஸ் நிசப்தமாகக் கிடந்தது.

“நாயர் தூங்கிக் கொண்டிருப்பான்.” ஹரி மனத்தை கிடப்படுத்திக் கொண்டு வாசல் கதவைத் திறந்தான். வசந்தா மூலையில் ஸீஸர் படுத்துக் கொண்டிருக்கும் இடத்தைப் பார்த்தான். அது காலியாகக் கிடப்பதை கவனித்தான்.

வசந்தாவின் படிகளில் இறங்கி விஸிலடித்துக் கொண்டே வாசல் கேட் வரை போய்ப் பார்த்தான். ஸீஸர் கண்ணில் படவில்லை. அதற்குப் பதிலாக—

லேசான வெளிச்சத்தில் வேறொன்று பட்டது. இரண்டு சக்கரங்களின் தடயம். தூரத்திலிருந்து வந்த மோட்டார் சைக்கிளோ— ஸ்கூட்டரோ கேட் வரை வந்திருக்கிற தடயம்.

கேட்டைவிட்டு ஒட்டமாகத் திரும்பி ஓடி வந்தான்.

நாயரின் க்லார்ட்டர்ஸ் வாசலில் நின்று மறுபடியும் நாயர், நாயர் என்று கூப்பிட்டான். பதில் இல்லாமற் போகவே மெதுவாகக் கதவைத் திறந்து உள்ளே பார்த்தான். நாயர் இல்லை. அவன் பயமும் அதிர்ச்சியுமாகத் திரும்பிய போது ஹால் ஜன்னலிலிருந்து ப்ரீதி கூப்பிடுவது கேட்டது. அவள் முகமும் பார்த்தால் வெளிநிப் போயிருந்தது.

"ஹரி, ஹரி! கம் ஹியர் இம்மிடியுன்..."

அவன் அதே வேகத்தில் ஓடி ஹாலுக்குள் போனதும்— அவள் பதறினாள்.

"ஹரி. மேஜை டிராயரில் வச்சிருந்த உங்க துப்பாக்கியை காணோம்..."

"என்ன"—

அவன் டிராயரைத் திறந்து பார்த்தான். துப்பாக்கி இல்லை. பின் ஒரு சந்தேகத்தோடு டெலிபோனுக்கு அருகில் போய் ரிஸிவரை எடுத்தான்.

அது உயிரிழந்து கிடந்தது.

"ப்ரீத், டெலிபோன் கூட ஓர்க் பண்ணலை."

"ஹரி," அவள் நடுங்கிக் கொண்டே அவன் உடம்போடு ஒட்டிக் கொண்டாள்.

"ஒரு நிமிஷம் இரு ப்ரீத், போய் வீடு டூரா இன்னொரு தரம் பார்த்துவிட்டு வரேன்."

"மாட்டேன். நான் தனியாக இருக்க மாட்டேன். பயமாக இருக்கு ஹரி."

"சரி. கூடவா."

"வேணாம். அதுக்கும் பயமாக இருக்கு. எங்கேயும் போக வேண்டாம் ஹரி. ராத்திரி மோட்டார் சைக்கிளில் வந்தவன் இங்கேயே இருக்கான். உங்க துப்பாக்கியோடு எங்கேயோ ஒளிந்து கொண்டிருக்கான்."

அவர்கள் வெளியில் வந்தபோது நன்றாக வெளிக்சமாக இருந்தது. வராந்தாவின் படிக்களில் இறங்கினபோது ப்ரீதி "ஹரி, அங்க பாருங்க." என்று கார் ஷெட்டைக் காட்டினாள்.

கார் ஷெட் திறந்திருந்தது. தினமும் ராத்திரி கார் ஷெட்டைப் பூட்டுகிற வழக்கம். நேற்று ராத்திரியும் பூட்டி னார்கள். நாயர்தான் பூட்டிவிட்டுச் சாலையைக் கொண்டு வந்து நந்தான். இப்போது ஷெட் திறந்து கிடந்தது.

இரண்டு பேரும் ஒரு நிமிடம் தயங்கிப் பின் ஷெட்டிற்குள் போய்ப் பார்த்தபோது அந்த வெள்ளை மியட்டின் நான்கு டயர்களும் காற்று இறங்கிக் கிடந்தது. பாஸெட் திறந்து போட்டிருக்க, உள்ளே பாட்டரி இருக்கும் இடம் வெறுமையாகக் காணப்பட்டது.

முதலில் துப்பாக்கி—

அப்புறம் டெலிபோன்—

இப்போ கார்—

யாரோ திட்டமிட்டு அவர்களை அந்த இடத்தை விட்டு நகர முடியாமல் பண்ணி இருக்கிறார்கள்.

இரண்டு பேரும் பேசப் பயந்தவர்களாக, மூச்சுவிடப் பயந்தவர்களாக ஒருவர் கையை மற்றவர் பற்றியபடி நாயரின் குவார்ட்டர்ஸை நோக்கி நடந்த போது—வழியில் கிடந்த புதருக்குள்ளிருந்து நாயரின் முகம் மட்டும் வெளியில் எட்டிப் பார்த்தது.

கண் பிதுங்கி, பார்வை வானத்தைப் பார்க்க, வெறிக்க பாதி வாய் திறந்து, கழுத்தைச் சுற்றின ரத்த காயத் தோடு—

அந்த உயிரற்ற முகத்தைப் பார்த்ததும் லீல் என்று வீற விட்டு ஹரியின் தோலில் சரிந்தாள் ப்ரீதி.

பளிச்சென்று அடித்த வெய்யிலில் நாயரின் முகம் பயங்கரமாகக் கிடந்தது.

நிலை குத்தி நின்ற கண்களும், திறந்து கிடந்த வாயும், லேசாக வெளியில் தொங்கின நாக்கும், கழுத்தைச் சுற்றின ரத்த காயமும்—

யாரோ கழுத்தை நெறித்துக் கொன்றிருக்கிறார்கள். அதுவும் சற்று வலுவான ஏதோ ஒன்றால்தான் இதைச் செய்திருக்க வேண்டும்.

—என்ன அது?

—இரும்புச் சங்கிலி?

—இல்லாவிட்டால் வளையக் கூடிய கம்பம்?

—‘அதுவும் இல்லை என்றால் சைக்கிள் செயின்’

அந்தக் கடைசி ஆயுதம்தான் சரியாகப்பட்டது ஹரிக்கு. அதுதான் கழுத்தில் மாட்டி இறுக்கி இந்த மாதிரி காயத்தையும் ரத்தக் கறையையும் ஏற்படுத்தும்.

யார் செய்திருப்பார்கள் இதை? சைக்கிள் செயினை லாகவமாக உபயோகப்படுத்தத் தெரிந்தவர் இதைச் செய்திருக்க வேண்டும்.

யார் அவன்?

எங்கே இருக்கிறான் இப்போது?

வீட்டுக்குள்ளா?

எதற்காக?

எந்தக் கேள்விக்கும் விடை தெரியாமல் ஹரியின் உடம்பில் பயம் 440 வோல்ட்டாக ஓடிற்று. கைகள் சில்விட்டுப்

போய் மெதுவாகத் தளர ஆரம்பிக்கவே தோளில் மயங்கிக் கிடந்த ப்ரீதியை அங்கேயே மணலில் படுக்க வைத்தான். மூக்கின் அடியில் விரலை வைத்துப் பார்த்தான். உஷ்ணக் காற்று தாக்கினபோது அவனுக்குள் மெதுவாக ஒரு திம்மதியும் தாக்கியது.

ப்ரீதி உயிரோடுதான் இருக்கிறாள்!

“ப்ரீதி, ப்ரீதி...லுக் ஹியர் ப்ரீத்.”

அவன் அப்படியே அசையாமல் கிடந்தான்.

முகத்தில் கொஞ்சம் தண்ணீர் தெளித்தால் எழுந்து கொள்வான். தண்ணீருக்கு உள்ளேதான் போக வேண்டும்.

வராந்தா, ஹால், சாப்பாட்டு அறை. அதற்கும் அடுத்த சின்ன வராந்தா, அப்புறம்தான் சமையற்கட்டு. அங்கே ரெஸ்ட்ரெண்ட்டில் தண்ணீர் இருக்கிறது. ஆனால் எப்படிப் போக முடியும்? அத்தனை அறையையும் கடந்து போக வேண்டுமானால் கிட்டத்தட்ட ஐந்து நிமிடங்களாவது ஆகும். வேகமாக ஓடினால் மூன்று நிமிடங்கள் போதும். அதுவரை ப்ரீதியை இங்கு தனியாக விட்டு விட்டு எப்படிப் போக முடியும்? அந்த சைக்கிள் செயின்காரன் உள்ளே எந்த அறையில் இருக்கிறான்? செயின் மட்டும்தானா? இல்லை கூடவே நன்னுடைய துப்பாக்கியும் அவனிடம் இருக்கிறது. மேஜை டிராயரில் இருந்து காணாமற் போன துப்பாக்கி.

ஹரி தயங்கினான். ஆனால் வேறு வழி இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ப்ரீதி மயக்கம் தெளிந்து எழுந்தாக வேண்டுமானால் தண்ணீர் வேண்டும். தண்ணீருக்கு உள்ளேதான் போவாக வேண்டும். அதுவரை ப்ரீதியைத் தனியாக விட்டு விட்டுத்தான் போகவேண்டும்.

இந்த இடத்திலா? அதுவும் நாயரின் உடம்பிற்குப் பக்கத்திலா?

வேண்டாம்.

தலைப் பக்கம் கை கொடுத்துத் தூக்கி, சற்றுத் தள்ளிப் படுக்கவைத்தான்.

கடவுளே கொஞ்சம் ப்ரீதியின் பக்கத்தில் இரேன்.

தயக்கத்தை உதறிவிட்டு எழுந்தான். தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு வீட்டை நோக்கி ஓடினான். வராந்தாவில் நின்று ஒரு தரம் திரும்பிப் ப்ரீதியைப் பார்த்தான். அங்கிருந்து பார்த்த போது நாயரின் முகமோ உடம்போ தெரியவில்லை. புதரில் மறைந்து கிடந்தது. அதனால்தான் காலையில் எரிஸரைத் தேடிக் கொண்டு வாசல் கேட் வரை போனபோது கூட அந்த முகம் கண்ணில் படவில்லை போலிருக்கிறது.

ஹாலில் நுழைவதற்கு முன் கொஞ்சம் தயங்கி வராந்தாவிலேயே நின்றான். பின் தன்னைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு உள்ளே போனபோது கோடியில் சமையலறை வாசலில் கறுப்பு உருவம் ஒன்று வேகமாக நகர்ந்த மாதிரி தெரிந்தது.

தன் பயத்தைப் போக்கிக் கொள்ள 'யாராது...?' என்று சத்தம் போட்டுக் கேட்டான் அவன்.

பதிலில்லை.

திசுப்தமாகக் கிடந்தது. அந்த திசுப்தத்தில் யாரது மட்டும் இரண்டு மூன்று முறை எதிரொலித்தது.

அவனுக்கு இப்போது மீண்டும் பயமாக இருந்தது. திடீரென்று வெளியில் ஓடிப்போய் விட்டால் தேவலை என்று நினைத்துக் கொண்டான். படபடவென்று அடித்துக்கொண்ட இதயத்தைக் கையால் பிடித்துக் கொள்கிற மாதிரி நெஞ்சை அழுத்திக் கொண்டே மெதுவாக ஒவ்வொரு அடியாக எடுத்து வைத்தான். சாப்பாட்டு அறையைத் தாண்டி அந்தச் சின்ன வெராந்தாவிற்கு வந்தான். சமையலறை வாசலில் நின்று மறுபடியும் சிறிது தயங்கினபோது—

இந்த மதி

பின்னால் பொத் என்ற சத்தம் கேட்டது. நடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

பூனை—

கறுப்புப் பூனை—

ஜன்னல் வழியாக உள்ளே குதித்தது—

அதைப் பார்த்தால் ப்ரீதிக்குக் கொஞ்சமும் பிடிக்காது 'ஹரி இதைப் பார்த்தால் சிகப்பு ரோஜாக்களில் வருகிற பூனை ஞாபகத்துக்கு வருது. ஐ ஹேட் இட்.'

'பட், ஐயாம் நாட் சிகப்பு ரோஜாக்கள் கமல் ஹனி. னோ, பயப்படாதே.'

இப்போது அவனுக்கே அதைப் பார்க்க பயமாக இருந்தாலும் கூடவே ஒரு நிம்மதியும் ஏற்பட்டது. சற்று முன் தெரிந்த கறுப்பு உருவம் இதனுடையதுதானா? என்று தன்னைத் திடப்படுத்திக் கொண்டான்.

ஆனாலும் ஐக்கிரதை உணர்ச்சியுடன் சமையல் அறையில் நுழைந்தான். அங்கே ஏதோ வாசனை வந்தது. அத்தனை நாள்வரக இல்லாத வித்தியாசமான வாசனை. காஸ் அடுப்பில் சற்று முன் எதையோ பற்ற வைத்து நிறுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும். சரியாக ஸ்டவ்வை நிறுத்தாமல் எரிமில் வைத்து விட்டுப் போனதால் லீக் ஆகும் காஸ் நாற்றம்தான். அதோடு கூடவே சிகரெட் வாசனை. அவனுக்குப் பரிச்சய மில்லாத மட்டரசுமான சிகரெட்.

சற்று முன்தான் யாரோ சிகரெட்டைப் பிடித்து அணைத்துப் போட்டுவிட்டுப் போயிருக்க வேண்டும். எங்கே போனான்? எப்படி? சடாரென்று சமையல் அறையிலிருந்து பின் பக்கம் போவதற்கு இருந்த கதவைப் பார்த்தான். எல்லாத் தாழ்ப்பாளும் விலக்கப்பட்டிருந்தன. கதவின் அருகில் போய்த் திறக்க முயன்றபோது வெளிப்பக்கம் தாழ்ப்பாள் போட்டிருப்பது தெரிந்தது.

அதற்கு மேல் தாமதிக்காமல் தண்ணீருக்காக ஃப்ரிஜ் ஐதத் திறக்கப் போனவன் ஏற்கனவே அது திறந்து முழுவதுமாக மூடப்படாமல் வைத்திருப்பதைக் கவனித்தான். கொஞ்சம் தயங்கி ஃப்ரிஜ் கதவை முழுவதுமாகத் திறந்து பார்த்தபோது உன்னே ரொட்டித் துண்டுகள் சிதறிக் கிடந்தன. ஐயம் பாட்டில் திறந்து போடப்பட்டிருந்தது. ஆப்பிள்கள் தரையில் உருண்டு - நேற்றைய முன் தினம் அவன் பாதி காலி பண்ணி வைத்திருந்த 'ஷீவாஸ் ரீகல்' முழுதும் காலி பண்ணப்பட்டு அதுவும் அப்படியே 'ரா' வாக - ஐயோ, தண்ணீரோ சேர்த்துக் குடித்த அடையாளமே தெரியாமல் -

திடீரென்று அவனுக்குக் கோபம் வந்தது. 'பிளடி பாஸ்டர்ட்' என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டான்.

'ஷீவாஸ் ரீகல் கேட்கிறதாடா உனக்கு...?'

உடனே ப்ரீதியின் ஞாபகம் வந்தது. அவன் அங்கே தவியாக இருப்பான்.

அவசரமாகத் தண்ணீர் பாட்டிலை எடுத்துக் கொண்ட வன் கூடவே மீதி இருந்த ரொட்டித் துண்டுகளையும் ஆப்பிள் களையும் சேர்த்து எடுத்துக் கொண்டான்.

ப்ரீதியை எழுப்பி அழைத்துக் கொண்டு திரும்பி உன்னே வராமல் அப்படியே ஓடிப் போய்விட வேண்டும். பத்து மைல்கள் நடந்தாலும் பரவாயில்லை. இனிமேல் இங்கே இருக்கக் கூடாது. வீட்டிலுள் வரக் கூடாது. பக்கத்து கிராமம் எங்காவது போய் உடனே போலீசுக்குத் தெரியப் படுத்த வேண்டும்.

'க்லிக் ஹரி, பிஃபோர் இட் இஸ் டூ லேட். கமான் ரன் ஹரி...'

அவன் ஓ...டி...னா...ன்...

ஒரு கையில் தண்ணீர் பாட்டில், இன்னொரு கையில் ரொட்டித்துண்டு. பாண்ட் பாக்கெட்டில் ஆப்பிள்...

ப்ரீதி ஹைட் கவுனில் கிடப்பது நினைவு வந்ததும் அவளுக் காக வேறு உடை ஏதாவது எடுத்துக் கொள்ளலாமா என்று நினைத்தான். நோ, வேண்டாம். அதற்கெல்லாம் நேர மாகும். இக்கிருந்து எவ்வளவு சீக்கிரம் போகிறோமோ அவ்வளவு சீக்கிரம் போய் விட வேண்டும்.

அவன் இன்னும் வேகமாக ஓடி வராததாலிற்கு வந்து மணலில் இறங்கி ப்ரீதியை விட்டுவிட்டு வந்த இடத்தைப் 'பார்த்தபோது -

அந்த இடம் காலியாகக் கிடந்தது. ப்ரீதி மட்டுமில்லை நாயரின் உடம்பையும் காணவில்லை.

3

ப்ரீத் எங்கே?

நாயரின் உடல் எங்கே?

ஐந்தே நிமிடங்களில் மாயமாக மறைந்து போனதைப் பார்த்துப் பதறிப் போனான் ஹரி. அந்தப் பயத்தில் உறைந்து போய் நின்றான். கையிலிருந்த தண்ணீர் பாட்டிலும், ரொட்டித் துண்டும், ஆப்பிள்களும் சத்தமில்லாமல் ஃபீமே விழுந்தன. அவன் பார்வை தூரத்து வெறுமையை வெறித்தது. முகத்திலும் உடம்பிலும் வியர்வை ஆறுகள் பெருகின. இதயத்தின் படபடப்பு அதிகமாயிற்று. ஓர் அங்குலம் நகர்த்தால் கூடக் தன்னை யாரோ மறைவிருந்து துப்பாக்கியால் கூடத் தயாராக நின்று கொண்டிருப்பதாக நினைத்து அசையக் கூடப் பயந்து அப்படியே நின்றான்.

சிறிது நேரத்திற்குப் பின்புதான் அசைகிற தைரியம் வந்தது. யோசிக்கிற சக்தி வந்தது. ப்ரீத் மறுபடியும் மனசைத் தாக்கினான். உடம்பில் மின்சாரமாக ஓடினான். எங்கே அவன்?

நாயரின் உடம்பு காணாமற் போனது பரவாயில்லை. உயிரற்ற உடம்புதான் அது. ஏற்கனவே கொலை செய்யப் பட்ட உடம்பு.

ஆனால் பரீத்?

ரத்தமும், சதையும், தன் உடலின் ஒவ்வொரு அங்குலத்திலும் அமருமாக—அவனுக்கும் நாயரின் அதே கதி—‘நோ’ கூடாது. அவனுக்கு அந்தக் கதி ஏற்படக் கூடாது. நான் ஏற்பட விடமாட்டேன். என்னால் எதையும் இழக்க முடியும். ஆனால் பரீத், உன்னை அல்ல.

எங்கே போயிருப்பான் அவன்? மயங்கிக் கிடந்தவன் தானாக எப்படி மறைய முடியும்? அதுவும் ஓர் உயிரற்ற உடலையும் கூடச் சேர்த்து எடுத்துக் கொண்டுபோக முடியும்?

இல்லை. அவளாகப் போகவில்லை. வேறு யாரோ தாக்கிக் கொண்டு போயிருக்கிறார்கள். தான் உன்னை இருந்த அந்த ஐந்து நிமிடங்களில் அவனையும் நாயரின் உடம்பையும் ஒன்றாக எடுத்துக் கொண்டு மறைந்திருக்கிறார்கள்.

எப்படி? காரிலா? இல்லை, வேறு வாகனத்திலா?

வாசல் கேட்டுக்கு ஒடினான் ஹரி. கேட்டிற்கு வெளியில் இருந்த மண் பாதையில் முன்பு தெரிந்த மோட்டார்கள் சைக்கிள் தடயம் மறைந்து இப்போது கார் டயரின் தடயங்கள் தெரிந்தன. கார் கேட்டருகில் நிறுத்தப்பட்டு பின் ஒரு பவனளவில் ஒரே ஒடிசலில் திருப்பிக் கொண்டு போகப்பட்டிருக்கிறது.

சப்தமில்லாமல்—வேகமாக—வெகு சுலபமாகக் காரியம் நிகழ்ந்திருக்கிறது. காரின் டயர் அடையாளம் நீண்ட தூரத்திற்குத் தெரிந்தது. அதன் கூடவே செறிது தூரம் நடந்த ஹரி. பின் நின்று ஒரு யோசனையுடன் திரும்பி வந்தான். வருகிற வழியில் வேறு ஏதாவது தட்டுப் படுகிறதா என்று பார்த்தான். எதுவுமில்லை.

கேட் ஓரத்தில் பாதி பிடித்து வீசி எறியப்பட்ட ஒரு சிகரெட் துண்டு மட்டும் கிடந்தது. அதை எடுத்துப் பார்த்தான். வில்ஸ் ஃபீல்டர். நாயரின் பிராண்ட் அது. நாயர் அதைத்தான் பிடிப்பான்.

இந்துமதி

25

அந்த வீட்டிற்கு வந்த புதிதில் அவனும் பரீத்தும் நீச்சலடிக்கக் கடற்கரைக்குப் போய் வெகு நேரம் நீச்சலடித்துத் திரும்பி வரும்போது வீட்டு வாசலில் நாயர் ஏதோ யோசனையோடு உட்கார்ந்து சிகரெட் பிடித்துக் கொண்டிருப்பான். அவர்களைப் பார்த்ததும் அணைத்துப் போட்டு வீட்டு மரியாதையோடு எழுந்து நிற்பான்.

“என்ன, நாயர்! உனக்குப் பொழுது போகலையா?” என்று கேட்டால் ஏதோ சிரிக்க வேண்டுமென்பதற்காகச் சிரமப்பட்டுச் சிரிப்பான்.

“ஏன் நாயர், நீ கல்யாணம் பண்ணிக்கோயேன். அப்புறம் பொழுது போவதே தெரியாது,” என்று ஹரி மறுபடியும் கேட்டால்—

“அதுக்கெல்லாம் பணம் வேணும் சாகு,” என்பான்.

“கல்யாணத்திற்கு எதுக்குப் பணம்? பொண்ணுதானே வேணும்?” ஹரி விடாமல் சீண்டுவான்.

“பொண்ணுக்குப் பணம் வேண்டாமா சாரே...? எந்தா சாகு தெரியாத மாதிரி பேசுது.”—அவன் முகத்தில் ஒரு கோபம் தொனிக்கிற மாதிரி கூட ஹரிக்குத் தோன்றும்.

நாயர் அவர்களிடம் புதிதாக வேலைக்குச் சேர்ந்தவன். அந்நேரம் முன் இருந்த கிருஷ்ணன் குட்டி வேலையை விட்டுச் சொந்த ஊருக்குப் போகமுன் நாயரைக் கொண்டு வந்து வயத்தான்.

வேலைக்கு வைக்கும்போதே, “ஹரி அய்யா, நாயருக்குச் சமையல் மட்டுமல்ல, சகல காரியமும் தெரியும். கரார்த்தே சண்டை போடும். மெக்கானிக் வேலை தெரியும். எலெக்ட்ரிக் வேலை தெரியும். நம்பனுக்கு நல்ல உபயோகமாக இருப்பான்,” என்றான்.

வந்து ஆறு மாதம்தான் ஆயிற்று. கிருஷ்ணன் நம்பி ஆறு வருஷம் பழகி ஒட்டிக் கொண்டதை நாயர் ஆறே மாதத்தில் ஒட்டிக் கொண்டு விட்டான். ‘எந்தா சாகு, எந்த

சாரு,¹ என்று ஹரியைச் சுற்றிச் சுற்றி வருவான். ஹரி பிடிக்கிற அந்த வெளிநாட்டுச் சிகரெட்டுகளையும், விஸ்கியையும் பார்த்து மயங்குவான். அவனுக்கு அதில் ஒரு சபலம் இருந்தது.

“பணமிருந்தாத்தான் சாரே. இல்லேன்னா உலகத்திலே ஒண்ணுமே இவ்வே சாரே...” என்பான் ஓர் ஏக்கத்துடன்.

ஹரி ஒரு சிகரெட்டை எடுத்துப் பரிதாபப்பட்டு நீட்டி னாங்கூட எடுத்துக் கொள்ள மாட்டான். “வேணாம் சாரு. நான் சம்பாதிக்கணும், நான் வாங்கிப் பிடிக்கணும்,” என்பான்.

ஒருநாள் கூடத் தன் சம்பாத்தியத்தில் வாங்கிப் பிடிக்காமல்—ஆசைப்பட்ட மாதிரி ஒரு பெக் ஐரானி வாக்கரோ—ஷீவாஸ் ரீசலோ வாங்கிக் குடிக்காமல்—நாயர்! நீ ஏன் அநியாயமாக இப்படிக் கொல்வப்பட்டாய்?

ஹரியின் கண்கள் கலங்கின. சற்றுமுன் புதரிலுள் பார்த்த நாயரின் முகம் நினைவிற்கு வந்தது. கண்கள் பிதுங்கி, பார்வை வானத்தை வெறிக்க, பாதி வாய் திறந்து, கழுத்தைச் சுற்றிய ரத்தக் காயத்தோடு—

ஒருவேளை உடம்பில் உயிர் இருந்திருக்குமோ? நெருங்கித் தொட்டுப் பார்த்திருக்கலாமோ? கிட்டே போயாவது சரியாகப் பார்த்திருக்கலாமோ...? சரி அப்படிச் சிடந்த அந்த முகத்தில், எப்படி உயிர் இருந்திருக்க முடியும்? எத்தனை கோரம்!...உயிரோடு இருந்தபோது நாயர் அவ்வளவு கோரம் இல்லை, ஆனால் அழகனும் இல்லை. கண்களில் ஒரு சோகமோ, பயமோ, வெறுப்போ, கோபமோ—ஏதோ ஒன்று நீர்த்தரமாகத் தங்கிப்போன மாதிரி தெரிவான். பணத்தைப் பற்றிப் பேசும்போது மட்டும் கண் மட்டுமல்லாமல் முகம் முழுவதும் பிரகாசமாகும். ‘பாவம்! இந்த நாயர் பணத்திற்காக நிறையத்தான் கஷ்டப்பட்டிருக்க வேண்டும்,’ என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறான் ஹரி.

அப்படிப்பட்டவன்—சம்பாதித்த சொந்தப் பணத்தைக் கூட முழுதுமாக அனுபவிக்காமல்—போனது ஹரியை மிகவும் கஷ்டப்படுத்தியது. அவன் சம்பளம் முழுவதும் ஹரிதான் பாங்கில் போட ஏற்பாடு பண்ணித் தந்திருந்தான். மாதா மாதம் ஒழுங்காக ப்ரீத் அவன் கணக்கில் போட்டு, பாஸ் புத்தகத்தை அவனிடம் தருவான். போன மாதத்துடன் அறுநூறு ரூபாய் சேர்ந்திருப்பதாகச் சொன்னான் ப்ரீத்.

நாயரைப் பற்றின நினைவை விட்டு விட்டுக் கையில் இருந்த சிகரெட் துண்டை வீசி எறிந்துவிட்டு வீட்டிற்குள் ஓடினான் ஹரி. அப்படி ஓடியபோது வலது கால் சரேலென்று ஓர் இடத்தில் மணலில் புதைந்தது. புதிதாகப் பள்ளம் வெட்டிய அந்த இடம் அவசர அவசரமாக மணலால் நிரப்பப் பட்டிருந்தது. அந்த இடத்தில் எதேச்சையாகக் கால் பட்டதும் உள்ளே அழுத்திக் கொண்டது.

ஏது இந்தப் பள்ளம்? அவன் திடுக்கிட்டு நின்றான். நேற்றுவரை சமமாக இருந்த தரை. நேற்று மாலை ஆறு மணிக்குக் கூட அவனும் ப்ரீத்தும் கை கோத்துக் கொண்டு கேட்டிற்கும் வீட்டிற்குமாக நடந்திருக்கிறார்கள். இதே இடத்தில், இதே பாதையில் கிட்டத்தட்ட ஐம்பது தரமாவது!

கூடவே ஸீஸும் ஓடி ஓடி வந்திருக்கிறது. அந்த ஐம்பது முறையும் அவர்களோடு அவர்களுக்குச் சரியாக, அவர்கள் பெற்ற குழந்தை ஒன்று கூட வருகிற நேசத்துடன் ஸீஸும் கூடன் வந்திருக்கிறது! அப்போது இல்லாத பள்ளம் இப்போது எப்படி வந்தது?

ஹரி ஏதோ ஒரு சந்தேகம் தோன்ற மண்டியிட்டு உட்கார்ந்தான். கையால் மணலை அவசர அவசரமாகத் தொண்டினான். தளர் மண் சுலபமாக வந்தது. ஆனாலும் பள்ளம் ஆழமாக இருக்கும் என்று தோன்றவே எழுந்து வேக

மாக ஒடிப்போய், கார் ஷெட்டில் தோட்ட வேலைக்காக வைத்திருந்த மண்வெட்டியை எடுத்தபோது—

மண்வெட்டியின் நுனியில் ரத்தக்கறை படிந்திருப்பதைப் பார்த்தான். அத்தோடு மணலைக் கொத்திய அடையாளமும் தெரிந்தது. ஈர ரத்தத்தில் மணல் முழுவதுமாக ஒட்டிக் காய்ந்து போக ஆரம்பித்திருந்தது.

மண்வெட்டியில் ரத்தம் எப்படி வந்தது? மண்வெட்டியைப் பிடித்திருந்த அவன் கை நடுங்கியது. என்ன இது? கிணறு வெட்டி பூதம் புறப்பட்ட கதையாக முடியும் போலிருக்கிறதே?

நான் ஏதோ மர்ம நாவல் எழுதி, ஸ்க்ரீன் ப்ளே, டயலாக் தயாரிக்கலாம் என்று வந்தால் இங்கே எதிர்பாராத விதமாக மர்மமான முறையில் ஏதேனோ நடக்கிறதே!

ஹரி மீண்டும் அந்தப் பள்ளம் இருந்த இடத்திற்குத் திரும்பிப் போய் மண்வெட்டியால் கொத்தி மேலே போட்டு கொண்டு வந்தபோது, பள்ளத்திலிருந்து கறுப்புக் கால் ஒன்று வெளிப்பட்டது!

அந்தக் காலைப் பார்த்ததும் மண்வெட்டி கையிலிருந்து நழுவி விழ, உடம்பு பதற நின்றான் அவன்.

யாருடைய கால் இது? மனிதக் கால் இல்லை? பின்? எதனுடைய கால்? மறுபடியும் அவன் மூளைக்குள் பின்சாரம் பாய்ந்தது.

ஸீஸர்! இது ஸீஸருடைய கால்! தேற்றிரவு கேட்ட அந்த மரண ஓலம்? ஸீஸர், உன்னுடையதா? உன்னை மண் வெட்டியால் வெட்டி இங்கே புதைத்திருக்கிறார்களா?

அவன் கை நடுங்க, வியர்வை ஆறாக வழிந்து பெருக, மணலைத் தள்ளி முழுதுமாகப் பார்த்தபோது—கழுத்து தனியாக, உடம்பு தனியாக, ஸீஸர்! அவனுடைய அருமை

ஸீஸர்—அவன் டென்னிஸ் விளையாடும் போது கோட்டை விட்டு விலகிப் போன பந்தைக் கவனிக்கொண்டு வரும் ஸீஸர்—கிரிக்கெட் விளையாடினால் தானும் ஒரு ப்ளேயர் மாதிரி நின்று ஃபீல்ட் பண்ணுகிற ஸீஸர்—அவன் எங்காவது அவுட்டோர் ஷாட்டிங் போய் விட்டுப் பத்து நாளைக்குப் பின் வீடு திரும்பினால் பரீத்துக்கு மேல் செல்ல மாக, கொஞ்சலாக உடம்போடு ஒட்டிக்கொள்கிற ஸீஸர்...

அன்று காலையிலிருந்து, ஸீஸரின் கடைசி தினமான ஒலமான அழகுரலைக் கேட்டு எழுந்ததிலிருந்து—நாயர் உடம்பைப் பார்த்தபோது—பரீத் காணாமற்போன போது கூட அழாத ஹரி, அழுகை வராத ஹரி, இப்போது குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதான்.

கடைசியில் ஓய்ந்து போய் அதே இடத்தில் அந்த உடம்பையும் தலையையும் போட்டு மீண்டும் மணலால் மூடிவிட்டு எழுந்தபோது வருத்தமும் சோகமும் அடங்கி அவனுக்குள் ஓர் ஆக்ரோஷமும் வெறியும் ஏற்பட்டன.

யார் அவன்? இதற்கெல்லாம் என்ன காரணம்?

மறுபடியும் பரீத் கிடந்த இடத்திற்கு வந்தபோது அந்த இடத்தை விட்டுச் சற்றுத் தள்ளி நான்காக மடிக்கப்பட்ட ஒரு காகிதம் ஒரு கல்லின் அடியில் படபடத்தது.

அதன் மேல் பெரிதாக—

இரண்டு எலும்புகள் குறுக்காக வரையப்பட்டு, நடுவில் ஒரு மண்டை ஓடும் வரைந்திருந்தது. கறுப்பு இங்க்கால், பெரிதாக ஐந்தாறு அடிகள் தள்ளி நின்றாலும் தெரிகிறபடி.

அவன் படபடப்பு எதுவும் இல்லாதவனாக கல்லை அகற்றி வீட்டு மெல்லக் காகிதத்தைக் கையில் எடுத்தபோது அதன் மீது, 'ஹரிக்கு—' என்று தமிழில் டைப் அடிக்கப் பட்டிருந்தது.

அந்தக் கடிதம் தமிழில் டைப் செய்யப்பட்டிருந்தது. “கவனி ஹரி”—என்று ஆரம்பித்திருந்தது.

“இதற்குள் நாயருக்கும், ஸீஸருக்கும் நேர்ந்த கதியைத் தெரிந்து கொண்டிருப்பாய்.

இப்போது மூன்றவதாக ப்ரீத். உன் அருமைக் காதலி ஆனால் அவள் எனக்குத் தேவை இல்லை. அவளை நான் கொல்லப் போவதில்லை. எனக்குத் தேவையானதெல்லாம்—
பணம்—

நிறையப்பணம்—

இன்னும் அதிகப் பணம்—

பத்து லட்சம்!

இந்தப் பத்து லட்சம் உனக்குப் பெரிய விஷயமில்லை. உன்னை விட உன் அப்பாவுக்கு இன்னும் பெரிய விஷய மில்லை.

அவர் போட்டுக் கலைக்கிற ஒரு செட்டிற்குக் காணாது.

அதனால்—

உடனே வீட்டிற்குப் போ—அப்பாவிடம் கேட்டுப் பணத்தை நான் சொல்கிற மாதிரி தயார் பண்ணு.

மீண்டும் நான் சொல்கிற வழியில்—சொல்கிற இடத்தில் கொண்டு வந்து தா.

அப்படித் தர மறுத்தால்—

நான் யார் என்பதை கண்டு பிடிக்க முயற்சி செய்தால்—

போலீசுக்குத் தெரியப்படுத்த நினைத்தால்—

உன் ப்ரீத்—

அருமைக் காதலி—

வருங்கால மனைவி—

அந்த ஸெல்லூலாயிட் பொம்மை—உருகிப் போய் விடும். ஜாக்கிரதை! உருக வைத்து விடுவேன்.

அதுவும் முழுதுமாக இல்லை.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக—

இஞ்ச் இஞ்ச்சாக—”

சரேலென்று கடிதத்தைக் கசக்கினான் ஹரி. பயத்தில் மார்பு படபடத்தது. முதுகுத்தண்டு சில்லிட்டது. ப்ரீத்—அவனுடைய ப்ரீத்—அவனுக்காக மட்டுமே அங்கு வந்து—அவனோடு உயிரும் உடம்புமாகக் கலந்து—தோ—அவளை அவனால் விட்டுவிட முடியாது. நாயருக்கும், ஸீஸருக்கும் ஏற்பட்ட கதி அவளுக்கு ஏற்படக் கூடாது. ஏற்பட விட மாட்டான் அவன். இதற்கெல்லாம் காரணம்—பணம்! பத்து லட்சம்! அவ்வளவுதானே...

பாஸ்ட்டர்ட். அதற்காகவா நீ இவ்வளவும் செய்தாய்? நாயரைக் கொன்று... ஸீஸரைக் கொன்று, ப்ரீதியைத் தூக்கிக் கொண்டு போய்—

யார் நீ?

யாரானால் என்ன!

என் ப்ரீத் மீது கை வை, சொல்கிறேன். அவனைத் தொடு பார்க்கிறேன். உருக வைப்பாயா நீ—அதுவும் இஞ்ச் இஞ்ச்சாக?

யு பாஸ்ட்டர்ட்.

கோபம் தாங்காமல் அந்தக் கடிதத்தைப் பரபரவென்று கிழித்து எறிந்தான். அந்தக் கொலைகாரனே கையில் கிடைத்து அவனைத் தாக்குவதாக நினைத்துக் கொண்டான். ஒவ்வொரு கிழிசலுக்கும் ஒரு பாஸ்ட்டர்ட் சொன்னான்.

பின் வேகமாக வீட்டிற்குள் ஓடினான். எதை எடுத்துக் கொள்வது எதை விடுவது என்று புரியாமல் ஒரு நிமிடம் குழம்பி நின்றான். பின் எதையுமே எடுத்துக் கொள்ள முடியாது என்று முடிவு செய்து உடையை மட்டும் மாற்றிக் கொண்டான்.

கருநீல டெனிம்பேண்ட். மேலே அதே நிலத்தில் Addidos பனியன். ஹவாய் செருப்பை விட்டுவிட்டு நீலநிற கான்வாஸ் ஷூ.

தன் படுக்கை அறையைக் கடந்து ப்ரீத்தின் மரத் தடுப் பிற்குள் நுழைந்தபோது—

கோர்ட் ஸ்டான்டிஷ் ஹாங்கரில் வரிசையாக அவள் உடைகள்...நேற்று மாலை அவள் போட்டுக் கொண்டிருந்த பெல்ஸ்—

கிஸ் மி டாப்ஸ்—

அப்போது அதைப் பார்த்து அவன் சொன்ன—

'இட்ஸ் ஸோ இன்வைட்டிங் ஹனி!'

'பட், ஐ டோண்ட் இன்வைட் யு நௌ' அவன்.

அவன், அவன், அவன்....

'கமான் ஹரி, ட்ரைடு ஸேவ் ஹெர்—'

'ரன், ரன் ஃபாஸ்ட்—'

அவன் கதவைப் பூட்டிக் கொண்டு வெளியில் வந்த போது—அந்தக் கறுப்புப் பூனை வேகமாகக் குறுக்கே ஓடிற்று.

அதை அப்படியே அடித்துக் கொல்ல வேண்டும் என்ற வெறி அவனுக்குள் தோன்றியது.

டாமிட்!

ப்ரீத் பயப்பட்ட பூனை.

இந்த இடம், இதன் தனிமை, இந்தப் பூனை—எல்லாவற்றையும் வெறுத்தவன் ப்ரீத். ஆரம்பத்திலிருந்தே பயந்தவன் அவன்தான் அசட்டுத் துணிச்சலும், பிடிவாதமுமாக இங்கு தான் தங்க வேண்டும் என்றவன். அதற்குப் பணி அப்பாவி நாயரும்—அருமையாக வளர்த்த ஸீஸரும். அவர்கள் மட்டும்தானா? ப்ரீத்—

நோ—அவனைக் காப்பாற்றப் போகிறான். அப்படியே முழுமையாய், அவன் உடம்பில் சின்னதாக நக நுனிக்குக்கூடக் காயம் ஏற்படாமல்—

கேட்டை நோக்கி ஓடினபோது—ஸீஸர் புதைக்கப்பட்ட இடத்தில் கால் தானாகத் தயங்கி நின்றது. மறுபடியும் துக்கம் மெதுவாக நெஞ்சை அடைக்கவே—

அவன் இன்னும் வேகமாக ஓடி, கேட்டைக் கடந்து, மண்சாலையின் நீண்ட தூரம் ஓடி, கொஞ்சம் நடை கொஞ்சம் ஓட்டம் என்று தார் ரோட்டிற்கு வந்து—

எதிர்ப்பட்ட லாரியை நிறுத்தினான்.

"எந்தா சாரு. எங்கே போகணும்?"—நாயர், நாயர், நாயர்—அவனுடைய 'எந்தா சாரு?' அநியாயமாகக் கொல்லப்பட்டாயே நாயர்—

உன் உடம்பைக் கூட அந்தக் கொலைகாரப் பாவி தூக்கிக் கொண்டு போய் விட்டானே—

"என் சாரே, எங்கே போகணும்"—லாரி டிரைவர் திரும்பவும் கேட்டதும்—

"மெட்ராஸுப்பா."

"மெட்ராஸ்ல எங்க சாரு?"

"எங்கேயாவது விடு. மவுண்ட் ரோட்டில் இறக்கிவிடு."

"பதினைந்து ரூபா கொடுத்துடு சாரு!"

மவுண்ட் ரோட்டில் இறங்கி, டாக்ஸி பிடித்து ஹரி வீட்டிற்கு வந்தபோது வானம் கருத்துக் கிடந்தது. நிமிடத் திற்கு நிமிடம் மின்னல் வெட்டி இடி வேசான சப்தத்தோடு கேட்டது. பின் மழை வலுக்க ஆரம்பித்தது.

உள்ளே ஓடின போது வீடு இருட்டாகக் கிடந்தது. வாசலில் விளக்கு இல்லை. உள்ளே எந்த அறையிலும் விளக்கு எரிவதாகத் தெரியவில்லை, வழக்கமாக வான் நடுவில் எரிந்து கொண்டிருக்கும் மீன்களுக்குக் கூட அன்று இல்லை.

என்ன ஆயிற்று?

ஏன் இப்படி வீடு முழுவதும் இருட்டில் மூழ்கிக் கிடக்கிறது.

காலில் பெல்லை அழுத்தினான். சத்தமில்லை. பின் பட படவென்று கதவைத் தட்டினான். பதிலில்லை. மீண்டும் தட்டினபோது—

“யாரு? என்ற குரல் உள்ளேயிருந்து கேட்டது. கையில் ஒரு சின்னக் கெரஸின் விளக்குடன் கதவைத் திறந்தது—

தணிகாசலம்.

வேலைக்காரத் தணிகாசலம்.

ஹரியைப் பார்த்ததும் திடுக்கிட்டுப் போனான் அவன்—

ஹரியின் முகம்—

கலைந்து போன தலை—

களைப்பிலும் அசதியிலும் பயத்திலும் சிவந்து கிடந்த கண்கள்—அவனுக்கு உடனே பேச்சு வரவில்லை. கார் கூட இல்லாமல் சின்னய்யா ஏன் இப்படி வந்திருக்கிறார்?

பர்தியம்மா எங்கே?

கேட்ட நினைத்துக் கேட்காமல் நின்றான் அவன். ஆனால் ஹரி கேட்டான். “ஏன் தணிகாசலம், விளக்கெல்லாம் எரிய வில்லை?”

“கரண்ட் கட்டாயிடுச்சுங்க எஜமான்.”

“எப்போ ஆச்சு?”

“இப்போதாங்க. பத்து நிமிஷம் இருக்கும்.”

“நம்ம வீட்டுக்கு மட்டும் தான் பவர் இல்லையா? இல்லை, எல்லா வீடுகளுக்கும் இல்லையா?

“நம்ம வீட்டுக்கு மட்டும் தான் இல்லை.

“அப்படின்னு பேசாமல் இருந்தால் எப்படி? எம்.இ. எஸ்.ஐ. டெலிபோனில் கூப்பிட்டுச் சொல்வதற்கென்ன?”

“நம்பர் தெரியாதுங்க.”

“உனக்குத் தெரியாது. வீட்டில் வேறு யாருக்கும் தெரியாதா? அப்பா எங்கே? மாணேஜர் ராஜாராம் எங்கே?”

“எல்லோரும் அஷுட்டோர் போயிருக்காங்கய்யா. வர இருபது நாளாகும்னு சொல்லிட்டுப் போனாங்க.”

ஹரி அதைக் கேட்டு அதிர்ந்துபோய் நின்றான். “இருபது நாளை? எங்கே போயிருக்காங்க.”

“எலிம்லான்னு சொன்னாங்கய்யா.”

“டெலிபோன் நெம்பர் ஏதாவது கொடுத்திட்டுப் போயிருக்காங்களா?”

“நேத்து ராத்திரி பெரிய அய்யா அங்கேயிருந்து டிரங்காப் பேசினாரு. ஓட்டல் பேரு. நும் நம்பர், டெலிபோன் நம்பரு எல்லாம் தந்தாரு. எழுதி வைச்சிருக்கேன்.”

“சரி, சீக்கிரமா அதை எடு. அதற்கு முன்னால் தான் பவர் பிரேக் டவுனிற்குப் போன் பண்ணி லைட்டை எரிய வைக்கிறேன்.”

ஹரி டெலிபோன் அருகில் போவதற்குள் அதுவே அடித்தது. அவன் சிறிது தயங்கி, தணிகாசலத்தை அந்தக் கை விளக்கை அருகில் கொண்டு வரச் சொல்லி ரிஸீவரை எடுத்ததும்—

கரகரவென்று கட்டையான குரல் ஒன்று பயங்கரமான தொனியில்—

கவலி ஹரி—என்றதும்—அந்த இருட்டில் கேட்ட மர்மக் குரலில்—ஹரியின் உடம்பு கொஞ்சம் நடுங்க ஆரம்பித்தது. ஆனாலும் அவன் மௌனமாக அந்தக் குரலைக் கேட்க ஆரம்பித்தான்.

5

டெலிபோலில் வந்த அந்த அமானுஷ்யக் குரலில் உடல் சிலிர்த்த நின்றான் ஹரி.

கட்டையாக, கரகரவென்று அடித்தொண்டையிலிருந்து வந்த பயங்கரமான, “கவனி ஹரி”—ஹரி கவனித்தான்.

“என்ன ஹரி, இப்போதுதான் வந்தாயா?”

ஹரி பதில் சொல்லாமல் நின்றான். “லாரி பிடித்து வந்திருக்கிறாய் போலிருக்கிறது? எப்படி இருந்தது பிரயாணம்?”

தன் வருகையைக்கூடத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிற அவன் யார்? எப்படித் தெரியும்? தன்னுடைய ஒவ்வொரு அசைவும் கண்காணிக்கப்படுகிறதா? எப்படி?

“என்ன ஹரி, பதில் இல்லை? டொய்ட்டோவிலும், பென்ஸிலினும் செல்லமான உன் வெள்ளை ஃபியட்டிலும் போய்ப் போய் அலுத்துப் போயிருப்பாய் என்றுதான் லாரி ஏற்பாடு பண்ணினான். எப்படி அந்த அனுபவம்?”

திடீரென்று கோபம் உடம்பு முழுவதையும் வேகமாகத் தாக்க, கத்த ஆரம்பித்தான் ஹரி. “ஹை தி ஹை ஆர் யு, யு ப்ளடி பால்ஸ்ட்டர்?”

அந்தக் குரல் கொஞ்சம் அமைதியாக இருந்து, பின்பு நிதானமாக—ஆனால் அந்த நிதானம் இன்னும் பயங்கரமாகத் தெரிய பேசினது.

“தமிழில் கோப்ப்படு ஹரி. அது உனக்கும் நல்லது. எனக்கும் புரியும்.”

(நம்பர் ஒன்: ஆங்கிலம் தெரியாது. அவனுக்கு) ஹரி தன் மூளையில் பதிவு செய்து கொண்டான், “சரி, தமிழிலேயே கேட்கிறேன்: யார் நீ?”

“அதான் கடிதத்திலேயே எழுதினேன், என்னை உன்னால் கண்டுபிடிக்க முடியாதென்று. அதனால் அந்த முயற்சியை விட்டுவிடு.”

“நான் லாரியில் வந்தது உனக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“தெரியும். அது மட்டுமல்ல. டாக்ஸியில் வந்து இறங்கி ரீ டீட்டிற்குள் நுழைந்த இந்த நிமிடம் வரை தெரியும். எல்லாமே எனக்குத் தெரியும். நீ ஒவ்வொரு வினாடியும் கண்காணிக்கப்படுகிறாய். நீ மட்டுமில்லை. உன் வீட்டிலுள்ள அத்தனை ஆட்கள், மற்றக் கார்கள், டெலிபோன் லயன் எல்லாமே கண்காணிக்கப்படுகின்றன. அதனால் எனக்குத் தெரியாமல் (நம்பர் டூ, எனக்குத் தெரியாமல்—அதனால் அவன் தனி ஆள்தான்) ஏதாவது செய்ய நினைத்தால் மீண்டும் மூட்டாளாவது நீ ஒருத்தன் தானே தவிர வேற யாரும் இல்லை. புரிகிறதா? இனிமேல் காலத்தைக் கடத்தாமல் உடனடியாக அவுட்டோர் போயிருக்கிற உன் அப்பாளை வரவழை. விஷயத்தைச் சொல்லிப் பணத்தைக் கேள். பணம் எப்படிச் சேகரிக்கப்பட வேண்டும் என்பதை மறுபடியும் நானே உனக்குத் தெரிவிப்பேன். மனசுல ஆயிரதா?”

(நம்பர் த்ரீ: மனசுல ஆயிரதா?—மலையாளம்—மலையாள வாடை—அவன் ஒரு மலையாளி.)

ஹரியின் மனம் தனக்குள் கிடைத்த அந்தக் கயிற்றின் மூலையையப் பற்றிக்கொண்டு கூடவே நடந்து கயிறு கட்டப் பட்டிருக்கும் இடத்தைத் தெரிந்து கொள்ளப் பட்டதது.

“எந்தா ஹரி. புரிந்ததா? மறுபடியும் நானே உன்னைக் கூப்பிடுகிறேன்.”

(நம்பர் ஃபோர்: எந்தா ஹரி—யார் இவன்?) மலையாளி. தனக்குத் தெரிந்த மலையாளிகளையெல்லாம் மனத்தில் நிறுத்திப் பார்த்த ஹரி அவன் டெலிபோனைத் துண்டித்து விடப் போகிறானே என்ற பயத்தில் பதறினான். “ஹலோ, ஹலோ, ப்ரீத் எப்படி இருக்கிறான்?”

பதில் இல்லை.

“காதில் விழவில்லை? ஹெள ஈஸ் ப்ரீத்? அதை மட்டும் சொல்லேன். ப்ளீஸ்...”

டெலிபோன் துண்டிக்கப்பட்டு டயல்டோனின் கொர்ரர்...

“பாஸ்டர்ட். யூஸ் தெளண்ட்ரல்!” ஹரி தன் கோபத்தை டெலிபோன் மீது காட்டினான். ரிஸீவரை தொறுங்கிப் போகிற மாதிரி வைத்தான்.

அதுவரை சின்ன கைவிளக்கைப் பிடித்தபடி மௌனமாக நின்றிருந்த அந்த வேலைக்காரன் தன் குரலில் பயம் தெரியக் கேட்டான். “யாரூங்க சின்னய்யா?”

ஹரியின் கோபம் அவன் மீது திரும்பியது. “யாராக இருந்தால் உனக்கென்ன? போய் ஒரு கப் காப்பி கொண்டு வா. இந்த டெலிபோன் டைரக்டரியை எடு. பவர் பிரேக் டென்ஸ் நம்பர் என்ன என்று பார்க்கிறேன். அதற்குள் அப்பா கொடுத்த அந்த ஓட்டல் டெலிபோன் நம்பரையும் எடுத்து வைத்துவிட்டுப் போ.”

ஹரி டைரக்டரியைப் பிரிக்கும் முன் மறுபடியும் டெலிபோன் அடித்தது. இந்தத் தரமும் அதே குரல். அதே க்ரகரப்பு. அதே கட்டை. அதே அடித்தொண்டை. “இன்னும் ஐந்து நிமிடங்களில் விளக்குகள் எரியும் ஹரி. ஸ்விணாக எம். இ. என்னைக் கூப்பிட்டுத் தொந்தரவு செய்யாதே.”

டக்! அவன் ரிஸீவரை வைத்த ஒரு நிமிடத்திற்கெல்லாம் விளக்குகள் குப்ரென்று எரிந்தன. (நம்பர் ஃபைவ்: அவன் இங்கேதான் பக்கத்தில் தனக்கு மிகவும் அருகில் இருந்து கொண்டேதான் பேசி இருக்கிறான்.)

வேகமாக எழுந்த ஹரி வாசலுக்கு ஓடினான். தோட்டத்தைக் கவனித்துக் கொண்டே கேட் வரை ஓடினான் கேட்டைத் திறந்து ஓர் அடி வெளியில் எடுத்து வைத்த

போது அவன்மீது மோதுகிற வேகத்தில் ஓர் உருவம் உள்ளே நுழைந்தது. பயத்தில் தெஞ்ச உறைய, “யார் அது?” என்று அட்டடிய போது—

“சலாம் சோட்டா ஸாப். க்யா ஹுவா ஸாப்?” கூர்க்கா!

ஹரி தன் பயம் அடங்க படப்படப்பு தணிய நிமிர்ந்தான். “இத்தனை நேரமாக எங்கே போய்விட்டான் இந்த கூர்க்கா? இப்போது எங்கிருந்து இத்தனை வேகமாக வருகிறான்? எதிரில் வந்த தன்னைக்கூட கவனிக்காமல் எதற்காக அத்தனை வேகம்?”

“இத்தனை நேரம் எங்கே போயிருந்தாய் பஹதார்?” ஹரி நிதானமாக அவன் முகத்தைப் பார்வையால் அளந்து கொண்டே கேட்டான்.

“உ குடிக்கப் போனேன் ஸாப்.”

“எப்போது போனாய்?”

“பத்து நிமிடங்களுக்கு முன்னால் ஸாப்”

“வீட்டில் விளக்குப் போனது தெரியுமா? உனக்கு?”

“விளக்கா போயுடுச்சு? தெரியாது ஸாப்.”

“தெரியாதா? அப்படியானால் எதற்காக அப்படி ஓடி வந்தாய்?”

“கொஞ்ச தூரத்தில் வரும்போது நம் வீட்டிலிருந்து யாரோ கறுப்பு டிரெஸ்ஸில்—தலைக்கும் கறுப்புக் குல்லாய் போட்டுக் கொண்டு ஓடிப் போவதைப் பார்த்தேன் ஸாப். மனசை ஏதோ பயமாயிತ್ತು ஸாப். அதனால் ஓடிவந்தேன் ஸாப்.”

(நம்பர் எக்சீஸ்: மனசை பயமாயிತ್ತು ஸாப். சற்று முன் டெலிபோனில் கேட்ட அதே மனசை—அதே ஆயிற்று. இவனுக்கு எப்படி வந்தது இந்த மலையாள அக்ஸென்ட்?)

“எந்தப் பக்கம் ஓடிற்று அந்தக் கறுப்பு உருவம்?”

“இதோ இந்தப் பக்கம் ஸாப்.”

“இந்தப் பக்கம் என்று மொட்டையாகச் சொன்னால் எப்படி பஹதார்? எந்தப் பக்கம் என்று காட்டு. ஆள் எப்படி இருந்தான் என்று சொல்லு. ஒரு வேளை நம் வீட்டு ஆளாகவே இருக்கப் போகிறான்?”

“எந்தா ஸாப்?”

(நம்பர் ஸெவன்: எந்தா ஸாப்—நேப்பாளத்து கூர்க்கா ஷின் மலையாளத்து எந்தா.)

“நம்ம வீட்டு ஆளு தெரியாதா ஸாப்? இது யாரோ கறுப்பு டிரஸ், கறுப்புக் குல்லா ஸாப்.”

ஹரி யோசித்தான். இதுவரை அவன் வீட்டுக் கூர்க்கா விடம் பேசினதில்லை. காரில் போகும் போதும் வரும் போதும் அவனின் சலாம் ஸாப் என்ற குரலை மட்டும் கேட்டிருக்கிறானே தவிர வேறு எதுவும் பேசிக் கேட்டதில்லை.

ஆனால் அவன் பேச்சில் வருகிற அந்த மலையாள அக்ஸெண்ட்—எந்தா ஸாப், மனகல் பயமாயித்து ஸாப்...

மௌனமாய்த் திரும்பி வந்தவன் நிமிரென்று கூர்க்காவைத் திரும்பிப் பார்த்தான். அவனும் அதே மாதிரி அதுவரை தன்னையே முறைத்து, நான் திரும்பினதும் முகத்தைத் தழைத்துக் கொள்வதைக் கவனித்தான்.

அந்தப் பார்வை,

அவனின் முகம்,

சற்று முன் வெளியிலிருந்து ஓடி வந்த வேகம்,

அறுபது வயதிற்கு மேலான அவன் அப்படி ஓடி வரக்காரணம்?

அவன் சொன்ன அந்தக் கறுப்பு டிரஸ்—கறுப்புக் குல்லாய் மனிதன்...

“பஹதார்!”

ஹரி அவனைக் கூப்பிட்டான்.

“ஸாப்...” அவன் ஓடி வந்து எதிரில் நின்றான்.

“பஹதார், அதோ அந்த மல்லிகைக்கொடியில் தொங்கு கிற துணியாருடையது?”

“எந்தத் துணி ஸாப்!”

“அதோ பார், கொடி மீது கிடக்கிறதே அது?”

“அந்த நீலத் துணியா ஸாப்? வேலைக்காரப் பொண்ணு தூக்க இருக்கும்.”

“அப்படியா? எடுத்துக் கொண்டு வா. வாசலில் அசிக் கமாகக் காயப் போட்டிருக்கிறது பார்.”

எடுத்துக் கொண்டு வந்தான் பஹதார். தாவணி. நீல மில்லை. சிவப்பில் வெள்ளை பூக்கள் போட்ட தாவணி. இவ்வளவு அருகில் இருக்கிற துணியின் நிறம் கூட சரியாகத் தெரியாத பஹதார். சற்று முன் தூரத்தில் வருகிறபோதே வீட்டை விட்டு வெளியில் ஓடினதாகச் சொன்ன மனிதனின் உடையையும், தலை தொப்பியையும் எப்படிக் கறுப்பு என்று கண்டுபிடித்தான்? அந்த மாதிரி யாராவது ஒருத்தன் ஓடினானா, இல்லையா? பஹதார் சொன்னது பொய்யா? பக்கத்துத் துணியின் நிறத்தைச் சரியாகச் சொல்ல முடியாதவன் எப்படி தூரத்து மனிதனின் உடையின் நிறத்தைச் சொல்ல முடியும்? அதுவும் அவனின் அந்த மலையாள ஆக்ஸெண்ட்...கேட்டு விடலாமா?

“உனக்கு மலையாளம் தெரியுமா பஹதார்?” ஹரி பஹதாரின் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே கேட்டான்.

அந்த முகம் ஏதோ போல் மாறினதாகத் தோன்றியது. அந்தச் சின்ன நேபாளத்துக் கண்களில் ஒரு பளரிடல் தோன்றி மறைந்ததாகத் தெரிந்தது. ஆனால் பஹதாரின் குரலில் எந்த வித்தியாசமும் இல்லை!

“தெரியும் ஸாப். கொஞ்சம் கொஞ்சம் மனசுலாயி, விருஷணன் நம்பியும், நாயரும் சொல்லிக் கொடுத்து.” பஹதூர் சிரித்தான்.

அந்தச் சிரிப்பில் ஏதோ விவகாரம் தெரிகிற பிரமை ஏற்படவே ஹரி வேகமாக உய்வே வந்தான்.

அதற்குள் தணிகாசலம் குடாகக் காப்பி கொண்டு வந்து வைக்க அதை குடித்தான். தலையை அதிகம் வளிக்கவே வேலைக்காரனை இரண்டு ஆஸ்பரின் கொண்டு வரச் சொல்லிப் போட்டுக் கொண்டான். அப்பாவின் ஓட்டல் டெலிபோன் நம்பரை வாங்கி லைட்னிங் கால் ஒன்று புகப் பண்ணி விட்டு சோபாவில் சரிந்து கண்களை மூடிக்கொண்ட போது...

ப்ரீத் வந்தான்.

அவனின் வழக்கமான பெல்ஸ், மேலே மெலிதான டாப்ஸ், ஸீத்ரு டாப்ஸில் அவனின் அதே வழக்கமான ஸீத்ரு பார்வை.

“யு க்ரேஸி இடியட், எப்போதும் இதே பார்வையா?”

“சரி, எப்போதான் பார்க்கலாம் என்று ஒரு டயமாவது சொல்லேன். அப்போ பார்க்கிறேன்.”

“எப்போதுமே பார்க்க வேண்டாம். நான் ஒரு டயமும் சொல்ல மாட்டேன்.”

“நிஜமாகவா ப்ரீத்? யு ரியலி மீன் இட்?”

“எஸ்!”

“எங்கே என் கையில் அடிச்சுச் சொல்லு?”

“கையில் என்ன, தலையில் அடிச்சே சொல்றேன்.”

தலையில் அடித்த அந்தக் கையைப் பிடித்து அவன் எதிர் பாராத வேகத்தில் இழுக்க—அவன் அவன் மீது முழுதுமாகச் சரிய, அந்த மென்மை! முகத்தின் குழந்தைத்தனம், உதட்டின் இயற்கையான பளபளப்பு...

எங்கே இருக்கிறாய் ப்ரீத்? எப்படி இருக்கிறாய்? எந்த மாதிரி நிலையில்?

எப்போது எனக்குக் கிடைப்பாய் நீ? கிடைப்பாயா ப்ரீத்?...

ஓரே நாளில் எத்தனை அதிர்ச்சிகள்! திடீரென்று கேட்ட நாயின் அழகுரலில் தூக்கம் கலைந்து எழுந்ததிலிருந்து இதோ இந்த நிமிடம்வரை எத்தனை நிகழ்ச்சிகள்!

நாயரின் பிணம்;

காணாமற் போன ப்ரீத்; கூடவே மறைந்த நாயரின் உடல்; குழி தோண்டிப் புதைக்கப்பட்ட ஸீஸர்; பார்த்த அந்த டைப் அடிக்கப்பட்ட கடிதம்; பின் ஓடி, நடந்து லாரி பிடித்து வீட்டிற்கு வந்தால் டெலிபோனில் கேட்ட அந்த அமானுஷ்யமான குரல். அதன் மலையாள வாடை.

அந்தக் குரலை மீண்டும் கவனப்படுத்திப் பார்த்தான் அவன்.

அதன் கரகரப்பையும் பயங்கரத்தையும் கட்டைக் குரலையும் விலக்கித் தோலுரித்து, நிர்வாணக் குரலாக ஞாபகப்படுத்திப் பார்த்தான்.

மூளையின் ஒரு கோடியில் சிவப்பு விளக்கு பளிச்சிட்டது. கவனி ஹரி என்றது. உனக்குத் தெரிந்த குரல். பழக்கப்பட்ட குரல். எங்கோ நீ கேட்ட குரல். கதான் தேடு ஹரி. இன்னும் ஆழமாக வேகமாக தேடு. நினைவைப் புரட்டிப் பார், பார்த்தான். பிடிபடவில்லை. இன்னொரு முறை கேட்டால் இன்னும் கூர்மையாகக் கவனித்தால் நிச்சயம் கண்டுபிடித்து விடுவான் அவன்.

அதற்கு முன் மறுபடியும் அந்த பஹதூரோடு பேசிப் பார்த்தால் என்ன? அவன் வாசலுக்கும் போய், “பஹதூர்!” என்று கத்தினான்.

“ஸாப்...” பஹதூர் எழுந்து ஓடி வந்தான். “க்யா ஸாப்?”

ஹரி அவன் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே சொன்னான். “குச் நஹி. வாபஸ் ஜாஸ்.”

பஹதூர் திரும்பிப் போனான்.

“க்யா ஸாப்?”

அந்தக் குரலா?

இல்லை.

ஆமாம் ஹரி. அந்த மாநிதி இல்லை? ஓ காத். திரும்பவும் அதே டெலிபோன் கால் வரக் கூடாதா? ‘டேய், ஒருதரம் பண்ணேண்டா!’ பண்ணுவானா அவன்? மறுபடியும் அந்த போன்கால் வருமா?

வந்தது. அவன் நினைத்து முடிப்பதற்குள் டெலிபேரன் அடித்தது. ஹரி அவசரமாக டெலிபோனின் அருகில் போய் தன் இதயத்தின் வட்டப் அதிகரிக்க உடம்பின் நரம்புகளில் புது வேகத்தோடு ரத்தம் பாய ரிஸீவரை எடுத்து—

“ஹலோ...”

6

ஆப்பிரேட்டரின் செயற்கை இனிமைக்குப் பின் எமீம்லா விவிருந்து அப்பாவின் குரல் மிகவும் மெதுவாகக் கேட்டது. “ஹலோ...பாலகிருஷ்ணன் ஹியர்.”

“அப்பா...ஹரி.”

ஹரி? ஹென் ஆர் யு மை ஸன்? ஸ்கிரிப்ட் எல்லாம் ரெடியாகி—

ஹரி நடுவில் அப்பாவின் குரலை எடிட் பண்ணினான் “அப்பா. நான் உங்ககிட்ட அவசரமாய்ப் பேசணும். உடனே—உடனே பேசணும்.”

“என்ன சொல்லு?”

“நாட் லூவர் டெலிபோன்: நீங்க இப்பவே கிளம்பி வாங்க.”

“இப்பவே கிளம்பி வரறதா? வாட் ஸன், ஆர் யு ப்ளேயிங்? பதினைஞ்சு நாள் ஷெட்யூல். ஒவ்வொருத்தர் கால்ஷீட்டும் என்ன ஆவது?”

“ஹெல் வித் யுவர் கால் ஷீட்ஸ் அண்ட் ஷெட்யூல்ஸ், பாப், ஐம் இன் ட்ரபிள். ஐ நீட் யு அர்ஜென்ட்லி. ப்ளீஸ் ஃபாதர், டிரைடு அண்டர்ஸ்டாண்ட் மி...”

“வாட்ஸ் இட் ஆல் எபௌட்?”

“தீர் மிமிட்ஸ் லூவர் ப்ளீஸ்—” நடுவில் தலை காட்டிற்று அதே செயற்கை இனிமை.

“எக்ஸ்டெண்ட் தி கால் ப்ளீஸ்”— ஹரி எரிச்சலில் கத்தினான்.

“ஒகே.” செயற்கை இனிமை ஒரு கூவிக் சத்தத்தில் மறைய, மறுபடியும் அப்பா. “என்ன ஹரி. அத்தனை அவசரத்திற்கு என்ன காரணம்?”

“நேரில் வாங்க சொல்றேன். ப்ளீஸ் ஸ்டார்ட் இம்மீடியட்லி.”

பாலகிருஷ்ணன் ரிஸீவரைப் போட்டுவிட்டு, கனமான ரஜாயிலிருந்து வெளியில் வந்து அடுத்த அறை அழைப்பு மணியை அழுத்தி ராஜாராமை தூக்கத்திலிருந்து கலைத்தார். “ராஜா, ஹரி வாண்ட்ஸ் மி அர்ஜென்ட்லி. உடனே நான் கிளம்ப ஏற்பாடு பண்ணு.”

“என் சார். பட் நாளைக் காலை ஷலிட்டிங்—”

“கான்ஸல், கான்ஸல் எவ்ரிதிங், நான் போவதற்கு எல்லா ஏற்பாடும் பண்ணிவிட்டு வந்து என்னை எழுப்பி. அது வரை நான் கொஞ்சம் தூங்கறேன்.” அவர் மறுபடியும் தன் அறைக்குப் போய் ரஜாய்க்குள் தன்னை நுழைத்துக் கொண்டார்.

ஹரி தூக்கம் வராமல் வெளி வராந்தாவில் வந்து நின்று சிகரெட் ஒன்றைப் பற்ற வைத்துக்கொண்டு நின்றபோது தோட்டத்தின் மூலையிலிருந்து அவன் மீது பளிச்சென்று ஒரு டார்ச் லைட் வெளிச்சம் அடிந்தது.

ஹரி அந்த வெளிச்சத்தில் தன் கை சிகரெட்டை நழுவி விட்டுவிட்டுக் கேட்டான், “யார்? யார் அது?”

டார்ச் வெளிச்சம் அணைந்து ஓர் உருவம் சரசரவென்று செடிகளுக்கு நடுவில் மறைந்து ஓட ஆரம்பித்தது. ஹரி வேகமாகப் படிகளில் இறங்கி டார்ச் வெளிச்சம் வந்த திசையில் ஓடியபோது, தூரத்தில் தெரிந்த அந்த உருவம் காம்ப்வுண்ட் சுவரை எதிரிக் குதிப்பது தெரிந்தது. ஹரி பின்னாலேயே ஓடி, அதே இடத்துக் காம்ப்வுண்ட் சுவரில் ஏறி, ஒரு நிமிடம் நிதானித்துப் பார்த்தான். தெரு விளக்கின் வெளிச்சத்தில் தெரு நன்றாகத் தெரிந்தது. யாரும் இல்லாமல் எந்த அரவமும் கேட்காமல் சந்தடியற்று நிசப்தமாக இருந்தது.

காம்ப்வுண்ட் சுவரிலிருந்து குதித்த அந்த உருவம் எப்படி இதற்குள் எங்கே மறைந்திருக்க முடியும் என்று யோசித்தான் ஹரி. எங்கே ஓடிப் போயிருக்கும்? ஓடுவதானாலும் தெருவில் தானே ஓடிக் கொண்டிருக்க வேண்டும்? பக்கத்து வீட்டில் எங்காவது மறைந்து கொண்டிருக்குமோ?

ஹரி காம்ப்வுண்ட் சுவரை விட்டுக் குதித்து, திரும்பி உள்ளே வந்தபோது—மீண்டும் சின்னதாக ஒரு டார்ச் வெளிச்சம். “கோன் ஹை...?”

சற்று முன் ஓடிய உருவம் பஹதூராக இருக்குமோ? காம்ப்வுண்டின் அந்தப் பக்கம் குதித்து, பிறகு திடீரென்று

உள்ளேயிருந்து எப்படி வர முடியும்? அந்த உருவம் ஓடிய வேகம் என்ன? சுவரில் தூளிக் குதித்த வேகம் என்ன? ஒரு தல்ல ஸ்டண்ட் நடிகனின் திறமையோடு, ஓர் அறுபது வயதுக் கிழவன் செய்கிற வேலைகளா இதெல்லாம்?

இல்லை. அது பஹதூர் இல்லை. அப்படியானால் மாஸையிட் போலீஸ் பேசிய அதே மனிதனாகத்தான் அவன் இருக்க வேண்டும். பஹதூர் பார்த்ததாகச் சொன்ன கறுப்பு உடை கறுப்புக் குல்லாய் மனிதன்? ஆனால் மல்லிகைக் கொடியில் கிடந்த துணியின் நிறத்தைக் கூடச் சரியாகச் சொல்ல முடியாத பஹதூர் தாரத்தில் ஓடிய உருவத்தின் உடையையும் குல்லாயின் நிறத்தையும் எப்படிச் சொல்லியிருக்க முடியும்?

பஹதூர் மீண்டும் தன் மங்கல் டார்ச்சை அடித்து, “யாரது?” என்று தமிழில் கேட்டான்.

“நான்தான்.”

ஹரி சொன்னதும் குரலை அடையாளம் கண்டுபிடித்துக் கொண்டு பஹதூர் தன் குரலில் ஆச்சரியத்தைக் காட்டினான். “எந்தா ஸாப். இந்த நேரத்தில் இங்கே வந்து?”

எந்தா—அதே மலையாளத்து எந்தா—டெலிபோனின் கேட்ட குரல்—பஹதூர் நீ தானா அது?

சடாரென்று அவனுடைய சட்டையைப் பிடித்து முறுக்கி அவனைக் கீழே தள்ளி அவன் மீது ஏறி உட்கார்ந்து குரல்வளையை நெறித்து—“நீ தானே அது? சொல்லுடா? சொல்லுடா ராஸ்கல்...?”

“ஸாப், ஸாப்” என்று திணறினான் கிழவன். “என்ன ஆகித்து ஸாப், க்யா ஹுவா ஸாப்...”

கிழவனின் குரலில் இருந்த திண்ம என்னவோ பண்ண ஹரி அவனுடைய குரல்வளையை விட்டு எழுந்தான். “குஷி பஹதூர். ஸாரி.”

வேகமாக நடந்து உள்ளே போனபோது பஹதார் உடம்பு நடுங்க கைகால்கள் பதற அவன் போவதையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

உள்ளே வந்துவிட்ட ஹரி தன் அறைக்குள் நுழைந்து கதவைத் தாள் போட்டுக் கொண்டான். 'யார் அவன்! டார்ச் அடித்துவிட்டு ஓடிச் சுவர் ஏறிக் குதித்தவன் யார்? சாதாரணமாகத் திருட வந்தவனா? அல்லது இவனுக்கும் அந்தக் கொலைகாரனுக்கும் ஏதாவது சம்பந்தம் இருக்குமா?'

அவன் களைத்துப் போய்த் தூங்க முயற்சி செய்தான். தூங்கு ஹரி, நீ மட்டும் நிம்மதியாக ஏர்கண்டிஷன் அறையில் தூங்கு. இதே நேரத்தில் ப்ரீத் எங்கே எப்படி கஷ்டப் படுகிறாளோ!

அவனால் படுத்து உறங்க முடியவில்லை. உறக்கம் வர வில்லை. அதற்கு மேல் சித்திக்கிற சக்தியும் இல்லை. ப்ரீத்தின் நினைவு வந்து அவன் மனத்தைக் கஷ்டப்படுத்திற்று. அவன் இருக்கிற இடம் தெரிந்தால் சினிமா ஹீரோவாக, தர்மேந்திரா வில்லன் கூட்டத்தோடு சண்டை போட்டு, ஹேமமாஸினியைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்துவிடலாம். கடைசியில் முதலில் பாடிய அதே நியட்டின் முதல் நான்கு வரிகளைப் பாடி உடம்போடு உடம்பாக ஓட்டி அதை லாங் ஷாட்டில் காட்டி உருவங்களை மங்கப் பண்ணி முடித்து— ப்ரீத், நீ எங்கே இருக்கிறாய்?

வில்லி பாட்டிலைத் திறந்து ஐஸ் கட்டிகளைப் போட்டு இரண்டு பெக் அடித்துப் பின் படுக்கப் போனான். அரை மணி நேரத்தில் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் தூங்கினான்.

மறுநாள் மாலை ஏழு மணிக்கு, பாலகிருஷ்ணன் தன் வெள்ளை டொயோட்டோவில் வந்து ஹாரனை அழுத் தினதும் பஹதார் எழுந்து நின்று விதைத்த சல்யூட் அடித் தான். கார் போர்ட்டிகோவில் வந்து நின்றதும் அவர் ஸீஸரை எதிர் பார்த்து விசில் அடித்தார்.

சீஸர் வரவில்லை.

மறுபடியும் விசில். அதன் சந்தேகமே இல்லை. என்ன இது. ஹரி வந்திருந்தால் சீஸர் வந்திருக்க வேண்டுமே?

சந்தேகத்தோடு உள்ளே வந்து தமது ஷரீவைக் சுழற்றிக் கொண்டே நாயருக்கு குரல் கொடுத்தார். ஆனால் தனிகாசலம் வந்து நின்றான்.

"நாயர் எங்கே?"

"வரவில்லை அப்பா."

"சீஸர்?"

"அதுவும் வல்லீங்க."

"ப்ரீத்?"

"ப்ரீத் அம்மாவையும் காணலீங்க."

அவர் மெல்ல கண்களை மூடி யோசித்தார். "அப்படி யானால் ஹரி மட்டும் தனியாக வந்தானா?"

"ஆமாம் ஐயா. அதுகூடக் கார்ல வல்லீங்க. ஏதோ பேயறைஞ்ச மாதிரி டாக்ஸியிலே வந்து இறங்கினாருங்க."

"அப்படியா? இப்போ எங்கே அவன்?"

"ராத்திரி அறைக் கதவை மூடிக்கிட்டு படுக்கப் போனவரு இன்னும் எழுந்து வல்லீங்க."

"டாமிட்! அவன்தான் இன்னும் எழுந்திருக்கலை என்றால் நீ எழுப்பலையா? என்ன என்று பார்க்கலையா?"

"கதவை மூனு நாலு தரம் தட்டிப் பார்த்தேன். பதிலே இல்லீங்க."

"நான்ஸென்ஸ்!"

அவர் வேகமாக இரண்டிரண்டு படிகளாகக் கடந்து மாடிக்குப் போய் அவன் அறைக் கதவைப் படபடவென்று தட்டினார்.

பதில் வரவில்லை!

மீண்டும் பதறிப் போய், “ஹரி, ஹரி!” என்று சுத்தம் போட்டுக் கூப்பிட்டு, இன்னும் பலமாகக் கதவை இடித்ததும்—ஹரி மயக்கம் கலைந்ததும் கலையாமலும் தள்ளாடிக் கொண்டே வந்து கதவைத் திறந்தான்.

அந்த நிலையில் அவனைப் பார்த்த பாலகிருஷ்ணன் அதிர்ந்து ஒரு நிமிடம் உறைந்துபோய் நின்றார். “நிறுமாசுவே இவனை எதுவோ இந்த அளவிற்கு உலுக்கி இருக்கிறது. என்ன அது?”

அவர் உள்ளே வந்து கதவை மூடித் தாழிட்டார். “வாட் ஈஸ் திஸ் ஹரி? என்ன ஆயிற்று உனக்கு? எதற்காக இப்படி இருக்கிறாய்?”

அவன் மெதுவாக அப்பாவைப் புரிந்து கொண்டு, “ஒரு நிமிடம் இருங்கள்,” என்று குலியல் அறைக்குப் போய் முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு வந்தான். பசி எடுக்கவே இன்டர்காமில் சமையல் அறையைக் கூப்பிட்டுத் தணிகாசலத் திடம் இரண்டு காப்பிக்குச் சொல்லி விட்டு அவரைப் பார்த்தான்.

அவர் அதற்குள் அவன் கட்டிலில் உட்கார்ந்து அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். பின்பு அவனும் உட்கார்ந்ததும் கேட்டார். “ஹே, நாயர், பரீத் யாரும் வரவில்லையா ஹரி?”

“அப்பா...” என்று குரலடைக்க அவன் ஆரம்பித்த போது அறைக் கதவு தட்டப்பட்டது.

எழுந்து போய்த் திறந்தான்.

தணிகாசலம் காப்பியோடு நின்றிருந்தான். தணிகாசலத்தை அனுப்பி விட்டு மீண்டும் கதவைச் சாத்தித் தாழிட்டான். காப்பியைக் குடித்து முடித்த பின் அப்பாவிடம் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியாகச் சொன்னான்.

அவர் உறைந்து போய் உட்கார்ந்து எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டார். அதன் பின்பு சிறிது நேரத்திற்கு அந்த அறை நிசப்தமாக இருந்தது. கடைசியில் அவரே பேசினார். “போலீசுக்குச் சொல்லலாம் ஹரி.”

“அப்பா...” என்று அலறினான் ஹரி. “பரீத்தை உயிரோடு பார்க்க முடியாது அப்பா”

“பணம் கொடுத்த பின்னால் மட்டும் பார்க்க முடியும் என்பது என்ன நிச்சயம் மகனே?”

“நோ, டோண்ட் டெட் மீ தட்.”

“நான் இருப்பதைச் சொல்கிறேன் ஹரி.”

“இல்லை. உங்களுக்குப் பணத்தை விட்டுப் பிரிய மன வில்லை.”

“ரப்பிஷ்! என்ன பேசுகிறாய் ஹரி. இவ்வளவு படித்த நீ இந்த விஷயத்தில் மட்டும் எவ்வாறு இவ்வளவு முட்டாளா பெப்போனாய்? போலீசுக்குத் தெரியப்படுத்தாமல் ஏன் இருந்தாய்?”

“தெரியப்படுத்தினால் என்ன ஆகும் என்பதை வெறும் கடித்ததில் மட்டுமல்லாமல் வீட்டிற்கு வந்த உடனே டெலிபோனிலும் அந்தக் கொலைகாரன் சொன்னதை மறந்து விட்டீர்களா அப்பா?”

“இல்லை. மறக்கவில்லை ஹரி. அதெல்லாம் சாதாரண பயமுறுத்தல். பணத்தைப் பெற்று கொள்ளச் செய்கிற பயமுறுத்தல்.”

“இல்லை. நீங்கள் நாயரின் பிணத்தையும் அங்கே குழி தோண்டிப் புதைத்திருந்த சீலரையும் பார்த்திருந்தால் இப்படிப் பேசமாட்டீர்கள். அவன் பரீத்தையும் சொல்லத் தயங்க மாட்டான் அப்பா. யு நோ வெரி வெல்-கெனாய் ஸ் வல் பரீத். அவனை என்னால் சாக விட முடியாது அப்பா. அவன் டெலிபோன்...”

அவர் கண்களை மூடிச் சிறிது நேரம் யோசித்த பின் உறுதியான குரலில் சொன்னார். “இல்லை ஹரி. இதைப் போலீசுக்குத் தெரியப்படுத்தி அவர்கள் சொல்கிற வழியில் செயல்படுவதுதான் எனக்குச் சரி என்று படுகிறது. அதனால் நான் போலீசுக்கு சொல்வதற்குப் போகிறேன்.”

“நோ. யு ஆர் நாட் கோயிங் டு டீ நட்.” ஹரி வெறி பிடித்தவன் மாதிரி கத்தினான். “அப்பறம் நிச்சயம் உங்களால் என்னைப் பார்க்க முடியாது. பிரீத்துக்கு ஏதாவது ஆனால் அதே கதி உங்கள் மகனுக்கும் ஆகும். இதைத் தெரிந்து கொண்டு பின் நீங்கள் போலீசுக்குச் சொல்வதானால் சொல்லலாம்.”

“ஹரி, ஆர் யு மாட்?”

“எஸ். என் பிரீத் என்னிடம் வந்து சேருகிற வரை நான் ஸ்பத்தியம் பிடித்தவனாகத்தான் இருப்பேன்,” சொல்லி விட்டு சரேலென்று முகத்தை மூடிக்கொண்டான். அவன் இப்போது குரலில் இருந்த கோபம், வெறி எல்லாம் அடங்கிப் போய் மெதுவாகப் பேசினான். “அப்பா. உங்களுக்குத் தெரியாது அவளை. அவன் எனக்காக வாழ்ந்தவன். எனக்காக என்னுடன் இந்த இடத்திற்கு வந்தவன். உறவு என்று யாருமே இல்லாதவன். உங்களிடம் சொல்லி அனுமதி பெற்று அவளை நான் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் கல்யாணக் கோணத்தில் எங்களைப் பார்க்க வேண்டிய நீங்கள் கேவலம் இந்தப் பத்து லட்ச ரூபாய்க்காக வேறு கோலத்தில் பார்க்கப் போகிறீர்களா அப்பா?”

“ஹரி, நீயா அழுகிறாய்? என் மகனே நீ அழுகிறாயா? எப்போதும் எதற்கும் கண்ணீரைப் பார்த்தே இருக்காத உன் கண்கள் இப்போது கண்ணீர் வடிக்கின்றனவே? கூடாது ஹரி. நீ அழக் கூடாது. உன் கண்களில் கண்ணீரை வரக் கூடாது என்று நான் எப்படி வளர்த்தேன். அம்மா இறந்த குறை தெரியக் கூடாது, வேறு எந்தக் கஷ்டமும் வரக்

கூடாது. நீ எப்போதும் சந்தோஷமாகச் சிரித்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும் என்று பாடுபட்ட நானா இப்போது உன்னை வேறு கோலத்தில் பார்ப்பேன். நோ ஹரி. நோ—” அவர் எழுந்து அவன் அருகில் வந்து தோளில் கை வைத்தார்.

“எழுந்திரு ஹரி. பத்து லட்சம் தானே வேண்டும்? நானைடிக் ஒரு செக் எழுதித் தருகிறேன். எடுத்துக் கொள். பணமாக மாற்றிக் கொள். அதற்கா இப்படி. கையெழுத்தைக் கொண்டு அழுத்து?”

ஹரி தன் கண்ணீருக்காக வெட்கப்பட்டுக் கொண்டான். எழுந்தான். அவர் முகத்தைப் பார்க்க முடியாமல் “தாங்க்ஸ் டாட்” என்றான். “ஆனால் செக் எதுவும் இப்போது வேண்டாம் டாட். அவன் மறுபடியும் பணம் எப்படி எந்த வழியில் வேண்டும் என்பதைத் தெரியப்படுத்துகிற வரையில் நாம் எதுவும் செய்ய வேண்டாம் டாட்.”

“எப்படித் தெரியப்படுத்துவான் அவன்? எப்போது தெரியப்படுத்துவான்?”

“தெரியலை.”

“யார் அவன் ஹரி?”

“அது தெரிந்தால் ஏன் இத்தனை அலைச்சல் அப்பா?”

“யாராக இருக்கும் என்று நீ நினைக்கிறாய்?”

“யாரோ. ஆனால் நமக்குத் தெரிந்தவன்தான். நம்மை தவிராகத் தெரிந்து கொண்டிருப்பவன். அதுவும் இங்கே அருகிலேயே இருப்பவன். குரலை மாற்றிப் பேசினாலும் அது எங்கோ கேட்ட குரல்தான் அப்பா. அதுவும் மலையாள அக்ஸென்ட்.”

“நான். எ. மிஸ்ட் ஹரி. மலையாள அக்ஸென்ட் என்றால் நமக்குத் தெரிந்தவர்களில் மலையாளம் பேசக் கூடியவர்களை மெல்லாம் நினைத்துப் பார்.”

“முதலில் நாயர். அவன் இப்போது இங்கே உயிரோடு யா.”

இல்லை. இரண்டாவதாக...”

“இல்லை ஹரி. முதலில் கிருஷ்ணன்குட்டி. அவன் தான் நம்மிடம் ஆறு வருஷங்கள் வேலை செய்தவன். அப்புறம் தான் நாயார்.”

கிருஷ்ணன்குட்டி! அப்போது தான் அவனின் நினைவு வந்தது ஹரிக்கு.

அவனாக இருக்குமோ? ஏன் இருக்காது? ஆறு வருடங்களாக வேலைசெய்தவன். திடீரென்று ஏன் நாயரை வேலைக்கு வைத்து விட்டுச் சொந்த ஊருக்குப் போகிறேன் என்று போக வேண்டும்? அப்படி. என்ன வேலை சொந்த ஊரில்?

“ஏன் ஹரி. இப்போது எங்கே இருக்கிறான் அவன்?”

“தெரியலையே அப்பா. சொந்த ஊருக்குத்தான் போகிறேன் என்று போனான்...”

“எது அவன் சொந்த ஊர்?”

“தெரியாது.”

“இங்கு தணிகாசலத்திற்கும், பஹதாருக்கும் தெரிந்திருக்க வேண்டும். கூப்பிடு, கேட்கலாம்.”

ஹரி கூப்பிடக் கதவைத் திறந்தபோது கீழே வாசலில் காலிங்பெல் அழைத்தப்பட்டது. தணிகாசலம் போய்க் கதவைத் திறக்கிற சத்தம் கேட்டது.

படியிறங்காமலே ஹரி மேலே இருந்தபடியே கேட்டான். “யார் அது தணிகாசலம்?”

“நம்ம கிருஷ்ணன் குட்டிங்க.”

திடுக்கிட்டுப் போன ஹரி படிகளை வேகமாகக் கடந்து வந்து பார்த்தபோது கிருஷ்ணன் குட்டி கையில் தன் பழைய தகரப் பெட்டியும் சிரிப்புமாக ரயிலிலிருந்து அப்போது தான் வந்து இறங்கின தோற்றத்தில் நின்று அசல் மலையாளத்தில் “எந்தா கொச்ச முதலாளி, சொளக்கியமா?” என்றான்.

அந்தக் குரல்—அந்த எந்தா ஹரி, அவனையே பார்த்த படி யோசித்தான்.

7

கிருஷ்ணன் குட்டி சங்கடப்பட்டுப் போனான். ஹரியின் பார்வையில் தெரிந்த வித்தியாசம் புரிய மெல்லப் பேச்சை ஆரம்பித்தான்.

“எத்துநா அங்கென நோக்குன்னது ஹரி அய்யா? ஞான் நிலங்களுக்கு புதியதானோ?”

ஹரி யோசித்தான். அந்தக் குரல்தரனா என்பதைக் கவனித்தான். மளயாள உச்சரிப்பில் திடீரென்று குரல்களின் வித்தியாசம் தெரியாமற்போகவே, அதிகம் குழம்பிப் போனான். ஆனால் தங்களிடம் வேலையில் இருந்தபோது பேரினதை விடக் கிருஷ்ணன் குட்டி தற்போது இன்னமும் சுந்தரமான மலையாளத்தில் பேசுவதை மனத்தில் குறித்துக் கொண்டே கேட்டான்.

“இப்போது எங்கிருந்து வருகிறாய் கிருஷ்ணன் குட்டி?”

“நெருங்காவு ஹரி அய்யா.”

“எப்போது வந்தாய்?”

“சராவலையே வன்னது. என்ட அப்பச்சன்ட் மோன கிராமம்பெல்ல தாமசிக்கின்னது. ஞான் அவனே—”

“நிலியு கிருஷ்ணன் குட்டி. இப்படி ஒரேயடியாக அசல் மலையாளத்தில் பேசிக் கொண்டே போனால் எனக்கு எப்படிப் புடியும்? முன்பு மாதிரி தமிழ் கலந்த மலையாளத்தில் பேசினாலாவது புரியும்.”

கிருஷ்ணன்குட்டி சிரித்தான்.

“தமிழே மறந்துபோயி ஹரி அய்யா.”

அவன் சொல்வது உண்மையாக இருக்குமா என்று சந்தேகப்பட்டான் ஹரி. டெலிபோனில் பேசின குரல் எவ்வளவு நன்றாகத் தமிழ் பேசியது. (தமிழில் கோப்படு ஹரி. அது உனக்கும் தல்லது. எனக்கும் புரியும்.)

அவ்வளவு சுத்தத் தமிழ் கடைசியில்தான் இடறிற்று. பழக்கம் காரணமாக அவனுக்கே தவறிப்போய்த்தான் மனசுல ஆயிற்றா வந்தது. ஆனால் கிருஷ்ணன்குட்டி இப்போது தமிழே மறந்துபோய்விட்டது என்கிறானே... நடிக்கிறானா?

அவனைத் தமிழில் பேசவைத்துக் கேட்கவேண்டும் என்பதில் நிவிரமாளான் ஹரி. வாயைத் திறக்கிற மீன்தான் தூண்டிலில் அகப்பட்டுக் கொள்ளும். இவனையும் கொஞ்சம் திறக்க வைத்துப் பாரித்துவிடவேண்டும்.

“எப்படி. மறக்கும் கிருஷ்ணன்குட்டி? நீ இங்கிருந்து போய் ஆறு மாதங்கள் தான் ஆகிறது...”

பதில் சொல்லாமல் கிருஷ்ணன்குட்டி தலையைச் சொறித்துக்கொண்டு நின்றுான்.

“ஞாபகப்படுத்தித் தமிழிலேயே பேசு. என்ன...”

“சரி சின்னய்யா.”

“இதோ பார். இப்போது தமிழ் சரியாக வருது பார். அதே மாதிரி எல்லாம் ஒவ்வொன்றாக வரும். அதனால் நான் கேட்பதற்குத் தமிழிலேயே பதில் சொல்லு.”

அதற்கும் கிருஷ்ணன் குட்டி சிரித்தபடி தலையாட்டினான். அந்தச் சிரிப்பை ஆராய்ந்தவாறு ஹரி கேட்டான்.

“நேராக உங்கள் ஊரிலிருந்துதான் வருகிறாயா?”

“இல்லா ஹரி அய்யா, ஞான் —”

“திரும்பவும் ஞானா...? நான் என்று சொல்லேன்...”

“ஷமிக்கணும் ஹரி அய்யா.”

“ஷமிச்சாச்சு. சொல்லு.”

இந்தமதி

“நான் நாயரோட ஊர்லேருந்து வன்னது”

— நாயர்

ஹரியின் உடலுக்குள் அந்தப் பெயர் ஒரு நடுக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. உடனே பேச முடியாமற் போனது. ஆனால் அதைக் கவனிக்காத கிருஷ்ணன்குட்டி தானாகப் பேசிக் கொண்டு போனான்.

“நாயரோட அம்மைக்குச் சுகமில்லா ஹரி அய்யா. அவரு சுகம் ஆகுமென்னு எனக்குத் தோணில்லா. அவரு ஞாண்டு நிவஸம் போனாலும் ஜீவிக்கினு எனக்கு தோணு வில்லா. அதுகொண்டு எனக்கு நாயரே இவ்விடுன்னு அங்கு கொண்டு போணம்.”

“டாமிட்! மறுபடியும் மலையாளம். சுத்தமான மலையாளம். நடிக்கிறான். நன்றாக நடிக்கிறான். நாயரின் பெயரை வேண்டுமென்றே இழுக்கிறான். அதே மாதிரிதான் வேண்டுமென்றே தமிழ் பேசாமல் மறந்து போனவன் மாதிரி...”

கிருஷ்ணன்குட்டியைக் கீழே தள்ளி நாலு அறை அறைய வேண்டும் என்ற வெறி ஏற்பட்டது ஹரிக்கு. அதைக் கஷ்டப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டு, ஆனால் அத்தனை கோபமும் ஞாலில் வெளிவரப் பெரிதாகக் கத்தினான்.

“தமிழில் பேசுன்னு கொஞ்சம் முன்னால்தானே உனக்குச் சொன்னேன். அதையும் தமிழில்தானே சொன்னேன். உனக்குப் புரியாத இங்கிலிஷிலா சொன்னேன்?”

இம்மென்று ஹரி சுத்தத் துவங்கினதும் கிருஷ்ணன்குட்டி வெவ்வேலத்துப் போனான். மடமடவென்று தமிழில் பேச ஆரம்பித்தான். பழைய மாதிரி ஓரளவு சுமாரான தமிழ்.

“நாயரோட அம்மாவுக்கு ஒடம்பு சுகமில்லா அய்யா. இன்னும் ரெண்டு நாள்கடத் தாங்காதுபோல் இருக்கு.

நாயரைப் பார்க்கணும்னு ஒரே புலம்பல். அவனை அழைச்சுக்கிட்டுப் போகலாமனுதான் நான் வந்தேன்."

நாயரை அழைத்துக் கொண்டு போவதா?

இது என்ன திடீர்ப் புதும்!

இதை எப்படி சமாளிப்பது?

யோசித்தான் ஹரி. ஒருவேளை இவன் வேண்டுமென்றே இப்போது நாயரின் பெயரை இழுக்கிறானோ?

ஹரியின் சந்தேகத்தை உறுதிப்படுத்துகிறாற்போல் உடனே கேட்டான் கிருஷ்ணன் குட்டி.

"நாயர் எங்கே ஹரி அப்பா?"

"என்ன பதில் சொல்வது? ஹரி யோசித்துக் கொண்டிருந்த போதே மீண்டும் கேட்டான் அவன்.

"ஏன் சின்னப்பா. நாயர் எங்கே?"

ஹரி பதில் சொல்ல வாயெடுக்குமுன் மாடிப்படியிலிருந்து பெரிதாக ஒரு குரல் வந்தது.

"ஊருக்குப் போயிருக்கிறான் அவன்."

திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான் ஹரி.

கடைசிப் படியில் நின்று கொண்டிருந்தார் பாலகிருஷ்ணன். கையில் கைரெட் புனைந்து கொண்டிருந்தது. அவரைப் பார்த்ததும் கிருஷ்ணன்குட்டி அன்பாகச் சிரிக்கிறாற்போல் சிரித்தான்.

"எந்தா, பெரியப்பா. சொல்கியமா?"

"எந்தா!

அதோ எந்தா! (எந்தா ஹரி. புரிந்ததா? மறுபடியும் நானே உன்னைக் கூப்பிடுகிறேன்.)

எந்தா பெரியப்பா. சொல்கியமா?—அதே குரல்! எஸ்!

இந்தக் குரல்தான். இந்தக் குரல் மாதிரிதான்...

"மாதிரி என்ன...? இதேதான். 'ராஸ்கல்! ஏண்டா டேய் கிருஷ்ணன்குட்டி! என்னிடமா நடிக்கிறாய்! நாயரைக் கொன்று பிணத்தையும் அப்புறப்படுத்திவிட்டு இப்போது என்னிடமே வந்து நாயர் எங்கே என்றா கேட்கிறாய்?'"

புலாஸ்டர். உன் முகமூடியைக் கிழித்து நீ யார் என்பதை வெளிப்படுத்தி உன்னைப் போலீஸில் பிடித்துக் கொடுத்து—

ப்ரீத் எங்கேடா? டேய் கொ—

"ஊருக்குப் போயிருக்கிறானா? எத்த ஊர் பெரியப்பா?"

"சொல்லலையேப்பா. ஒரு வாரம் லீவு வேண்டுமென்று கேட்டான். எதற்கு என்றபோது ஊருக்குப் போகணும்னு சொன்னான். அவ்வளவுதான் தெரியும்."

"ஐய்யோ! அப்படியானால் இப்போது அவனைக் கண்டு பிடிக்க முடியாதா பெரியப்பா...?"

"ஏன், அங்கே வரலையா? நீ அவனுடைய ஊரிலிருந்து நானே வருவதாகச் சொன்னாய்...?"

"ஆமாங்க. ஆனால் நேற்று வரை அவன் அங்கே வல்லீங்களே..."

"வரலையா...? அப்படியானால் எங்கே போயிருப்பான்...?"

"தெரியலீங்களே...?"

"ரொம்பவும் அவசரமாக அவன் வேண்டுமா கிருஷ்ணன்குட்டி?"

"ஆமாங்க. அவனுடைய அம்மாவுக்கு உடம்பு சரியில்லீங்க. இன்னும் ரண்டு நாள் தள்ளுது கூடக் கஷ்டங்க...?"

"அப்படியானால் ஒன்று செய்யலாமா...?"

“அப்பா...!” என்று திடுக்கிட்டுப் போய் அதட்டினான் ஹரி.

(ப்ரீத்—உன் ஆசைக் காதலி—வருங்கால மனைவி—அந்த மெழுகுப் பொம்மை—உருகிப் போய்விடும். உருகவைத்து விடுவேன்...)

அதை மறந்துவிட்டுப் பேசுகிறாரா இவர். இல்லை. இவனைப் புரிந்து கொள்ளாமல்தான் சொல்கிறாரா? எதற்கு இந்த விஷப்பரீட்சை? அதுவும் ப்ரீத்தைப் பணயம் வைத்தா?

இன்னும் வெறி பிடித்த மாதிரி ஆங்கிலத்தில் சுத்த ஆரம்பித்தான் அவன்.

“ஒய் டாட், டோண்ட் யு ரிமெம்பர் வாட் ஐ ஹேவ் டோல்ட் யு துவீட் நௌ—”

“ஓப் கோயட் ஹரி.” என்று நடுவில் இடைமறித்த அவர், கிருஷ்ணன் குட்டியின் பக்கம் திரும்பினார்.

“என்ன கிருஷ்ணன் குட்டி. போலீஸைத் தேடச் சொல்லலாமா?”

“வேண்டாங்க,” என்று பதறினான் அவன். ஒரு வாரம் தானே லீவு கேட்டான். அதற்குள் வந்துவிடுவான். இல்லா விட்டாலும் நான் இங்கே வந்தபோது அவன் அங்கே போயிருக்கிறானோ என்னவோ. அதனால் நான் இன்னும் நாலைந்து நாள் இங்கேயே தங்கிப் பார்க்கிறேங்க...”

பாலகிருஷ்ணன் கண்களை மூடிச் சிறிது நேரம் யோசித்தார். பின்பு, “அதுவும் சரிதான். நாயர் வரும்வரை நீ சமையலையும் கவனித்துக் கொள்ளலாம்,” என்றார்.

“ஆமாங்க...” என்ற அவன் பதிலில் நிதானமாக அவனைப் பார்த்தார்.

“என்ன அப்படிப் பார்க்கிறீங்க பெரியய்யா...?” — கிருஷ்ணன்குட்டி கேட்டான்.

அவர் சொன்னார். “இல்லை. உன்னுடைய நாக்கிலிருந்து அந்தனை பலமாக வாசனையடித்த மலையாள ஸெண்ட் முழுதும் திடீரென்று எப்படி மறைந்தது என்று யோசித்தேன்.”

திடுக்கிட்டுப் போனான் கிருஷ்ணன்குட்டி. பின்பு தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு சிரித்தான். “அது சும்மா ஹரி அய்யாகிட்டே தமாஷுக்குப் பேசினது பெரியய்யா. ஆனால் அதுக்குள்ள அவருக்குக் கோபம் வந்து கத்த ஆரம்பிச்சுட்டாரு.....”

“ஓகோ. அப்படியானால் அது விளையாட்டு மலையாளம் தானா...” என்ற பாலகிருஷ்ணன், “இதே மாதிரி எல்லா வற்றையும் விளையாட்டாக நினைத்துச் செய்யாதே கிருஷ்ணன்குட்டி. பின்னால் விபரீதமாகிப் போகும்” என்று சொல்லி அவனை உள்ளே அனுப்பிவிட்டு மகனைப் பார்த்தார்.

அவனுக்கு மட்டும் கேட்கிற குரலில் ஆங்கிலத்தில் சொன்னார். “Keep an eye on this fellow. I suspect him.”

“I also suspect him Dad. வந்தபோது அவன் பேசின மலையாளத்திற்கும்—இப்போது உங்களிடம் பேசின தமிழுக்கும்—ஏன் அப்பா—இவனாக இருக்—”

வேசாகக் கேட்ட காலடிச் சத்தத்தில் பேச்சை நிறுத்தினான் ஹரி.

மீண்டும் அறை வாசலில் கிருஷ்ணன்குட்டி வந்து நின்றான். அவனைப் பார்த்ததும் ஹரியின் சந்தேகம் வலுக்குது. ஆனால்—“என்ன...?” என்று மட்டும் கேட்டான்.

“நாதிரி என்ன சமைக்கலாம்னு கேட்க வந்தேன் விளையலா...”

“ஓகோ. அவ்வளவு தானே...! எது வேண்டுமானாலும் பண்ணேன். இதுவரை எங்களைக் கேட்டுக் கொண்டா சமைத்திருக்கிறாய்?”

“இல்லை...ஒருவேளை நாயர் கேட்டுச் சமைப்பானோ என்று—”

“இல்லை. நீ கேட்க வேண்டாம். உனக்குப் பிடித்ததை வழக்கம் போல் நீயே செய்.”

கிருஷ்ணன் குட்டி மறைந்ததும் பாலகிருஷ்ணன் ஹரியை அரித்தத்தோடு பார்த்தார். அவன் ஏதோ பேச வாயெடுத்ததும் தடுத்தார்.

“நாட் நென் ஹரி. நாம் கொஞ்சம் ஜாக்கிரதையாக இருப்போம்.”

“சரி.”

“நான் கொஞ்சம் வெளியில் போய்விட்டு வருகிறேன்...”

“எங்கே...?” அவன் பார்வையில் தெரிந்த சந்தேகத்தைப் புரிந்து கொண்டு சொன்னார் அவர்.

“புரொடக்ஷன் ஆபீசுக்கு முதலில் அவுட்டோர் போன யூனிட்டைத் திரும்பி வரவழைக்க வேண்டாமா? இன்னும் இங்கே எவ்வளவு நாளாகுமோ...?”

ஆனாலும் அவர் கார் புரொடக்ஷன் ஆபீசுக்குப் போக வில்லை. அந்தப் பக்கம் போய்ப் பின் திருப்பிக் கொண்டு பின்னால் தன்னை யாரும் தொடருகிறார்களோ என்று கவனித்துக் கொண்டே சேத்துப்பட்டு மேம்பாலம் தாண்டி, அமிஞ்சிக்கரை வழியாக அண்ணாநகர் போயிற்று.

டி. எஸ். பி. சற்குணத்தின் வீட்டு வாசலில் நின்றது. பின் ஏதோ நினைத்துக் கொண்டு வாசலில் நிறுத்தாமல் உள்ளே தள்ளி மரத்தடியில் நிறுத்திவிட்டுக் கீழே இறங்கினார் பாலகிருஷ்ணன். மீண்டும் தன்னைத் தொடர்ந்து ஏதாவது வாகனமோ—அல்லது மனிதர்களோ வந்தார்களா என்று கவனித்தார்.

யாரும் வரவில்லை. எதுவும் தொடரவில்லை. தெருவில் ஆள் நடமாட்டமே இல்லாமல் நிசப்தமாகக் கிடந்தது. விளக்குகள் எரியாமல் இருட்டாகக் கிடந்தது.

பாலகிருஷ்ணன் அழைப்பு மணியை அழுத்தினார். ஒரு நிமிடத்தில் கதவு திறக்கப்பட்டது. உள்ளே சற்குணம் நின்று கொண்டிருந்தார். அந்த நேரத்தில் பாலகிருஷ்ணனை எதிர்பார்க்காத ஆச்சரியத்தில் கேட்டார். “வா பாலு, என்ன இந்த நேரத்தில் வந்திருக்கிறாய்?”

“உன்னிடம் தனியாகப் பேச வேண்டும் சற்குணம்.”

“தனியாகவா அல்லது அவசரமாகவா?”

“இரண்டும்தான்.”

“சரி, உள்ளே வா.”

பாலகிருஷ்ணன் உள்ளே வந்ததும் சற்குணம் கதவை மூடித் தாளிட்டார். இரண்டு பேரும் சோபாவில் உட்கார்ந்து கொண்டார்கள். பின் சற்குணம் தன் சிகரெட் பாக்கெட்டிலிருந்து ஒரு சிகரெட்டை எடுத்துக் கொண்டு பாலகிருஷ்ணனிடம் நீட்டினார். இரண்டு பேரும் சிகரெட் பற்ற வைத்துக் கொண்டார்கள். பின்பு சற்குணமே கேட்டார்.

“சொல் பாலு. எப்போது லிம்லாவிலிருந்து வந்தாய்?”

“வரவில்லை. வரவழைக்கப்பட்டேன்.”

“வரவழைக்கப்பட்டாயா...? யார் வரவழைத்தது...?”

“ஹரி.”

“எதற்கு?”

“இதற்கு ஒரு வார்த்தையில் பதில் சொல்ல முடியாது.”

“வேண்டாம். விவரமாகவே சொல்லு. அதற்கு முன்னால் கொஞ்சம் டி...?”

“நோ, தாங்க்ஸ்” என்ற பால்கிரெஷ்ணன் நேராக விஷயத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார். சற்குணம் இடைமறித்து கேள்வி எதுவுமில்லாமல் அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டார். பால்கிரெஷ்ணன் சொல்லி முடித்ததும் நீண்ட தேரம் யோசித்தார். பின் மற்றுமொரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு “கொஞ்சம் சிக்கலான கேஸ்தான்” என்றார்.

“இதில் நீ யாரைச் சந்தேகப்படுகிறாய் பாலு?”

“கிரெஷ்ணன் குட்டியை.”

“அவன் இப்போது உன் வீட்டில்தானே இருக்கிறான்?”

“ஆமாம்.”

“சரி, வா போகலாம்.”

“ஐயையோ.” என்று பதறினார் பால்கிரெஷ்ணன். “நான் உன் வீடும் வந்தது ஹரிக்குத் தெரியாது. கடைசி வரை தெரியவும் கூடாது. அவனுக்குத் தெரியாமல்தான் நீ இதில் எனக்கு உதவி செய்ய வேண்டும். கொலைகாரனைக் கண்டுபிடித்து அந்தப் பெண் பரீததை மீட்டுத் தரவேண்டும். என்ன?”

சற்குணம் மீண்டும் யோசித்துப் பின் பேசினார். “ஒகே, டன். ஹரிக்குத் தெரியாமல் நாம் காரியத்தில் இறங்குவோம். இனிமேல் நீ கவலைப்படாதே பாலு. நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன்.”

“அந்தத் தெரியாதில்தான் இங்கே வந்தேன் சற்குணம். அவனிடம் பூரேராடக்ஷன் ஆபீசுக்குப் போவதாகப் பொய் சொல்லிவிட்டு வந்தேன். இதற்குள் அவன் ஆபீசுக்குப் போன் பண்ணிக் கேட்டாலும் கேட்டிருப்பான். நான் சிக்கிரம் போக வேண்டும். அவனுக்குச் சந்தேகம் வராதபடி நடந்து கொள்ள வேண்டும்.”

“வராது, கவலைப்படாதே. இந்த நிமிஷத்திலிருந்து எது நடந்தாலும் எனக்குத் தெரியப்படுத்து. நேரில் வர வேண்டாம். டெலிபோனில் சொன்னால் போதும். அதுவும்

உன் வீட்டிலிருந்து பேசாதே. இப்போதிலிருந்தே உன் வீடு கண்காணிக்கப்படும். ஹரி கண்காணிக்கப்படுவான். டெலி போன் வயன் பேப் பண்ணப்படும். குற்றவாளியைக் கண்டு பிடிக்கிறவரை நான் எப்படி வேலை செய்வேன் என்பதுதான் எனக்குத் தெரியுமே, அதுவும் இது நிச்சயமாக எனக்கு ஒரு சாலஞ்ஜிங் ஹாப். I take it as a challenge.”

பால்கிரெஷ்ணன் வெளியில் வந்து மீண்டும் தன்னை யாரும் கவனிக்கவில்லை, தொடர்ந்து வரவில்லை என்பதை உறுதி செய்து கொண்டு காரைக் கிளப்பினார்.

சற்குணம் கதவை மூடித் தாழ்ப்பாள் போட்டுவிட்டு அவசரமாக இன்ஸ்பெக்டர் கணேஷிற்கு டெலிபோன் பண்ணிப் பேச ஆரம்பித்தார்.

8

கணேஷ், 32 வயது. நல்ல உயரம். ராஜேஷ்கன்னா முகம்—பருக்கள் + மீசை + உற்சாகம் + வேகம், வேகம், வேகம்...கூட அதே அளவு வேகம். அதனால் டி. எஸ்.பிக்கு நிறையவே செல்லம்.

அவர் டெலிபோன் வந்து ஐந்தாவது நிமிடம் கணேஷ் அவர் வீட்டில் இருந்தான். அடுத்த பத்து நிமிடங்கள் “வாட் டூ யு டீப்ஸ் எபௌட் இட்.”

“ஸ்திஸ் fishy some where, sir.” என்று சொன்னான்.

“வேர்...”—டி. எஸ். பி.யின் அடர்ந்த புருவங்கள் கருங்க கணேஷ் சிரித்தான்.

“அதைத்தானே கண்டு பிடிக்கப் போகிறோம்.”

“எப்படி...”

“யு டோண்ட் ஹேவ் டு பாதுர் எபெளட் இட் சார். பொறுப்பை என்னிடம் ஒப்படைத்து விட்டீர்கள் இல்லையா..? ப்ளீஸ் ரிலாக்ஸ். குட் நைட் ஸார்.”

அடுத்த நிமிடம் அண்ணா நகரின் விசாலமான தெருக்களில் அவன் மோட்டார் சைக்கிளின் படபட..அந்தப் படபட டெலிபோன் எக்ஸ்சேஞ்சு வாசலில் சிறிது நேரம் நின்று மீண்டும் படபடத்து ரகசியபோலீஸ் அலுவலகத்தில் நின்று—

அரையாவது மணி நேரத்தில் ஹரி கண்காணிக்கப்பட ஆரம்பித்தான். ரகசியமாய், மிகவும் ரகசியமாய். அவன் மட்டுமில்லாமல் அவனின் வீடு, ஆட்கள், டெலிபோன் எக்ஸ்சேஞ்சு கண்காணிக்கப்பட்டன. குறிப்பாக அந்த கிருஷ்ணன்குட்டி...

மறுநாள் முழுவதும் ஹரி வீட்டிலேயே இருக்கத் தீர் மானித்தான். மீண்டும் டெலிபோன் கால் வரும் என்று காத்திருந்தான். கூடவே அடிக்கடி எழுந்து வாசலுக்கும், சமையலறைக்கும் போய் கூர்க்காவையும், கிருஷ்ணன்குட்டியையும் கவனித்தான். அவர்களுக்குச் சந்தேகம் வராத வகையில் சில கேள்விகளையும் கேட்டு வந்தான். அவனுக்கு முக்கியமாகத் தெரிய வேண்டியது அந்த டெலிபோன் கால் வரும்போது யார் வீட்டில் இவ்வராமலிருக்கிறார்கள் என்பது தான்.

ஆனால் அன்று முழுதும் அவர்கள் இருவரும் வீட்டில் நான் இருந்தார்கள். கூர்க்கா, மீ.சாப்பிடக் கூடப் போகவில்லை. கிருஷ்ணன்குட்டி ‘நீலப்பொன்மானே...’ முணுமுணுத்துக் கொண்டே வேலை செய்து கொண்டிருந்தான். இரண்டு மூன்று தரம் ஹரியைச் சமையலறை வாசலில் பார்த்துத் திடுக்கிட்டான். ஹரி சமையலறைப் பக்கமெல்லாம் வராதவன். முன்னாளைத் தவிர அவனுக்குத் தெரிந்த இன்னொரு இடம் அவனுடைய அறைதான். எப்போதாவது வாசல் லானில் கூடை நாற்காலியைப் போட்டுக் கொண்டு உட்காருவான். அப்படிப்பட்டவன் இரண்டு மூன்றுதரம் சமை

யலறை வாசலில் தட்டுப்பட்டதும் கிருஷ்ணன்குட்டி சந்தேகத்தோடு கேட்டான்.

“என்ன ஹரி அய்யா, என்ன வேணும்?”

“மண்ணுமில்லே கிருஷ்ணன்குட்டி. சும்மாத்தான் வந்தேன். ஆமாம், எங்கேயாவது வெளியில் போகப் போகிறாயா?”

“இல்லையே. ஏன் கேட்கிறீங்க?”

“இல்லை, போனால் என் கிட்டே சொல்லிவிட்டுப் போ. இதோடீ பாக்கெட் வாங்கணும். பணம் தரேன்.”

“சரிங்க...”

இனிமேல் தன்னிடம் சொல்லாமல் கிருஷ்ணன்குட்டி வெளியில் போகமாட்டான் என்ற நம்பிக்கையில் ஹாலுக்கு வந்தான் ஹரி. இனி அவன் கவனிக்க வேண்டியது கூர்க்காவை மட்டும்தான். ஹாலிலிருந்தே கவனிக்கலாம். டெலிபோன் வந்தாலும் பேசலாம். ஹரி ஹால் சோபாவில் உட்கார்ந்து எதையோ படிக்க முயற்சி பண்ணினான். புத்தகத்தைப் பிரித்த ஐந்தாவது நிமிடத்திற்கெல்லாம் டெலிபோன் அடித்தது. ஹரி வாசலைப் பார்த்தான். கூர்க்கா தன் கின்ன ஸ்டீஸை விட்டு அசையவில்லை. கிருஷ்ணன் குட்டியும் உயர்வதான் இருந்தான்.

ஹரி கனமான சந்தேகத்தோடு மெதுவாக ரீஸீவரை எடுத்தான்.

— ராஜாராமன், விம்லாவிலிருந்து அப்பாவைக் கூப்பிட்டான். புரொடக்ஷன் ஆபீசுக்குப் பண்ணச் சொல்லி ரீஸீவரை எரிச்சலோடு வைத்தான் ஹரி.

அடுத்து இரண்டு மூன்று நிமிடங்களில் மீண்டும் டெலிபோன். லைபரேரியர் பாண்டிரங்கன். பின் பம்பாய் லிருந்து குருதேவ். கடைசி தடவை அடித்தபோது அப்பா.

“டிட் யு கெட் தட் கால் ஹரி?”

“தோ டாட்.”

அவர் யோசித்தார். பின் சாப்பிட்டாயா ஹரி?” என்று கேட்டார்.

“ம்.....”

“அதையே நினைத்துக் கொண்டு வீட்டிலேயே உட்கார்ந்திருக்காதே. டிரைடு ரிவாக்ஸ், சிறிது தேரம் எங்காவது வெளியில் போயிட்டு வா. ஏதாவது சினிமாவிற்குப் போ-என்ன...?”

ஹரி உணர்ச்சியற்ற குரலில் சரி சொன்னான். ரிஸீவரை வைத்துவிட்டு டெலிபோனையே சிறிது தேரம் வெறித்தான்.

“டேய், சிக்கிரம் பண்ணேண்டா. பண்ணித் தொலையேண்டா. இப்படி ஏன் காக்க வைக்கிறாய்? இந்தக் காத்திருத்தல் எவ்வளவு கஷ்டமான விஷயம் தெரியுமா?”

ஐந்து மணிவரை அந்த டெலிபோன் கால் வரவே இல்லை. எதிர்பார்த்து ஏமாந்து, சலித்துப்போய் அதற்குமேல் வீட்டில் இருக்கப் பிடிக்காமல் ஹரி வெளியில் கிளம்பினான். எங்கே போவது என்ற நிச்சயமில்லாமல் மவுண்ட் ரோட் வந்தான். சப்பைப் வாசலில் நின்ற பெல்பாட்டங்களைப் பார்த்த போது பரீத ஞாபகம் வந்தது. இவர்களுக்கு நடுவிலிருந்து பரீத வந்துவிடக் கூடாதா என்று தோன்றியது.

“ஹேய் ஹரி. ஐ ஹேய் டீ டிக்கெட்ஸ். கமான்...?”

அந்தக் குரலின் கொஞ்சல், குழைவு, ‘ஹேய்’ என்பதில் இருக்கும் செல்லமான ரிஸ்யங்கல்...

நீ எங்கே எப்படி இருக்கிறாய் பரீத...?

உயிரோடுதான் இருக்கிறாயா, இல்லாவிட்டால்..... இல்லாவிட்டால்....

“ஓ, தோ. என்ன நினைக்கிறேன் நான்.”

ஹரி காரைக் கிளப்பி வேகமாக ஓட்டி ஹிக்கின்பாதம் எல்லாம் நிறுத்தினான். சிறிது தேரம் புத்தகங்களை வெறுமையாக

இற்றுமதி

69

அவைத்தான். பின் அங்கேயும் பிடிக்காமல் மறுபடியும் காரில் அதே வேகம்.

அப்பா சொன்ன மாதிரி ஏதாவது சினிமா பார்த்தால் என்ன என்று தோன்றவே தேவியில் காரை நிறுத்தினான். படம் ஆரம்பித்து ஐந்து நிமிடங்கள் இருக்கும். வாசலில் கூட்டம் அதிகம் இல்லை. உன்னேயும் டிக்கெட் இல்லாததற்கான பேர்ப்பு.

மறுபடியும் காரில் ஏறப் போனபோது—

“டிக்கெட் வேண்டா கார்?”

“என்ன டிக்கெட்?”

“நாளை ரூபா டிக்கெட் சார்.”

“அது சரிப்பா, ஏந்தத் தியேட்டர்?”

“பாரடைஸ் சார்.”

என்ன படம் என்று கேட்க வாயெடுத்த ஹரியின் கண்களில் ரஜினியும் ஸ்ரீதேவியும் பட்டார்கள்.

அவன் டிக்கெட்டை வாங்கிக் கொண்டு உள்ளே போய் இருட்டில் தடுமாறி ஸீட்டில் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

மனம் படத்தில் இல்லை. பரீத் பரீத் என்று அவைந்தது. அவனோடு இதே தியேட்டரில் படம் பார்த்தது நினைவிற்கு வந்தது. என்ன படம் என்பதை நினைவுபடுத்திப் பார்த்தான் அவன்.

புதிய வார்ப்புகள்—

பரீத் அவன் தோளில் சரிந்து அந்த எல்க் தலைமுடி முகத்தில் பறக்க, வேசாண ஸெண்ட் வாசனை நாசியைத் தாக்க—

அதற்குமேல் தாங்க முடியாதவனாக அவன் அவன் தோளில் கைபோட்டுத் தன்னோடு சேர்த்து அணைத்துக் கொண்டதும் சரேலென்று அவன் கையைத் தள்ளிவிட்டான் அவன்.

“ஆரம்பிச்சாச்சா உங்க விஷமத்தை...?” என்று தன் பெரிய கண்களால் முறைக்க அவன் ஒன்றும் தெரியாதமாதிரி முகத்தை வைத்துக்கொண்டு அவனைப் பார்த்தான்.

“இப்போ என்ன பண்ணினேன் பரீத்? நான் ஒன்றும் பண்ணலையே.....?”

“ஒன்றும் பண்ணலையா, இப்போது பண்ணினது என்ன?”

“தட்ஸ் நத்திங். இன்னும் எவ்வளவு இருக்கு தெரியுமா?”

“அப்படியா? எனக்குத் தெரியாது. சொல்லிக் கொடுங்கள்.”

“ஓ எஸ். வித் ப்ளேஷர்.”

அவன் கோபம் தாங்காமல் முறைத்தான்.

“இப்போது ஏதாவது செய்ய ஆரம்பித்தால் நான் எழுந்து வெளியில் போய்விடுவேன் ஹரி.”

“சரி, நானும் பின்னாலேயே வரேன்.”

அதற்குமேல் படம் பார்க்கப் பிடிக்காமல் எழுந்து கொண்டான். கூடவே இடையேனைக்காகத் திரை விழுந்து விளக்குகள் எரிய ஆரம்பித்ததும், அவனால் அந்தக் கூட்டத்தைக் கடந்து சைபமான வெளியில் ஹரமுடியவில்லை. மெதுவாக நகர்ந்து வாசலுக்கு வந்தபோது பின்னாலிருந்து யாரோ அவனை இடித்துத் தள்ளி வேகமாக வெளியேறி னார்கள்.

“ஓ! என்ன காட்டுமிராண்டித்தனம்!” என்று தனக்குள் இட்டிக் கொண்டே ஹரி படிக்களைக் கடந்து கார் நிறுத்தியிருந்த இடத்திற்கு வந்தான்.

கார் சாலையை எடுக்கப் பாண்ட் பாக்கெட்டில் கைவிட்ட போது பாக்கெட்டிற்குள் ஏதோ காகிதம் இடறியது. என்ன காகிதம் அது? ‘வீட்டிலிருந்து கிளம்பியபோது பாண்ட்

பாக்கெட்டில் எதுவுமில்லையே... என்று நினைத்துக் கொண்டே ஹரி அந்தக் காகிதத்தைப் பார்த்தான். இருட்டில் எதுவும் தெரியாததால் கார் கதவைத் திறந்து உள்ளே உட்கார்ந்து விளக்கைப் போட்டுக் கொண்டு பார்த்த போது—

முன் மாதிரி மேலே அதே இரண்டு எலும்புத் துண்டு களுக்கு நடுவில் ஒரு மண்டை ஓடு வரைந்திருந்தது.

கூடனே தில்லிட்டுப் போனான். எப்படி வந்தது அந்தக் கடிதம் தன் பாக்கெட்டிற்குள் என்று யோசித்தான்.

எஸ்! இயேட்டரை விட்டு வெளியில் வரும்போது தன்னை இடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு போன அந்த மனிதன்...

அவன்தான் அதை பாக்கெட்டிற்குள் போட்டுவிட்டுப் போயிருக்க வேண்டும்.

யார் அவன்.....?

எப்படி இருந்தான்?

ஹரி கடிதத்தை மடித்துப் பாண்ட் பாக்கெட்டிற்குள் சொடுக்கி கொண்டு அவசரமாகக் காலைப் பூட்டிவிட்டு வேகமாக மேலே ஓடினான். திரும்பவும் அதே இடத்திற்குப் போய்த் தேடினான்.

யார் அவன்?

வேண்டுமென்றே தன்னை இடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு போன அந்த மனிதன் எப்படி இருந்தான்?

ஹரி அப்போது அவனைக் கவனிக்கவில்லை. ‘என்ன காட்டுமிராண்டித்தனம்!’ என்று வெறுத்துக் கொண்டானே தவிர யார் அந்தக் காட்டுமிராண்டி என்று பார்க்கக்கூட நினைக்கவில்லை.

ஆனால் அது காட்டுமிராண்டித்தனம் இல்லை.

வேண்டுமென்றே செய்த வேலை. இட்டமிட்டுச் செய்யப் பட்ட செயல். தன்னைத் தொடர்ந்து வந்து, தன்னுடன்

சினிமா பார்த்து, தன் பாண்ட் பாக்கெட்டில் சுடிதத்தைச் சொருகி...

ஹரிக்கு மெதுவாக உடம்பு நடுங்கியது. தான் கவனிக்கப் படுகிறோம். அதுவும் அந்தக் கொலைக்காரனால் என்பது பயத்தை உண்டுபண்ணியது. மெதுவாக அவன் திரும்பின போது—

“என்ன சார், எதைவும் காணாமற்போட்டுவிட்டீர்களா? தேடுவீர்கள் போல் இருக்கிறதே...” என்று ஒரு குரல் கேட்டதும் அவன் நடுக்கிட்டுத் திரும்பினான்.

அங்கே கம்பீரமாக உடையணிந்த ஒருவர் நின்று கொண்டிருந்தார். அவனைப் பார்த்து சினேக பாவத்துடன் புன்னகை செய்தார். ஹரி, “ஒன்றுமில்லை” என்று தலையாட்டிவிட்டு மறுபடியும் சிமே வந்து காரில் உட்கார்ந்து விளக்கைப் போட்டு அந்தக் சுடிதத்தைப் பிரித்தான்.

அதே டைப் பண்ணப்பட்ட சுடிதம். அதே கவனி ஹரி—

‘என் டெலிபோனை எதிர்பார்த்து நீ பகல் முழுவதும் காத்துக் கொண்டு இருந்திருப்பாய். ஆனால் நான் அவ்வளவு மூட்டான் இல்லை ஹரி—மீண்டும் டெலிபோன் பண்ணி என்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ள. அதனால்தான் இப்போது இந்தக் சுடிதம். எப்படி என் சாமர்த்தியம்?’

அது போகட்டும். பணத்தை எந்த விதத்தில் சேகரிக்க வேண்டும் என்பதைச் சொல்கிறேன். கவனமாகப் படி. ஒரே பாங்கிலிருந்து அத்தனை தொகையையும் எடுக்காதே. உன் அப்பாவிற்குச் செல்லையிலுள்ள அத்தனை பங்கு களிலும் கணக்கு உண்டு என்பது எனக்குத் தெரியும். அதனால் ஐந்தாறு பங்குகளிலிருந்து பணம் எடுத்து எல்லா வற்றையும் ஒன்றுமாகச் சேர்த்து வை. அதன் பின் மீண்டும் நான் அதை எப்படி என்னிடம் தரவேண்டும் என்பதைத் தெரியப்படுத்துவேன். அப்போது அப்படித் தந்தால் போதும்.

புரிகிறதா?...புரியும் என்று நினைக்கிறேன். உன் ப்ரீத்தை நீ உயிரோடு பார்க்கத்தான் ஆசைப்படுவாய் என்று நம்புகிறேன். அதனால்—உடனே பணத்தைத் தயார்ப் பண்ணு. மீண்டும் இதே மாதிரி எந்த வகையிலாவது சந்திப்பேன்.’

சுடிதத்தின் முடிவில் அதே இரண்டு எலும்புத்துண்டு களுக்கு இடையில் ஒரு மண்டை ஓடு.

ஹரி சுடிதத்தை மடித்து ஷர்ட் பாக்கெட்டில் சொருகிக் கொண்டு காலைக் கிளப்பினான். பதட்டம் அடங்கி மெதுவாக யோசிக்க ஆரம்பித்தான்.

ப்ரீத் உயிரோடுதான் இருக்கிறான் என்று நோன்றியது.

‘ப்ரீத்! எங்கிருந்தாவது, எப்படியாவது என்னுடன் தொடர்பு கொள்ளேன். ஒரே ஒரு வார்த்தை, அவ்வது ஒரு வரிக் சுடிதம்—வேறொன்றும் வேண்டாம் ப்ரீத். ஹரி, ஐயம் ஆல்ரைட்—அவ்வளவுதான். அதை மட்டும்தான் தெரிந்துகொள்ள ஆசைப்படுகிறேன் ப்ரீத். செய்வாயா? முடியுமா உன்னால்?.....’

எப்படி முடியும் அவளால்?...எங்கோ இருக்கிற தன் வலியே இவ்வளவு தூரம் கண்காணிக்கிற அந்தக் கொலை காரன் அவளைக் கண்காணிக்காமல் விட்டு விடுவானா என்ன?

வீட்டு வாசலில் காலை நிறுத்தி, தூங்கி வழிந்த கூர்க் காவல் அறை அடித்து எழுப்பி, “பஹதார், வீட்டிற்கு காராவது வந்தார்களா...?” என்று கேட்டான்.

“நாஜி சாப். யாரும் வரல்வே...”

“வீட்டிலிருந்து யாராவது வெளியில் போனார் களா...”

“நாஜி—ஹாம் சாம். கிருஷ்ணன் குட்டி. வெளியில் போனான் ஸாப்.”

கிருஷ்ணன்குட்டியா!

ஹரி யோசித்தான். பின் “எப்போது போனான்?” என்று கேட்டான்.

“நீங்கள் போன கொஞ்ச நேரத்திற்கெல்லாம் ஸாப்...”

“வந்துவிட்டானோ...?”

“இன்னும் இல்லை.”

அதற்குமேல் எதுவும் கேட்காமல் ஹரி காரைப் போர்ட்டிகோவில் நிறுத்திவிட்டு அப்பாவிற்கு போன் பண்ணினான். அவரை உடனே வரச் சொல்லிவிட்டுக் கிருஷ்ணன்குட்டியை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தபோது -

கிருஷ்ணன்குட்டி ஏதோ மலையாளப் பாட்டை முணுமுணுத்துக் கொண்டே வந்தான். ஹாவில் ஹரியைப் பார்த்ததும் நின்றான். ஹரி ஒன்றும் பேசவில்லை. அவன் முகத்தை வெறித்ததும் கிருஷ்ணன்குட்டி எந்தா ஹரி, எதுக்கு அப்படி நோக்குன்னது?” என்று சங்கடப்பட்டான்.

“எங்கே போயிருந்தாய் நீ?”

“சிலிமாவுக்கு. வீட்டுல யாரும் இல்லை. ஸீஸர் இருந்தால் கூட வெளையாடும். அதுவும் இல்லை. பேச்சுத் துணைக்கு ப்ரீத் அம்மா இல்லை. நணிகாசலம் எப்பவும் பேசவே பேசாது, கூர்க்கா பேசுக எனக்கு அரித்தமாகாது. ரொம்பவும் போராடிச்சுது. அதனால் டிளம்பி சிலிமாவுக்குப் போனேன்.”

“இப்போது வந்திருக்கிறாயே.... சிலிமா முடிந்து போயிடுச்சா?”

“இல்லை ஹரி அய்யா. நான் பாதியில் எழுந்து வந்துட்டேன்.”

“ஏன்?”

“நீங்க, பெரிய அய்யா எல்லாம் சாப்பிட வருவீங்க னேன்னு வந்தேன்.”

“எந்தக் இயேட்டருக்குப் போனாய்...?”

அவன் கொஞ்சம் தங்கிப் பின், “சாந்தி” என்றான்.

“சரி, போ.”

“சாப்பாடு எடுத்து வைக்கட்டுமா?”

“வேண்டாம். எனக்குப் பசி இல்லை. அப்புறம் ஒரு டம்ளர் பால் மட்டும் அனுப்பு.”

கிருஷ்ணன்குட்டி போவதையே சந்தேகத்தோடு பார்த்துக் கொண்டு நின்றான் ஹரி.

9

கிருஷ்ணன்குட்டி உள்ளே போவதைக் கவனித்துக் கொண்டே படியேறினான் ஹரி. கிருஷ்ணன்குட்டி சாதாரண மாக்கத்தான் போனான். வழக்கம்போல் ஏதோ ஒரு மலையாள பாட்டை முணுமுணுத்துக் கொண்டே போனான். நடையில் பயமோ, தயக்கமோ இல்லை. ஹரியைத் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. அதைக் கவனித்த ஹரி யோசித்தான்.

ஒருவேளை கிருஷ்ணன்குட்டி உண்மையாகத்தான் சொல்வதானோ என்று நினைத்தான். இல்லாவிட்டால் அவ்வளவு தைரியமாக சிலிமா பார்க்கப் போனதைச் சொல்வானா? அப்படிச் சொன்னால் தன் மீது சந்தேகம் வராது என்பதற்காகச் சொல்லியிருப்பானோ...? இல்லை. கிருஷ்ணன்குட்டிக்கு அந்த ஸ்கலாஸ்திகல் இன்னைட் கிடையாது, அவ்வளவு புத்திசாலியாக இருந்தால் எப்போதோ அவன் பெரிய ஆளாகி இருப்பான். ஆனாலும் இவனை முழுதுமாக நம்பக் கூடாது. மிகவும் ஜாக்கிரதையாக கண்காணிக்க வேண்டும்

ஹரி தன் அறைக்கு வந்து கதவைத் தாளிட்டு ரிஸீவரை எடுத்து அப்பாவின் ஆபீஸ் நம்பரைச் சுழற்றினான்.

“ஹலோ, மிஸ்டர் பாலகிருஷ்ணன் ப்ளீஸ்...”

“நீங்கள் ஆறாணு?”

ஹரியின் மனத்தில் சின்னதாக ஒரு ‘டிங்’ ஒலித்தது. மலையாளம், மீண்டும் மலையாளம். யாரிவன்? ஒரு வேளை அப்பா சொன்ன அந்தப் புது மாணேஜர் மேனனோ...?”

“நீங்கள் யார்? மிஸ்டர் மேனனோ...?”

“அதே...”

“தான் ஹரி. மிஸ்டர் பாலகிருஷ்ணன் ஸன்.”

“ஓ...ஐ ஓ. ஐஸ்ட் ஏ மிஸ்டர் ப்ளீஸ், ஐ வில் கால் ஹிம்.”

சிறிது நேரம் ஆபீஸின் இரைச்சல். பின் ரிஸீவரில் அப்பா. “எஸ் ஹரி?”

“டாட், நான் உங்களைப் பார்க்கணும். அவசரமாக உடனே பார்க்கணும்.”

“என்ன விஷயம் ஹரி?”

அவன் சற்றுத் தயங்கிச் சொன்னான். “போனுக்குப் பதிலாக இப்போ லெட்டர் வந்திருக்கு அப்பா?”

“என்ன லெட்டர்?” என்று கேட்கப் போனவர், கேட்காமல் நிறுத்திக் கொண்டார். “ஓ. கே ஹரி. இதோ வரேன்.”

அவர் ரிஸீவரை வைத்த மறுவினாடி டெலிபோன் அடித்தது.

“எஸ்...?” சலிப்புடன் பாலகிருஷ்ணன் பதில் சொன்னதும் மறுபக்கத்திலிருந்து ஒரு குரல் உற்சாகமாக வந்தது.

“குட் ஸ்வீனிங். ஐ’ம் இன்ஸ்பெக்டர் கணேஷ்.”

“இன்ஸ்பெக்டர் கணேஷ்...?”— பாலகிருஷ்ணனின் புருவங்கள் சுருங்கின.

“டி. எஸ். பி. சற்றூணம் என்னை உங்கள் கேஸிற்கு லெட்டர் வந்த அப்பாயிண்ட் பண்ணி இருக்கிறார். நான் அந்தக் கடிதத்தைப் பார்க்க வேண்டுமே மிஸ்டர் பாலகிருஷ்ணன்...”

“அந்தக் கடி—” சட்டென்று நிறுத்திக் கொண்டார் பாலகிருஷ்ணன்.

“நீங்கள் எங்கள் லயனை டாப் பண்ணுகிறீர்களா மிஸ்டர் கணேஷ்?”

“எஸ், டெலிபோன் லயனை மட்டுமில்லை. உங்கள் வீடு” ஆட்கள், ஹரி எல்லாருமே எங்கள் கண்காணிப்பில் தான் இருக்கிறார்கள். ஹரி சிவிமாவிற்குப் போனது, பாதியில் எழுந்து வந்தது, காரில் உட்கார்ந்து ஏதோ கடிதத்தைப் படித்துவிட்டு மீண்டும் மாடிக்குத் தேடிக்கொண்டு போனது— அங்கே எங்களுடைய ஆள், ‘என்ன சார், தேடுகிறீர்கள்? எதையாவது தொலைத்து விட்டீர்களா?’ என்று கேட்டிருக்கிறான். எல்லாமே ரகசியமாக நடக்கிறது. அதனால் நீங்கள் கவலைப்படாதீர்கள், மிஸ்டர் பாலகிருஷ்ணன். குற்றவாளியைக் கண்டு பிடிக்கிறவரை நாங்கள் தூங்க மாட்டோம்...”

“ஓ, தேங்க் யூ, மிஸ்டர் கணேஷ்.”

“இட் ஈஸ் மை ட்யூட்டி. இப்போது எனக்கு அந்தக் கடிதத்தை ஒரு தரம் பார்த்தால் போதும்.”

“அது ஹரியிடம் இருக்கிறது. கேட்டுப் பார்க்கிறேன்.”

“சந்தேகம் வராத வழியில் கேளுங்கள். முடித்தால் நீங்கள் வாங்கிப் பார்த்து ஞாபக மறதியாகப் பாக்கெட்டில் போட்டுக் கொள்கிறாற்போல் போட்டுக் கொண்டு வந்து விடுங்கள். என்ன...?”

“சரி.”

அப்பாவிற்குப் போன் பண்ணி முடித்ததும் ஹரி களைத்துப் போனவனாகப் படுக்கையில் சரிந்தான். தன் ஷர்ட் பாக்கெட்டிலிருந்து அந்தக் கடிதத்தை எடுத்து மீண்டும்

படிக்க ஆரம்பித்தான். ஒரு முறை, இரண்டு முறை, மூன்றாவது முறை படிக்கத் தொடங்கியபோது அறைக்கதவு தட்டப்பட்டது. கடிதத்தைத் தலையணையின் அடியில் மறைத்து வைத்து விட்டு எழுந்து போய்க் கதவைத் திறந்தான்.

பாலகிருஷ்ணன் நின்று கொண்டிருந்தார். “எங்கே அந்தக் கடிதம் ஹரி?”

“உள்ளே வாங்களை அப்பா..”

அவர் அறைக்குள் வந்ததும் மீண்டும் கதவைத் தாளிட்டுக் கடிதத்தை எடுத்துக் கொடுத்தான். நிதானமாகப் படித்து விட்டுக் கேட்டார் அவர். “இதைப் பார்த்தால் உனக்கு என்ன தோன்றுகிறது ஹரி?”

“ஒன்றும் தோன்றவில்லையே அப்பா..”

“ஒன்றும் தோன்றவில்லையா? யாரோ ஒரு கற்றுக்குட்டி டைப்ரைட்டரை உபயோகித்திருப்பது தெரியவில்லை? சில எழுத்துக்களுக்கு இடையே உள்ள இடைவெளியைப் பார். ஸ்பெல்ஸில் மிஸ்டேக்குகளைக் கவனி. தமிழ் சரியாகத் தெரியாத ஒருவன் யோசித்து ஒரே விரனல் எல்லாவற்றையும் அடித்த மாதிரி இல்லை...?”

ஹரி அவரிடமிருந்து கடிதத்தை வாங்கிக் கூர்மையாகப் பார்த்தான். அப்போதுதான் அப்பா சொன்னதெல்லாம் கண்ணில் பட்டன. நிதானமாக, “ஆமாம் அப்பா,” என்று தலையாட்டினான்.

“அது மட்டுமில்லை மைனார். நீ இதில் ரொம்பவும் எமோஷனலாக இன்வால்வ் ஆகி இருப்பதால் இந்த மாதிரி விஷயங்கள் கண்ணுக்குப் படுவதில்லை. அந்தச் சரியாக விழாத ‘ல’ வைக் கவனி. இந்த உடைந்து போன ‘ல’ எங்கோ பார்த்த மாதிரி ஒரு ஞாபகம் எனக்கு. எங்கே...? மம்...? உனக்கு ஞாபகம் வருகிறதா ஹரி...?”

“என் டாட். இந்த ‘ல’ என்னுடைய டைப்ரைட்டரில் தான் உடைந்து போயிருந்தது. நான் என்னோடு அந்த பாங்கலாஸ்தரு எடுத்துக் கொண்டு போனது, பரீத் டைப் பண்ணிக் கொண்டிருந்தது. அவன் டைப் பண்ணின் என் ஸ்கிரிப்ட்டில் கூட ‘ல’ சரியாக விழுந்திருக்காது. நான் பேனாவால் ஒவ்வொரு ‘ல’ வாக எழுதுவேன் அப்பா..”

“அப்படியா..?” என்று யோசித்த அவர் மீண்டும் கேட்டார். “ஏன் ஹரி, நீ அந்த வீட்டை விட்டு வந்தபோது உன் டைப்ரைட்டர் அங்கே இருந்ததா?”

“பார்க்கவில்லையே அப்பா. அந்த பயத்திலும், பதட்டத்திலும் பார்க்க வேண்டும் என்று தோன்றவில்லையே..”

“ஐஸி...” என்று யோசித்த அவர், எனக்கென்னவோ அந்தக் கொலைகாரன் உன் ரிவால்வரையும் எடுத்துக் கொண்ட மாதிரி டைப்ரைட்டரையும் எடுத்துக்கொண்டு போயிருக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. இதையெல்லாம் அவன் நன்றாக யோசித்துத்தான் செய்திருக்கிறான். இந்தக் கடிதத்தில் கூட எவ்வளவு முன் ஐக்கிரதை பார்த்தாயா? பத்து லட்சத்தையும் ஒரே பாங்கிலிருந்து எடுக்கக் கூடாது என்பதில் எவ்வளவு முன் யோசனை! இரண்டு மூன்று லட்சங்களாக நாவைந்து பாங்க். நான் அக்கௌண்ட் வைத் திருக்கிற அத்தனை பாங்குகளையும் தெரிந்து கொண்டு இவ்வளவு சாமர்த்தியமாக வேலை செய்கிற இவன் நம்மில் ஒருவனாகத்தான் இருக்க வேண்டும் ஹரி. நிச்சயம் தெரிந்த வந்தான்..”

ஹரி பேசாமல் இருந்தான்.

அவர் மறுபடியும், “எங்கே, அந்தக் கடிதத்தைக் கொடு பார்க்கலாம்,” என்று வாங்கினார். அதையே சில வினாடிகள் யோசிக்கிற மாதிரி பார்த்தார். பின்னர், “ஹரி, நாயரின் பிணம் காணாமற் போன அந்த இடத்தில் முதலில் உனக்காக ஒரு கடிதம் வைக்கப்பட்டிருந்ததாகச் சொன்னாயே, அந்தக் கடிதம் இப்போது இருக்கிறதா ஹரி?” என்றார்.

“இல்லையே. அந்தக் கோபத்தில் அங்கேயே அதைக் கிழித்துப் போட்டுவிட்டேனே. ஏன் கேட்கிறீர்கள்?”

“இந்தக் கடிதத்தையும் அதையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாம் என்றுதான் கேட்டேன். அதிலும் இதே ஸ்பெல்லிங் மிஸ்டேக்ஸ், இதே மாதிரி ‘ல’ சரியாக விழாமற் போயிருக்கிறதா என்பதைக் கவனிக்கலாம் என்றுதான் கேட்டேன்.”

“ஓ.....ஏதோ ஒரு வேகத்திலே அதை நான் கிழித்துப் போட்டு விட்டேனே அப்பா.....”

“தட்ஸ் ஆல் ரைட் ஹரி. அதை வேறு நினைத்து இப்போது கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்காதே. நானாகக் காலையில் ஐந்து செக்ஸ்கள்—இரண்டிரண்டு லட்சங்களுக்கு தயார் பண்ணித் தருகிறேன். ஐரக்கிரதையாகப் பணத்தை என்காஷ் பண்ணு. என்ன.....?”

“நாய்க் பூட்டர். நாய்க் பூ லோ மச்.” உணர்ச்சி வசப்பட்டுச் சொன்னான் அவன்.

“நீ எனக்குத் தாய்க்ஸ் சொல்லனுமா? போடா, பைத்தியக்காரா. நன்றாகச் சாப்பிட்டு விட்டுக் கொஞ்ச நேரம் நிம்மதியாகத் தூங்கு. நான் அண்ணா நகர்வரை போய்விட்டு வருகிறேன்.” மெதுவாக அந்தக் கடிதத்தைத் தன் கேசட் பாக்கெட்டில் செருகிக் கொண்டு, “குட்நைட்,” சொன்னார்.

அவனிடமிருந்து பதிக் குட் நைட்டை வாங்கிக் கொண்டு திரும்பிப் போனார். பாழிப் படி இறங்கும்போது பின்னாலிருந்து, “அப்பா!” என்று ஹரியின் குரல் கேட்டது.

அவர் திடுக்கிட்ட மாதிரி நின்று திரும்பிப் பார்த்தார்.

“அந்தக் கடிதத்தைக் கொடுக்காமலே போகிறீர்களே அப்பா...?”

“ஓ. ஐ”ம் ஸாரி. மறந்துபோய் விட்டேன் ஹரி.” அவர் தன் ஏமாற்றத்தை வெளிக்காட்டாமல் கடிதத்தைக்

கொடுத்துவிட்டு தலை குனிந்தபடி மௌனமாக இறங்கிப் போனார்.

அவர் போவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஹரி, பின் தன் அறைக்கு வந்தான். வாட்ரோப்பின் அடியில் கடிதத்தை வைத்துப் பூட்டினான். இன்டர்காமில் சமையலறையைக் கூப்பிட்டு, கிருஷ்ணன்குட்டியிடம் தனக்கு ஒரு கப் பால் மட்டும் அனுப்பச் சொன்னான்.

அதைக் குடித்துப் படுக்கையில் சரிந்தபோது அந்த டன்லப்பில்லோ மென்மையில் ப்ரீத்தின் ஞாபகம் வந்தது.

அந்த உடம்பிற்கு இதே மென்மை உண்டு. வேண்டுமென்றே அவன்மீது சரிந்து கலாட்டா பண்ணுவான் அவன்.

“ஹேய், ஹொள ஹை! நீ இருக்கிறபோது எனக்கு டன்லப் பில்லோ மெட்ரஸ்? ம்...?”

“ஸ்லூப்பிட். யு ஆர் வெரி வல்கர்.” ப்ரீத் முகத்தைக் கவிழ்ந்து கொள்வான்.

கன்னங்கள் இரண்டும் சிவந்து போகும். அதைப் பார்க்க அவனுக்குச் சந்தோஷமாக இருக்கும். இப்போது மீண்டும் அவளை அந்தத் தோற்றத்தில் பார்க்க வேண்டும் என்று தோன்றிற்று.

“நீ எங்கே இருக்கிறாய் ப்ரீத்? எப்படி இருக்கிறாய்? எனக்கு உன்னைப் பார்க்க வேண்டும். உடனே, இப்பொழுதே.”

அதற்குமேல் படுக்கப் பிடிக்காமல் எழுந்தான். மனதிலே வேகத்தைத் தணித்துக் கொள்ள ஏதாவது செய்ய வேண்டும்போல் இருந்தது. எதிரில் இருந்த ரெகார்ட் பிளேயர் கண்ணில்பட அவன் அதைத் திறந்தான். டெர்ன் டேபிஸில் சங்கராபரணம் ரெகார்ட் இருந்தது. ப்ரீத் தான் அதை வாங்கினான். அவனுக்குப் பிறந்த நான் பரிசாகக் கொடுத்தான். அந்த ‘சாமஜவரகமனா’ மீது அவனுக்கு ஒரு பைத்தியம். அவனால் அதை அவ்வளவாக ரசிக்க முடிந்த

தில்லை. அதற்காக அவள் அவனைச் சீண்டி வேடிக்கைப் பார்த்திருக்கிறாள்.

“எதுக்கோ எந்த வாசனையோ தெரியாதாம்...”

“அந்த வாசனை தெரியாவிட்டால் போகட்டும். எனக்கு இந்த வாசனை தெரியும்.”

அவளை இழுத்து தன் முகத்தை அவள் முகத்தில் பதித்து உதட்டை அழுந்துவான்.

“ஓ!” என்று பொய்யாகத் தள்ளிவிடுவாள் அவள். அவனை அதே பொய்க் கோபத்தில் பார்ப்பாள்.

“இன்னொரு நாம் இந்த மாதிரி பண்ணினால் நான் உங்க அறைக்கே வரமாட்டேன் ஹரி.”

“இதில் என்ன தப்பு இருக்கு ப்ரீத்?”

“தப்போ, சரியோ. எனக்குப் பிடிக்கலே.”

“எது பிடிக்கலை?”

“இதுதான்.”

“இதுன்னா?”

“இப்போ பண்ணினது.”

“என்ன பண்ணினேன்? மறந்துபோய் விட்டதே ப்ரீத். லெட் மீ கு ஜஸ்ஸ் அகேயன். அப்போது ரூபகத்திற்கு வரும்.”

“வேண்டாம். உங்களுக்கு எந்த ரூபகமும் வர வேண்டாம். யு க்ரேஸி டெவிலி.”

“யா ஐ ம் க்ரேஸி ஆஃப்டர் மை பிரீத். இது உனக்குச் சந்தோஷமாக இல்லையா ப்ரீத்...”

அந்தக் கேள்வியில் அவளுடைய பொய்க் கோபம், பிடிவாதம் எல்லாம் பறந்துபோய், “ஹரி ஹரி டியர்...” என்று செல்லமாக அவன் தோளில் சரிந்து, முகத்தோடு உராய்ந்து—காதருகில் குவிந்து—“ஹேப், இன்னிக்கு ஷேவ்

பண்ணிக்கலை? என் முகமெல்லாம் குத்துது” என்று ிறுங்கி—

‘அந்தச் சிணுங்கலை மறுபடி கேட்பேனா ப்ரீத்? உன்னை பிண்டும் பார்ப்பேனா? உன்னோடு ஸாமஜவரகமனா கேட் பேனா. ? உனக்காக அந்தப் பாடலைக் கேட்கிறேன் ப்ரீத். நீ எனக்காக க்ளிக்ப் ரிச்சர்ட்ஸ், டோனா சம்மர் கேட்கிறாற் போல் நான் உனக்காக.—

டெலிபோன் அடித்தது. அந்தச் சத்தம்கூட அவனைப் பதற வைத்தது. நெஞ்சு படபடத்தது. ‘அவனாக இருக் குமோ...!’ பரபரப்போடு எழுந்து ரிஸீவரை எடுத்தான்.

“எஸ் ப்ளீஸ்...” கேட்டான்.

அந்தப் பக்கத்திலிருந்து பதில் இல்லை.

“ஹரி ஹியர்” என்பதைக் கத்திச் சொன்னான்.

அதற்கும் பதில் வரவில்லை.

“பாஸ்டர்ட்!” என்று திட்டிக் கொண்டே ரிஸீவரைப் போட்டான்.

“பேசாதவனெல்லாம் எதற்காக போன் பண்ணு ிறாங்கன்?”

அவன் சொல்லி முடித்துக் கட்டிலில் சரிவதற்குள் பிண்டும் டெலிபோன்.

ஹரி கோபத்தோடு எழுந்து ரிஸீவரை எடுத்துத் தன் விட்டு டெலிபோன் நம்பரைச் சொன்னான். அந்தப் பக்கத்தி லிருந்து அதற்கும் பதில் இல்லாமற்போகவே, பெரிய சத்தத் தொடு ரிஸீவரை தொறுங்கிப் போகிற மாதிரி வைத்து விட்டுத் திரும்பினால், மறுபடி—

புரிக் புரிக்—

இந்த முறை அடிக்கட்டும் என்று அவன் சில நிமிடங்கள் பேசாமல் இருந்து டெலிபோனும் ஓயாமற் போகவே, சொல்லமுடியாத கோபத்தோடு ரிஸீவரை எடுத்து, கத்த

ஆரம்பிப்பதற்கு முன் அந்தப் பக்கத்திலிருந்து வந்த “ஹரி...” யைக் கேட்டு கைகால்கள் சில்லிட, உடம்பு தடுங்க, குரல் எழும்பாமல் நின்றான் அவன்.

10

ப்ரீத்?

குரல் நடுங்கக் கேட்டான் ஹரி. பிரவாக்மாக மனத்தைச் சந்தோஷம் வந்து நாய்க் உடம்பு சிலிர்த்தது. கை, கால்கள் சில்லிட ரிஸீவர் கீழே விழுந்துவிடப் போகிறதே என்ற பயத்தில் இறுகப் பற்றிக் கொண்டான்.

கடவுளோ, இது ப்ரீத்தானே? நீ என்னை ஏமாற்ற வில்லையே? வெறும் பிரமை இல்லையே?

“ஹரி, இட்ஸ் மீ. யுவர் ப்ரீத்.” உணர்ச்சி வசத்தில் அவன் குரலும் நடுங்குவது தெரிந்தது.

“ப்ரீத், ப்ரீத் டியர். ஹோ ஆர் யு டார்லிங்?”

“ஐம் ஆல்ரைட் ஹரி, ஹம் ஆர் யு?” அதற்குப் பதில் பேசாமல் அவசரமாகக் கேட்டான் அவன்.

“எங்கிருந்து பேசுகிறாய் ப்ரீத்? நீ எங்கே இருக்கிறாய்?”, அவளிடமிருந்து பதில் வரவில்லை, அவன் அந்த

மேளனத்தில் இன்னும் அவசரப் பட்டான். அதிக வேகத் தோடு, குரலில் படபடப்பு தெரியக் கேட்டான்.

“சொல்லு ப்ரீத். சிக்கிரம் சொல்லு. நான் வந்து உன்னை மீட்டுக்கொண்டு வருகிறேன் ப்ரீத்.” அதற்கும் பதில் வராமற்போகவே அவன் பதட்டம் அதிகமாயிற்று.

“ஹலோ ப்ரீத், ஆர் யு ஆன் தி வைன்?”

“என்?”

“டெல் மீ ப்ரீத், ப்ளீஸ் டெல் மீ. வேர் ஆர் யூ நென்?”

“நோ, து கான்ட்.”

“பயப்படாதே. ப்ரீத் ப்ளீஸ் டெல் மீ.”

“துயரம் ஆல்ரைட் ஹரி, கவலைப்பட வேண்டாம். சடிதத்தில் இருந்த மாதிரி சிக்கிரம் பணத்திற்கு ஏற்பாடு பண்ணுங்கள். நான் உயிரோடுதான் இருக்கிறேன் என்பதை உங்களுக்குத் தெரியப்படுத்த மட்டும் தான் இந்த டெலி மோன்கால். அதற்கு மட்டுமே அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறேன். அதனால் என்னால் வேறு எதுவும் சொல்ல முடியாது. சிக்கிரம் பணத்திற்கு ஏற்பாடு பண்ணுங்கள் என்பதைத் தெரிவித்து, டே. கே. ஹரி. டை...”

“நோ. டோண்ட் டிஸ்கனெக்ட். ப்ரீத் ப்ளீ—”

அவன் முடிப்பதற்குள் டெலிபோன் துண்டிக்கப் பட்டது. அந்த கொர்ரர்...சத்தத்தில் கோபமும், ஆத்திரமும் இயலாமையுமாக ‘ப்ளடி பிட்ச்...’ என்று திட்டினான், அவன்.

பட், மை காட் அவள் உயிரோடுதான் இருக்கிறாள். ஷீ ஈஸ் அலைவ். மை ப்ரீத் ஈஸ் அலைவ். அந்தச் சந்தோஷத்தை யாரிடமாவது பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும். யாரிடமாவது சொல்லவேண்டும்.

“டாட் யு நோ மை ப்ரீத் ஈஸ் அலைவ்.” அவன் படியிறங்கி அப்பாவின் அறைக்கு ஓடினான். படபடவென்று கதவைத் தட்டினான். கதவைத் திறந்த பாலகிருஷ்ணன் அகிரிச்சியோடு அவனைப் பார்க்க, அவன் குரலில் சந்தோஷம் மொங்கக் சொன்னான்.

“டாட். ப்ரீத் உயிரோடு இருக்கிறான் டாட். ஷீ ஈஸ் அலைவ்.”

அவர் சரேலென்று அவன் கையைப் பற்றி உள்ளே இழுத்தார். கதவை மூடித் தாழிட்டுக்கொண்டே கேட்டார்,

“ஹரி, யு ஆர் ஹைலி எமோஷனல். அதை அப்படியா வெளியில் நின்று சுத்திச் சொல்வது? ஹால் ஓரத்தில் கிருஷ்ணன் குட்டி படுத்துக் கொண்டிருப்பதை மறந்து விட்டாயா?”

“ஸார், மறந்து போய் விட்டது அப்பா. அந்தச் சந்தோஷத்தில் எல்லாம் மறந்து போய் விட்டது.”

“நோ ஹரி. இந்த அளவிற்கு உணர்ச்சி வசப்படக் கூடாது. கொஞ்சம் பாலஸ்டீட் பர்ஸன் ஆக இருக்கப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். ஓ. கே. இப்போது சொல். என்ன நடந்தது?”

அவன் சொன்னான். சொல்லி விட்டு...

“செக் எல்லாவற்றையும் ரெடி. பண்ணி விட்டீர்களா அப்பா? நாளைக் காணலையில் சரியாக ஒன்பது மணிக்கெல்லாம் நான் வீட்டை விட்டு கிளம்பிவிடுவேன்” என்றான்.

“ஐந்து செக்கும் ரெடி. பி கேர்ஃபுல். ஒவ்வொரு பாக்கிலும் பணத்தை மாற்றின உடனே வீட்டிற்கு வந்து இரும்புப் பெட்டகத்தில் பணத்தை வைத்துப் பூட்டிவிட்டுப் பின் அடுத்த பாக்ஸிற்குப் போ.”

“ஓ கே. டாட். குட் நைட்.”

இன்ஸ்பெக்டர் கணேஷின் மோட்டார் சைக்கிள் இருட்டைக் “பித்துக் கொண்டு பறந்தது. டெலிபோன் எக்ஸ்சேஞ்ஜிலிருந்து செப்தி வந்த அடுத்த நிமிடம் கிளம்பினான் அவன்.

“ப்ரீத் என்ற பெண் ஹரிபுடன் தாம்பரம் டெலிபோன் பூத் ஒன்றிலிருந்து பேசினார் ஸார்.”

“டிரேஸ் அவுட் தட் டெலிபோன் பூத்.” கணேஷின் உடலில் பாய்ந்த மின்சாரம் குரலிலும் பாய்ந்தது.

“ஒன் மினிட் ஸார்” அடுத்த நிமிடம் டெலிபோன் பூத் இருந்த இடம் சரியாகச் சொல்லப்பட கணேஷ் அரையாவது நிமிடத்தில் தாம்பரத்தின் பாதி தூரத்தைத் தொட்டான்.

அத்தனை வேகமும் படபடப்பும் ஆளின்லாத பூத்தைப் பார்க்கத்தான் பயன்பட்டது.

“ரேடி” என்று சலித்துக் கொண்டான் கணேஷ். “விட்டு விட்டோமே...” அங்கேயே சில வினாடிகள் நின்று கவனித்தான். பிறகு அந்த டெலிபோன் பூத்தின் எதிரி சிந்தை மக்கடைக்குப் போனான். ராத்திரி நேரத்தில் கிளையின் இன்ஸ்பெக்டரின் வருகை மக்கடைக்காரரை அச்சப் படுத்துவது. அவசர அவசரமாக சூடாக ஸ்ட்ராங் மீ போட் ஆரம்பித்தபோது கணேஷ் குறுக்கிட்டான்.

“எம்ப்பா, கொஞ்சம் முன்னால் அந்த டெலிபோன் பூத்துலேருந்து யாராவது போன் பண்ணினாங்களா?”

“நிறையப் பேர் பன்றாங்க சார்...”

“நான் அதைக் கேட்கலே. கொஞ்ச முன்னால் ஒரு பொண்ணு பார்க்கப் பளிச்சனு—”

“ஆ...ஆமாம் ஸார். நல்ல வெள்ளையாகத் தலை முடிவை வெட்டிவிட்டு பாண்ட்டும் ஷர்ட்டும் போட்டுக் கிட்டு...கூடவே இன்னொரு ஆளும் பூத்துக்குள்ள இருந்தான் ஸார்.”

கணேஷ் சுறுசுறுப்பாக நிமிர்ந்தான்.

“அந்த ஆள் எப்படி இருந்தான்?”

“குள்ளமா கறுப்பா, கொஞ்சம் கட்டையா இருந்தான். அந்தம்மாவோட வேலைக்காரனாக இருக்கணும்.”

“அவனோட முகம் ஞாபகமிருக்கா?”

“இல்லீங்க. இவ்வளவு தூரத்திலிருந்து அதுவும் இந்த சாத்திரியில முகமெல்லாம் சரியாத தெரியலீங்களே பூத்திட்டி தெருவினக்குக் கூட இல்லீங்களே...அந்தப் பொண்ணு மட்டும் பளிச்சனு சினிமா ஸ்டார் மாதிரி இழுக்கவே கவலிச்சேங்க...”

கணேஷ் யோசித்துக் கொண்டே கேட்டான்.

“அவங்க எதுல வந்தாங்க?”

“அதையும் நான் கவனிக்க - ஹா...பூத்தைவிட்டுக் கொஞ்சம் தள்ளி கறுப்புக் கார் ஒன்று நின்னுது. அதுல வந்திருக்கலாம்.”

“கார் அம்பாஸ்டிரா, பியட்டா?”

“ரெண்டுமில்லீங்க. பழைய ஸ்டான்டர்டு.”

“நம்பர் ஞாபகமிருக்கா?”

“இல்லீங்க. கவனிக்கலீங்களே...”

உக்கடைக்காரன் தலையையச் சொறிந்தான். கணேஷ் கிளம்பினான். கிடைத்த தகவல் மிகவும் சொற்பம். ஆனாலும் கொஞ்சம் உபயோகமாக இருந்தது.

ப்ரீத்தின் கூடவே ஒரு மனிதன் இருந்திருக்கிறான். யார் அவன்? நிச்சயமாக கிருஷ்ணன்குட்டி இல்லை. கிருஷ்ணன் குட்டி வீட்டிலிருந்து வெளியில் போகவே இல்லை. அப்படிப் போயிருந்தால் நிச்சயமாகத் தகவல் கிடைத்திருக்கும். அவனைத் தொடர்ந்து ரகசிய போலீஸ் போயிருக்கும். கூர்க்காவும் இடத்தைவிட்டு நகரவில்லை.

பின் யார் அவன்?

புதிதாக இந்தக் கேஸில் நுழைந்திருக்கிற அந்த மூன்றாவது மனிதன் யார்? மூன்றாவது மனிதனா? அல்லது அவனேதான் முதல் மனிதனா...? கணேஷ் யோசித்துக் கொண்டே தன் மோட்டார் சைக்கிளை உதைத்தான்.

ஹரி தாங்குவதற்கு முயற்சி பண்ணினான். அந்த சந்தோஷத்தில் தூக்கம் வரவில்லை. ப்ரீத் உயிரோடு இருக்கிறாள் என்று பெரிதாகக் கத்தவேண்டும் போல் இருந்தது.

‘அப்பாடா. மை ப்ரீத் ஈஸ் அலைவ். கடவுளே, உனக்கு நன்றி. சொல்ல முடியாத அளவுக்கு நன்றி. பிள்ளையாரே உனக்குத் தேங்காய் உடைக்கிறேன். ஒரு தேங்காய் இல்லை-

ஓராயிரம் தேங்காய்கள்...ப்ரீத்தை என்னிடம் பத்திரமாகத் திருப்பிக் கொடு பிள்ளையாரப்பா...’

பிள்ளையாரை மட்டுமில்லை. அத்தனை தெய்வங்களை யும் துணைக்கு அழைத்தான். கூடவே தான் இப்படி வேண்டிக் கொள்வதை ப்ரீத் பார்த்தால் அசந்து போய் விடுவாள் என்று நினைத்துக் கொண்டான். ஒருமுறை அவளுக்காக அவளோடு கோவிலுக்குப் போனது நினைவிற்கு வந்தது.

‘ஹரி, ஹரி, மாங்காடு கோவிலுக்கு ஆறு வாரம் தவறாமல் போனால் நினைத்ததெல்லாம் நடக்குமாம் ஹரி.’

‘அப்படியானால் எல்லாரும் மாங்காடு கோவிலில்தான் இருப்பார்கள் ப்ரீத்.’

‘டோண்ட் பி லிஸிகல் ஹரி. நான் போகப் போகிறேன்’ நங்களும்கூட வருகிறீர்கள்.’

‘ஹேய்’ ‘நீ என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்? எது நடக்க இப்படி நடையாய் நடக்கப் போகிறாய்?’

‘வேறு எதற்கு? இந்த ஹரி குரங்கு என்னோடு எப் போதும் இருக்கணும் என்றுதான்.’

‘அதற்கு மாங்காடு போவானேன். போகாமலே அந்தச் குரங்கு இந்தக் குரங்கோடு இருக்குமே...’

‘போகணும். எனக்குப் போகணும்.’

‘ஓ. கே. ஓ. கே. கிளம்பு.’ காரில் போனபோது அவன் ப்ரீத் கையைக் கிள்ளினான்.

‘ஹேய். லெட் யுவர் பிங்க்ஸ் ஹோல்ட் தி ஸ்டியரிங் லீக். கோவிலுக்குப் போகும்போது கூடவா விளையாட்டு?’

‘கோவிலாவது ஒன்றாவது. எனக்கு இந்தக் கார்தான் கோவில். நீதான் அம்மன். உனக்கு இப்போது இந்த விரல் அர்ச்சனை.’

‘டாமிட். இந்த அர்ச்சனைக்கு அம்மனின் அருள் கிடைக்காது.’

“வேறு எந்த அர்ச்சனைக்குக் கிடைக்குமோ...”

“எந்த அர்ச்சனைக்குமே கிடைக்காது. கொஞ்ச நேரம் பேசாமல் வருகிறீர்களா?”

“வந்தால் கிடைக்குமா?”

“வாருங்கள் பார்க்கலாம்.”

கோவில் வந்ததும் மரத்தடியில் காரை நிறுத்தினான் அவன். சீமே இறங்கியதும் அவன் கேட்டான்.

“நீங்கள் வரலை?”

“தான் எப்போதும் எந்தக் கோவிலுக்கு வந்திருக்கிறேன் பரீத்?”

“பட், இன்றைக்கு வருகிறீர்கள் எனக்காக...”

“நோ. என் வேண்டுகூல் நிறைவேற நான் சாமியைக் காக்கா பிடிக்க வேண்டியதில்லை. உன்னைக் காக்கா பிடித்தாலே போதும்.”

“ஓ! கமான். ப்ளீஸ்.”

“ஓ! வீம் ப்ளீஸ்.”

அவன் உரென்று முறைத்துக் கொண்டே போனான்.

அதே ஹரி இப்போது பரீத் வந்ததும் அதே மாங்காட்டிற்கு ஆறு வாரங்கள் வருவதாக வேண்டிக் கொண்டு படுத்து, புரண்டு, வேசாகக் கண்மூடி, பின் நிஜமாகத் தூங்கி மறுநாள் காையில் கண் விழித்தபோது மணி ஏழரை.

அவசரமாகக் குளித்து உடை மாற்றி அப்பாவின் அறைக்கு ஓடினான். அப்பா அவனுக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தார். அத்தனை செக்குகளையும் தனித்தனி உறையில் போட்டு மேலே பாங்கின் பெயரையும் எழுதி வைத்திருந்தார். அவனிடம் கவர்களைக் கொடுத்து -

“விஷ் யு ஆல் த பெஸ்ட்” என்று முதுகில் தட்டின போது ஹரியின் கண்களில் கண்ணீர் வந்தது.

“டாட், யு ஆர் எம்ப்ளி கிரேட்.”

“இதில் என்ன பெரிய கிரேட்டுதல் இருக்கிறது ஹரி. நீதானே என்னுடைய பெரிய சொத்து. உன்னை விடவா எனக்கு இந்தச் சொத்து முக்கியம்? கமான், சியர் அப் ஹரி-போய்ப் பத்திரமாகத் திரும்பி வா. எல்லாம் நல்லபடியாக முடியும். கவலைப்படாதே.”

ஹரி வெளியில் வந்து எந்தக் காரில் போவது என்று யோசித்தான். பின் புரோடக்ஷன் வண்டியான ஆப்பிள் கிரீன் பியட்டைத் தேர்ந்தெடுத்தான். அது ராசியான வண்டி. அதில் போய்ச் செய்கிற எந்த வேலையும் வெற்றி பெறாமல் போனதில்லை. அப்பா எந்தவிதப் புதுப்பட பூஜைக்கும் அதைத்தான் உபயோகிப்பது வழக்கம். அதனால் அதையே உபயோகிக்க முடிவு செய்தான்.

பாரீஸ் கார்னரின் கோடியில் இருந்த பாங்கிற்கு மூதலில் போக தீர்மானித்து காரைக் கிளப்பினான்.

இருபது நிமிடங்களில் பாங்க் வாசலில் காலை நிறுத்தி உள்ளே போனபோது நிறைய முகங்கள் குட்மார்னிங் சொல்லின.

அவன் அவைகளை கவனித்துக் கொண்டே ஏஜெண்ட் ஸ் அறைக்குப் போனான். ஏஜெண்ட் சந்திரன் ஏழுந்து: “ஹலோ ஹரி...” என்று உற்சாகமாக வரவேற்றார். உட்காரவைத்து உபசரித்தார். பிழுனிடம் ஹரிக்குப் பிடித்த ஸ்பென்ஸர்ஸ் கிரேப் வரவழைத்தார்.

“என்ன, வழக்கப்படி டெபாஸிட்தானே...? எவ்வளவு டைசம் இந்தத்தரம்?”

“டெபாஸிட் இல்லை. வித்திட்டிராயல்தான். ஒன் ஹாக்...”

“அப்படியா?... ஐஸ்ட் ஃப்யூ மினிட்ஸ் ஹரி. எங்கே உங்கள் செக்?”

செக்கை வாங்கி அனுப்பிவிட்டு ஏஜெண்ட் கேட்டார்.

“என்ன புதுப்படமா!”

ஹரி சற்றுத் தயங்கி ஆமாம் என்று தலையாட்டினான்.

“தமிழ்ப் படம்தானே...?”

“இல்லை. ஹிந்தி.”

“ஓ, காஸ்ட் ஆஃப் புரொடக்ஷன் அதிகம் ஆகுமே...?”

“ஆனாலும் அதே அளவு ரிடர்ஸ் இருக்குமே...”

“அது சரி.”

அடுத்த பத்தாவது நிமிடம் பணம் வந்தது. எண்ணி ஹரி தன் ப்ரீஃப் கேஸில் வைத்துப் பூட்டிக்கொண்டு எழுந்து ஏஜெண்டோடு கை குலுக்கினான்.

“பீ கேர்ஃபுல்” என்ற ஏஜெண்ட், அறைவாசல் வரை வந்தார்.

“அப்பாவைக் கேட்டதாகச் சொல்லுங்கள்.”

“ஓ, கே.”

காரின் முன் ஸீட்டில் ப்ரீஃப் கேஸை வைத்துக் காரை விளப்பினபோது—

பாங்க் வாசலில் இருந்து நல்ல உயரமும், அந்த அளவிற்குப் பொருத்தமான பருமனுமாக அழகான மீசையும் கவர்ச்சிகரமான முகத்துடனும் ஒருவன் வெளியே வந்து தன் கார் பக்கத்தில் நிறுத்தியிருந்த மோட்டார் சைக்கிளைக் கிளப்புவதைக் கவனித்தான் ஹரி.

யார் இந்த ராஜேஷ்கன்னா என்று நினைத்துக் கொண்டான். வீட்டிற்குப் போய் அப்பா சொன்ன மாதிரி இரும்புப் பெட்டகத்தில் பணத்தை வைத்துப் பூட்டி—

பின்—

மவுண்ட்ரோடு—வீடு.

ராயப்பேட்டை—வீடு.

மாம்பலம்—வீடு

எல்லாப் பாங்க்கிற்கும் போய் திரும்புகிற வழியில் ஏதாவது ஒரு இடத்தில் அதே ராஜேஷ்கன்னா முகத்தை மோட்டார் சைக்கிளில் சந்தித்து, யார் இவன்? எதற்காக இவனை இப்படி எல்லா இடங்களிலும் சந்திக்கிறோம்... என்று சந்தேகப்பட்டு—

கடைசியாக கடைசிச் செக்கை மாற்ற மயிலாப்பூர் பாங்க். மாற்ற வேண்டிய கடைசிப் பணம் என்ற சந்தோஷத்தில் காரைப் பூட்டாமல் சாலியையும், ப்ரீஃப் கேஸையும் மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு உள்ளே போனபோது—

அங்கே அவன், அந்த ராஜேஷ்கன்னா முகம் காஷ் கவுண்ட்டரில் நின்று பேசிக் கொண்டிருப்பதைக் கவனித்தான்.

ஒரு நிமிடம் தயங்கிப் பின்பு ஏஜெண்டின் அறைக்குள் நுழைந்தான்.

“யார் இவன்? யார் இவன்?”—அந்தக் கேள்வி மனத்தைக் குடைய ஏஜெண்டிடம் செக்கைக் கொடுத்து பின்பு மெதுவாகக் கேட்டான்.

“ஏன் ஸார் அங்கே காஷ் கவுண்ட்டரில் நிற்கிற அந்த மலிதர் யார் ஸார். ரெகுவர் கல்ஸ் மரா?”

“யாரு...?” என்று அறைவாசல்வரை எழுந்துபோய்ப் பார்த்த ஏஜெண்ட், “தெரியலையே. யாரோ புதுமுகமாக இருக்கே—எதுக்குக் கேக்கறீங்க?” என்றதும்—

“புதுமுகமாக அறிமுகப் படுத்தலாம்னுதான்” என்று பதில் சொன்னான் ஹரி.

“ம்...ஆன் ஜோராகத்தான் இருக்கான். சினிமாக்காரர் நீங்க. அதனால நல்ல ஒரு மூஞ்சியைப் பார்த்தா உடனே புதுமுகமாக்கிடணும் என்ற ஆசை வர்றது”.

ஏஜெண்ட் அதற்குமேல் ஏதும் பேசுமுன் பணம் வந்தது. வாங்கிக்கொண்டு வெளியில் வந்த ஹரி காஷ் கவுண்டரை கவனித்தான். இன்னும் அந்த மனிதன் அங்கேயே நின்று பேசுவதைப் பார்த்தான். 'நிஜமாக அவனும் பாங்க் வேலையாக வந்திருப்பானோ...?'

தனக்குள் ஏற்பட்ட சந்தேகத்தை அடக்கிக்கொண்டு ஹரி காருக்கு வந்து கதவைத் திறந்து பக்கத்து ஸீட்டில் ப்ரீக்ஸ் கேஸை வைக்கப் போனபோது—

ஸீட்டில் நான்காக மடிக்கப்பட்டு ஒரு கடிதம். அதே மாதிரி கடிதத்தின்மேல் இரண்டு எலும்புகளுக்கிடையில் வரையப்பட்ட மண்டை ஓடு.

ஹரி சுற்றிப் பார்த்தான். பக்கத்தில் யாருமில்லை. சற்றுத் தள்ளி காஷ் கவுண்டரில் நின்று கொண்டிருந்த அந்த மனிதனின் மோட்டார் சைக்கிள் மட்டும் இருந்தது.

ஹரி ப்ரீக்ஸ் கேஸைப் பின்னால் வைத்து காரைப் பூட்டிக் கொண்டு போகாததற்காக வருத்தப்பட்டுக் கொண்டே உள்ளே உட்கார்ந்து அந்தக் கடிதத்தை எடுத்துப் பிரித்த போது கை நடுங்கிற்று.

'என்ன இருக்கும் இதில்...?'

11

மறுபடியும் அதே டைப் பண்ணப்பட்ட கடிதம். அதே கவனி ஹரி.

ஹரி படபடக்கும் மனத்துடன் கவனித்தான்.

இது உன்னோடு நான் கொள்கிற கடைசி தொடர்பு. கடைசிக் கட்டம். இதன் பின் உனக்கும் எனக்கும் எந்தச் சம்பந்தமுமில்லை. ஏற்படுத்திக் கொள்ள மாட்டாய் என்றும் நினைக்கிறேன்.

பத்து லட்சத்தின் கடைசி இரண்டு லட்சங்கள் இதோ உன் கையில். இந்த இரண்டு லட்சத்தை மற்ற எட்டு லட்சங்களோடு சேர்த்து ஒரு ரூட்கேஸில் அடுக்கு. அதை இந்த நிகழ்ச்சியின் ஆரம்பமான முதல் கட்டம் நடந்த இடத்திற்கு நாளை மாலை சரியாக ஆறு மணிக்குக் கொண்டு வா. வேலாக இருட்ட ஆரம்பித்ததும் நாயாரின் பிணத்தைப் பார்த்த அதே புதர் மறைவில் வை. வைத்துவிட்டுத் திரும்பிப் பார்க்காமல் வீட்டிற்குள் போ. ஜாக்கிரதை. வீட்டின் எந்த இடத்திலும் விளக்கு எரியக் கூடாது. உன்னோடு எந்தத் துணையும் கூடாது. உதவிக்கு எந்த விதமான ஆயுதமும் வரக் கூடாது, முக்கியமாக ரூட்கேஸை வைத்த பின்னால் நீ எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் வெளியில் வர முயற்சிக்கக் கூடாது. அரை மணிநேரம்தான். பின் உன் பரீத் உன்னிடம். பணம் என்னிடம்.

இதில் எந்த இழை தவறினாலும் தவறப் போவது உன் பரீத்தின் உயிர்தான். அதனால் கவனமாக இருப்பாய் என்று நினைக்கிறேன்.

—நாளை மாலை.

—இருட்டின பின்பு.

—அதே இடம்.

—அதே புதர்.

என்ன புரிகிறதா?

மீண்டும் அந்தப் பங்களா. அதுவும் இருட்டின பின் நனியாக, கையில் ஆயுதம் எதுவும் இல்லாமல்...ஆனாலும் பரீத்தை சந்திக்க இன்னும் 24 மணி நேரம். 1440 நிமிடங்கள். 86400 நொடிகள்—

ஹரி மனதிற்குள் பறக்க ஆரம்பித்தான்.

86399 நொடிகள்.

86398—

86397—

85500 நொடிகளாகக் குறைந்த போது அவன் வீட்டில் இருந்தான்.

85495 நொடிகளுக்கு ரிஸீவரை எடுத்து அப்பாவின் தம்பரைச் சுழற்றி—

“எஸ். பாலகிருஷ்ணன் ஹியர்.”

“அப்பா, ஹரி.”

அவர் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து சொல்லச் சொன்னார். அவன் சொன்னான். கேட்டுவிட்டு யோசிக்கிற பாவனையில் இருந்தார் அவர்.

“ஏன் ஹரி, நாளைக்கு போகப் போகிறாயா?”

“போகாமல் என்ன செய்வது அப்பா?”

“தனியாகவா?”

“பின் யாரைத் துணைக்கு அழைத்துக் கொள்ள முடியும் சொல்லுங்கள்?”

“இரு ஹரி. பதட்டப்படாதே. இதோ நான் வீட்டிற்கு வருகிறேன். பின்பு யோசிக்கலாம்.”

“யோசிக்க என்ன இருக்கிறது அப்பா. Beggars cannot be choosers.”

“ஆனால் நாம் chooses பண்ண முயற்சி பண்ணுவோம்.”

“நோ டாட். நாட் அட் தி காஸ்ட் ஆஃப் ப்ரீத்ஸ் லைஃப்.”

“ஓ.கே. ஸன். நான் அங்கே வருகிறேன். அப்புறம் பார்க்கலாம்.”

ரிஸீவரை வைத்துவிட்டு பாலகிருஷ்ணன் தன் எக்ஸ்சிக்யூட்டிவ் நாற்காலியில் சுழன்றார். அரை சுழலில் டெலிபோன் மறுபடி அடிக்க எரிச்சலோடு ரிஸீவரை எடுத்து—

இந்துமதி

“ஹை தி ஹெல் ஆர் யூ?”

‘கணேஷ்!’ என்ற பதிலில் எரிச்சல் அடங்கிக் குரலும் அடங்கிற்று.

“எஸ் மிஸ்டர் கணேஷ்?”

“ஸாரி. ஒரு விநாடி நேரத்தில் உங்கள் மகனின் காரில் கடிதத்தை வைத்து விட்டுப் போனவனைத் தவற விட்டு விட்டேன்.”

“தட்ஸ் ஆல் ரைட். ஒரு விநாடியில் தானே நீங்கள் எப்போதும் எல்லாவற்றையும் தவற விடுவது வழக்கம். அது உங்கள் டிபார்ட்மெண்டிற்கே ஒரு சாபம்தான்.”

கணேஷின் சிவந்த முகம் மேலும் சிவந்து இறுகிற்று. அவன் பேசாமல் இருந்தான்.

“நாளை மாலை ஆறு மணிக்கும் அதே ஒரு விநாடி தவற்றைச் சொல்லாமல் இருந்தால் சரி.”

“நோ, நோ மிஸ்டர் பாலகிருஷ்ணன். அந்தத் தவறு இனி நேராது. ஆமாம். அந்த இடம் எங்கே இருக்கிறது என்று நீங்கள் சொல்லவே இல்லையே?”

“எங்கே என்று எனக்குத் தெரியாதே. ஹரி என்னிடம் சொல்லவில்லையே?”

“சூட் காட்! உடனடியாக அது எனக்குத் தெரிந்தாக வேண்டுமே?”

“மகாபலிபுரத்திற்கு அருகில் எங்கோ சொன்னான்.”

“ஓகே. தட்ஸ் எனஃப். நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம். சூட் டைட்.”

“ஹன் மிஸ்டர் மிஸ்டர் கணேஷ். இதை நான் சற்குணத் திருத்த தெரியப்படுத்த வேண்டாமா?”

“வேண்டாம். இந்தக் கேஸ் முழுதும் என்னிடம் நான் அதனால் நீங்களும் பொறுப்பை என்னிடம் விட்டு விட்டு நிம்மதியாக விட்டிற்குப் போங்கள்.”

“நிம்மதி! நிறுமாக அது எங்களுக்குக் கிடைக்குமா மில்லர் கணேஷ்?”

“நானை மாலை ஆறு மணிக்குப் பின் சொல்லுங்கள். குட்டைத்.”

கணேஷ் இரண்டு மூன்று டெலிபோன் கால்களை வீணாக்கினான். சற்குணத்திடம் பேசினான். பின் T. T. D. C. அதன் பின் ஸில்வர் ஸான்ட்ஸ் அலுவலகம். அதற்கும் பின்பு மகாபலிபுரம் போலீஸ் ஸ்டேஷன்—கடைசியாக, ரோட் Map.

சரியாக அரையாவது மணி நேரத்தில் அவன் மோட்டார் சைக்கிள் பூத்தமல்லி ஹைரோட் பெட்ரோல் பங்க்கில் வயிறு முட்ட நிரப்பிக் கொண்டதைக் கார்ப்ரேட்டர் வழியாகக் கறுப்புப் புகையாக வெளியே விட்டு ஸ்பீடோமீட்டர் 50, 60, 70, 80 என்று தொடர்ந்து மகாபலிபுரச் சாலைகளில் இடுகளைக் கிழித்துக் கொண்டு போய்—

நாலாவது மணி நேரத்திற்குப் பின்—

கணேஷ் அந்தத் தனி பங்களாவின் கேட்டைத் திறந்தான். ஒரு ஓரமாக மோட்டார் சைக்கிளை நிறுத்திப் பூட்டினான். பாதுகாப்பாகத் துப்பாக்கியைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டான். இருட்டிற்குப் பழக்கப்பட்ட கூர்மையான கண்கள் கஷ்டப்படவில்லை.

காரணம்?

நிலவின் வெளிச்சம்!

பளிச்சென்று பால் போன்ற வெளிச்சம்

கணேஷின் மூளையில் பொறி தட்டியது.

மறுநாளும் அதே வெளிச்சம் இருக்கும். அது அவனுக்கு + பாயிண்ட். இதை எப்படி அந்த மர்ம மனிதன் மறந்து போனான்?

கணேஷ் பங்களாவிற்குள் போகும் பாதையில் ஓர் இடத்தில் நின்றான். குழி பறித்துப் புதிதாக மூடப்பட்ட இடம். சமமான தரையில் அந்த இடம் மட்டும் உறுத்தலாகக் கண்ணில் பட்டது. கணேஷ் டார்ச் விளக்கை எடுத்து அடித்துப் பார்த்தான்.

டி. எஸ். பி. சொன்னது ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

ஸீஸர் புதைக்கப்பட்ட இடம். அங்கேயே நின்று சில வினாடிகள் யோசித்தான்.

பின் தன்னை யாரும் தொடருகிறார்களா, அல்லது கவனிக்கிறார்களா என்று ஆராய்ந்து கொண்டே எது அந்தப் புதர் என்று தேடினான்.

நாயரின் பிணம் கிடந்த புதர்? பங்களாவிற்கும், நாயரின் க்வார்ட்டர்ஸுக்கும் இடையில் உள்ள புதர்?

டார்ச் வெளிச்சத்தில் சற்று தூரத்தில் பெரிதான அந்தப் புதர் கண்ணில் பட்டது. கணேஷ் அருகில் போனான். முட்ட புதர். ஒரு கிளையை விலக்கிப் பார்த்தான். புதரின் மணலை ஆராய்ந்தான். பிணம் கிடந்ததாகச் சொல்லப் பட்ட இடம் அதுதான் என்ற முடிவிற்கு வந்தான்.

டி. எஸ். பி. பிணத்தின் கழுத்தில் இரத்தக்காயத்தின் கிடைகுந்தது என்று சொன்னது நினைவிருந்தது. ஆனால் புதரின் கிளைகளில், முட்களின் நுனியில், மணலில் ரத்தம் கெட்டுத் தரக்கூடிய அடையாளமும் இல்லை. ஒரு வேளை இரத்தத்தில் சரியாகத் தெரியவில்லையோ?

பிண்டும் டார்ச் அடித்து,

கிளை கிளையாய்—

மூல் மூள்ளாய்—

மணல் மணலாய்—

இல்லை, ஒரு தனி ரத்தம் சிந்தின அடையாளம் கூட இல்லை. உடம்பு அங்கே கிடந்தால் முட்கள் உடம்பைப்

கிராமல் இருந்திருக்க முடியாது. உடம்பில் காயம் படாமல் பிணத்தை அங்கே போடுவதும் சாத்தியமில்லை. வேறு எங்காவது கொலை பண்ணிவிட்டு, இங்கே இழுத்துக் கொண்டு வந்து போட்டிருந்தால் கூட உடைகளை அல்லது சதையை முட்கள் பதம் பார்த்திருக்கும்.

ஆனால் அந்த மாதிரியான அடையாளங்கள் எதுவுமே இல்லை.

இது கணேஷை யோசிக்க வைத்தது. யோசித்துக் கொண்டே சற்று நின்றான். பின்—

முதலில் பங்களாவிற்குப் போனான். பிறகு போகலாமா என்று மீண்டும் யோசித்தான். போகலாம் என்று முடிவு பண்ணி பங்களா வரை நடந்து வராந்தாவில் ஏறிக் கொஞ்சம் தாமதித்து சுற்றியும் கவனித்து, கொண்டு வந்திருத்த கொத்துச் சாலிகளில் ஒன்றால் சுலபமாகப் பூட்டைத் திறந்து உள்ளே போன போது—

பொத் என்ற சத்தத்தில் அகிர்ந்து போனான் அவன் கை ரிவால்வரில் இறுதி டார்ச்சை அழுத்தினால்—

கறுப்புப் பூனை ஒன்று குதித்து ஓடுவது தெரிந்தது.

“இது தானா!” என்ற அலட்டியத்தில் விளக்கைப் போடாமல் டார்ச் வெளிச்சத்தில் ஒவ்வொன்றாகக் கவனித்தான்.

முதலில் ஹரி எழுதுகிற மேஜை.

அதன் மீது டைப்ரைட்டர், அது இல்லை. டைப்ரைட்டரின் உறை மட்டும் மேஜை மீது கிடந்தது. பின் டிராயர்கள். துப்பாக்கி வைத்திருந்ததாகச் சொன்ன இடம், சமையலறை, மாடி, படுக்கை அறைகள்—சமையலறையின் பின் பக்கக் கதவை திறந்து நாலடி வைத்ததும் செடி மறைவில் கறுப்பாக, பெரிதாக, யாரோ படுத்துக் கொண்டிருக்கிற தோற்றத்தில்—

—யாரது?

கணேஷ் துப்பாக்கியைப் பற்றி நீட்டியபடி கேட்டதும் சுலபமாக எதிரொலித்த யாரது, யாரது, யாரது, யா...

மீண்டும் கேட்டான் அவன்.

—யார் அங்கே?

மறுபடியும் யார் அங்கே, யார் அங்கே, யார் அங்கே...

பதில் வராததால் டார்ச்சை அடித்து அருகில் போய்ப் பார்த்தான். ராயல் என்ஃபீல்ட் மோட்டார் சைக்கிள் செடி மறைவில் மறைத்துப் படுக்க வைக்கப்பட்டிருந்தது.

அதுதான் அன்றிரவு கேட்ட மோட்டார் சைக்கிளாக இருந்திருக்க வேண்டும். கொலையாளி வருவதற்கு உபயோகப்படுத்தி விட்டுப் பின் அங்கு கொண்டு வந்து மறைத்து வைத்திருக்கிறான். அதில் நிச்சயம் கொலையாளியின் கை ரேகைகள் இருக்கும். கணேஷ் அதைத் தொடாமல் பத்திரப் படுத்தினான். பின் தோட்டத்தின் வழியாகவே வாசலுக்குப் போய் க்வார்ட்டர்ஸை அடைந்தான். கதவைத் திறக்கும் முன் சற்று நிதானித்து உள்ளே யாரும் இல்லை என்று தீர்மானப்படுத்திக் கொண்டு மெல்லக் கதவைத் திறந்தான். இருட்டு. க்வார்ட்டர்ஸின் அந்த அறை முழுவதும் நல்ல இருட்டு.

கணேஷ் விளக்கைப் போடாமல் டார்ச் வெளிச்சத்தி லேயே ஒவ்வொன்றாகப் பார்த்தான். கயிற்றுக் கட்டில், மேலே பழைய தலையணை, சுவர் ஓரமாகப் பெரிதான டிராங்குப் பெட்டி, மேலே சின்ன புஷ் டிரான்சிஸ்டர்.

டிரான்சிஸ்டரை எடுத்துக் கீழே வைத்துவிட்டுப் பெட்டி வைத் திறந்தான். நாப்தலீன் பால்ஸ் வாசனை. இரண்டு மூன்று பழைய ஸ்வர்க்குகள், புதிதான பெர்டிக்கவர் கட்டம்மோட்டர் ஸ்வாக் ஒன்று, இரண்டு மூன்று வேஷ்டிகள்,

மலையாளப் படத்தின் பாட்டு புஸ்தகத்தின் மீது செக்ஷியாக ஜெயபாரதி.

கணேஷ் அதை எடுத்துப் புரட்டினால் உள்ளேயிருந்து பாங்கின் பாஸ் புகு—

நாயரின் பெயர் எழுதப்பட்டிருந்தது. அக்கௌண்ட் நம்பர் 6070 என்றிருந்தது.

உள்ளே ஒவ்வொரு மாதமும் 100, 100 ஆக என்ட்ரி-அத்தனை பணமும் எடுக்கப்பட்டு அக்கௌண்ட் மூடப்பட்டு விட்டதற்கான அடையாளம். கணேஷ் தேதியைக் கவனித்தான்- சம்பவ தினத்திற்குச் சரியாகப் பத்து நாட்கள் முன்பு...

என்ன செலவிற்காக அந்தப் பணத்தை எடுத்தானோ— அனுபவிக்காமலே போய்விட்ட—

கணேஷின் மூளையில் மின்சாரம் பளிச்சிட்டது.

எதற்காக நாயர் அவ்வளவு பணத்தையும் எடுத்திருப்பான்? அப்படி என்ன நிமிர் செலவு? அதுவரை ஒரு ரூபாய் கூட எடுக்காதவன் அப்போது மட்டும் ஏன் அவ்வளவு தொகையை எடுத்தான்? எடுத்து என்ன செய்தான்?

கணேஷ் பெட்டி முழுவதும் தேடினான். பணம் எதுவும் இல்லை. சின்னதாக வேஷ்டிக்கு நடுவிலிருந்து ஒரு டயரி மட்டும் விழுந்தது. கணேஷ் அதை எடுத்துப் புரட்டினான்.

மலையாள எழுத்துக்கள், தமிழில் தப்புத் தப்பாகச் சில பெயர்கள்.

கடைசிப் பக்கத்தில் ரத்தினத்திற்கு ரூபாய் எண்ணூறு என்று குறிப்பிட்டிருந்தது.

யார் இந்த ரத்தினம்? இவனுக்கும் நாயருக்கும் என்ன உறவு.

எதற்காக இந்த எண்ணூறு ரூபாய்? ஹரிக்குத் தெரிந்திருக்குமா?

கணேஷ் டைரியின் பின் அட்டையில் இருந்த எழுத்துக்களை சிரமப்பட்டுக் கூட்டிப் படித்தான்.

ரத்தினம் செய்த பொம்மைக்கு அட்வான்ஸ்—

பொம்மையாவது. மண்ணாங்கட்டியாவது?

எண்ணூறு ரூபாய் அட்வான்ஸ் தரும்படி அது என்ன பொம்மை? மகாப்பேதிதல். உளறல்.

ஆனாலும் அவைகளைத் தன் பாண்ட் பாக்கெட்டில் பத்திரப்படுத்திக் கொண்ட கணேஷ் க்வார்ட்டர்னை விட்டு வெளியில் வந்தான். மீண்டும் நாயரின் பிணம் கிடந்த புதரைப் பார்த்துக் கொண்டான். எங்கே மறைந்திருந்தால் அந்த இடம் நன்றாகத் தெரியும் என்பதைக் கவனித்தான். வீட்டின் பின்பக்கம்தான் மறைந்திருக்க முடியும். அங்கிருந்து பார்த்தால்தான் புதர், அதைச் சுற்றியுள்ள இடங்கள் எல்லாம் தெரியும், உதவி செய்வதற்காகக் கடவுள் நிலவின் ஒளியை வேறு தந்திருக்கிறார். கவலை இல்லை.

அதே பாதையில் நடந்து வந்து ஸீஸரைப் புதைத்த இடத்தில் சற்று நின்றபோது கணேஷிற்குக் கூடச் சற்றுப் பயமாகத்தான் இருந்தது.

அந்த இருட்டு, அமைதி, கடல் அலைகளின் ஓலம், சவுக்கு மரத்தில் காற்று மோதுகிற உய்ய்...சத்தம்.

உடம்பைச் சிலிர்த்துக் கொண்ட கணேஷ் வேகமாக நல்ல மோட்டார் சைக்கிள் நிறுத்தியிருந்த இடத்திற்குப் போய் உதைத்துக் கிளப்பிச் சென்னை போகும் சாலையில் எண்பது மைலைத் தொட்டபோது—

அவன் மனது மூன்று விஷயங்களில் அலைந்தது.

யார் அந்த ரத்தினம்? அவனுக்கு எதற்காக எண்ணூறு ரூபாய் அட்வான்ஸ்? பொம்மை என்று எழுதியிருக்கிறதே— என்ன பொம்மை?

விடை கண்டு பிடிக்கிற வெறியில் இருட்டைக் கிழித்துப் பறந்து கொண்டிருந்தது அந்த மோட்டார் சைக்கிள்.

12

தூலையைப் பிடித்துக் கொண்டான் கணேஷ். சுருட்டு பற்றவைத்துக்கொண்டான். மூன்றாவது சுருட்டு, பத்து நிமிடங்களுக்குள் மூன்றாவது.

சூடாக டீ வரவழைத்தான். நான்காவது டீ, பதினைந்து நிமிடங்களில் நான்காவது.

ஐந்தாவது தரமாக எழுதினதைப் படித்துப் பார்த்தான். இரவு அந்தப் பங்களானிலிருந்து நிறம்பினதிலிருந்து எழுதிக் கொண்டு வருகிறான்.

டி. எஸ். பியிடம் பேசினதிலிருந்து அந்த நிமிடம் வரை அந்தக் கேஸ் சம்பந்தப்பட்ட எல்லா விஷயங்களையும் ஒன்று விடாமல் எழுதினான். ஒவ்வொரு கோணமாக மாற்றி மாற்றி எழுதிப் பார்த்தான்.

முதலில் ஹரியின் கோணம்—30° இல் நின்றது. ஊஹும் நிச்சயமாக இவனில்லை. பாதிக்கப்பட்டவனே இவன்தான். அதனால் இவனாக இருக்க முடியாது. எழுதினதைக் கசக்கிப் போட்டான்.

அப்புறம் பாலகிருஷ்ணன்—50° க்குப் போயிற்று. இவனுடைய மூளையில் பதிவான கராஃப்பில் மனது அந்தக் கோணத்தில் சற்று நின்றது. இவராக இருக்குமோ...?

இந்துமதி

கணக்குப் போட்டுப் பார்த்ததில் இவரும் இல்லை என்று தோன்றியது.

பின் கிருஷ்ணன் குட்டி—60° ஆயிற்று. ஆனால் அங்கே யும் உதைத்தது. ப்ரீத் டெலிபோன் பண்ணிய போது அவன் ஸீட்டில்தான் இருந்திருக்கிறான். வீட்டை விட்டு அசையக் கூட இல்லை.

அவன் கணக்கில் அந்த 90° புடன் பொருந்திய மனிதனாக யாரும் வரவில்லை. எந்த மீனும் வலையில் சிக்க வில்லை. நழுவிப் போகிற அந்த முக்கியமான மீன் எது? இவன் விரித்த வலையில் ஓட்டை எங்கே விழுந்திருக்கிறது?

கணேஷ் யோசித்தான். இன்று மாலை ஆறு மணிக்குள் குற்றவாளியைக் கண்டுபிடித்து விடவேண்டும் என்று தவித்தான். அப்படிக் கண்டுபிடித்தால் அவனுக்குப் பெருமைதான். ஆனால் முடியுமா?

2+2 என்று கூட்டக் கூட்ட விடை எப்படி 0'வில் வருகிறது? எங்கே அந்த 4? நியூமராலஜிபடி நான்கு தனக்கு உகாத நம்பரோ? இல்லை, விடக்கூடாது. நான்கைக் கண்டு பிடிக்கிறவரை விடக்கூடாது. அதாவது இன்று மாலை ஆறு மணிக்குள்...

சுருட்டின் எண்ணிக்கையில் ஒன்று கூடியபோது—அந்த அபத்தி புகையின் காரம் நெஞ்சில் இறங்கி மூளையை வேகமாகத் தாக்கிற்று. அந்தப் பொம்மை விஷயம்—அதைக் கண்டு பிடித்து விட்டால்—அதையே தன் தூண்டிலில் வைத்து, நழுவிப் போகிற மீனைச் சிக்கவைத்து விடலாம்.

என்ன பொம்மை அது? யார் அந்த ரத்தினம்? சுருட்டை அணைத்து டெலிபோனை எடுத்து பாலகிருஷ்ணனின் தம்பனாக சமூகத்தினான் கணேஷ்.

புலிப் பூர் மார்க்கெட்டின் கடையிலிருந்து மட்டமான கூட்டெஸ் ஒன்றை விலைக்கு வாங்கி, காரின் பின் ஸீட்டில் போட்டு, காரைக் கிளப்பிக் கொண்டு வந்தான்.

“மிஸ்டர் பாலகிருஷ்ணன், கணேஷ் ஹியர்.”

“சொல்லுங்கள்?”

“உங்களுக்கு ரத்தினம் என்று யாரையாவது தெரியுமா?”

“ரத்தினம்?”—பாலகிருஷ்ணன் யோசித்தார். “நோ. —ஐ. டோண்ட். ஐஸ்ட்—, எஸ்! ஐ நோ ஒன்லி ஒன் ரத்தினம்- தட் சஸ் டி. வி. எஸ். ரத்தினம்—”

“ஓ. நோ. பீளேரியஸ் மிஸ்டர் பாலகிருஷ்ணன். நாம் இதன் கடைசிக் கட்டத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை மறக்காதீர்கள். பிஃபோர் இட்டஸ் டூ வேட். ஐ வாண்ட் டு டீஸ்திங். என் துவிப்புத் தெரியாமல் பேசுகிறீர் களே! ரத்தினம் என்று பொம்மை செய்கிற யாரையாவது தெரியுமா?”

“பொம்மையா? வாட் எ க்லெஸ்சன் டு ஆஸ்க் மீ மிஸ்டர் கணேஷ்? பொம்மை வைத்துக் கொண்டு விளையாடுகிற வயசும் எனக்கில்லை. விளையாடுகிற மாதிரி என் வீட்டிலும் யாருமில்லை.”

“ஐ. லி. பட், உங்கள் எக்ஸ் சமையற்காரன் நாயர் கிட்டத்தட்ட எண்ணூறு ரூபாய்க்குப் பொம்மை வாங்கி யிருக்கிறான்.”

“நாயர்?”

“எஸ்!”

“எண்ணூறு ரூபாய்க்கா?”

“எஸ்.”

“என்ன பொம்மை?”

“அதைத்தான் கண்டு பிடிக்க முயற்சி செய்கிறேன். அதை ரத்தினம் என்கிறவனிடமிருந்து வாங்கி இருக்...”

“ஐஸ்ட் எ மினிட். ஐ நோ ஒன்மோர் ரத்தினம். அவன் என் படங்களுக்கு டம்மி செய்து தருபவன்.”

“டம்மி?”

“எஸ். அதாவது ஹீரோ மாதிரி ஹீரோயின் மாதிரி யான உருவங்களைப் பிளாஸ்டர் ஆஃப் பாரீஸில் அச்சு அசலாகச் செய்து தருபவன்.”

கணேஷ் நிமிர்ந்தான். மூளைக்குள் மெலிதாக மின்சாரம் பாய்ந்தது. “அதை எதற்கு உபயோகிப்பீர்கள்?”

“ஹீரோவையோ, ஹீரோயினையோ, அல்லது வேறு யாராக இருந்தாலும் மலையிலிருந்து உருட்டுவதற்காகவோ—கடலில் மூழ்கடிக்கவோ— இல்லாவிட்டால் கொலை செய்யப்பட்டுப் பிணமாகக் கிடப்பது போன்ற காட்சி வந்தாலோ அந்த மனிதர்களுக்குப் பதில் டம்மியை உபயோகிப்போம்.”

கணேஷ் மனத்திற்குள் விசிவடித்தான். “இதோ உன் தாண்டிலின் புழு. க்விக் கணேஷ். க்விக். பிடி அந்த மீனை...”

“மிஸ்டர் பாலகிருஷ்ணன். அந்த ரத்தினத்தின் அட்டை கிடைக்குமா எனக்கு?”

“ஐத நிமிடம் இருங்கள்.”—ரிஸீவரின் மவுத்பீஸை மூடிக்கொண்டு, “சோமு,” என்று கூப்பிட்டார் அவர்.

மூரி வீட்டு வாசலில் காரை நிறுத்தி, பெட்டியோடு உள்ளே ஓடினான். இரும்புப் பெட்டகம் இருந்த அறைக்குப் போய்க் கதவைச் சாத்தித் தாழிட்டுப் பெட்டகத்தைத் திறந்தான்.

கணேஷின் மோட்டார் சைக்கிள் சிந்தாதிரிப் பேட்டை யின் குறுக்கான தெரு ஒன்றில் நுழைந்து எட்டாம் நம்பர் வீட்டில் நின்றது. தெருவில் கோலி விளையாடிக் கொண்

டிருந்த அரை நிஜார்கள் விளையாட்டை நிறுத்தி, காக்கி உடையைப் பயத்தோடு பார்க்க, கணேஷ் சிரிப்பை வரவழைத்துக் கொண்டு மெலிதாகக் கேட்டான். “இங்கே ரத்தினம் என்று ஒருத்தர் இருக்காரா தம்பி?”

அந்தத் தம்பி தயங்கிப் பதில் சொன்னான். “இருக்காரே. எங்கப்பா தான் அவரு.”

“கொஞ்சம் கூப்பிடறியா தம்பி?”

தம்பி, “நைனா நைனா...” என்று கத்திக்கொண்டே போக, கூடவே வீட்டினுள் நுழைந்தான் கணேஷ்.

ஹரி ஒவ்வொரு சுட்டாகப் பணத்தை எண்ணிப் பெட்டியில் அடுக்க ஆரம்பித்தான்.

கணேஷ் ரத்தினத்தின் வீட்டிலிருந்து வெளியில் வந்த போது மணி 1-20. அவன் அதிகப் பரபரப்புடன் மோட்டார் சைக்கிளை உதைத்துக் கொட்டி 80,90'ல் பறந்து அண்ணா நகர் பக்கம் திரும்பி, டி. எஸ். பி. யின் வீட்டு வாசலில் நின்றபோது மணி 1-45.

அத்தனை கட்டுப் பணத்தையும் எண்ணிப் பெட்டியில் அடுக்கிப் பூட்டினான் ஹரி. தூக்கிப் பார்த்தபோது கணத்தறா “மனத்தில் இருக்கிற கணத்திற்கு இது எந்த மூலைக்கு?” என்று சொல்லிக் கொண்டே மணி பார்த்தான். 2. 30.

இன்னும் மூன்றரை மணி நேரம். இருதூற்றுப் பத்து நிமிடங்கள், 211'வது நிமிடத்தில் அவன் பரீத் அவனிடம்.

அவனை அப்படியே சேர்த்துத் தன்னோடு இறுக்கி, மூச்சு முட்டுகிற மாதிரி திணறடித்து—

“ஓ, ப்ளீஸ் ஹரி, லீவ், மீ ஹரி...” அடுத்து கொஞ்ச விடாமல் அந்த உதட்டைத் தன் உதட்டால் அழுத்தி— “ப்ரீத், ப்ரீத்...”

ஹரி குனித்து, உடை மாற்றி, நான்கு மணிக்கெல்லாம் கீழே இறங்கி வந்தபோது பாலகிருஷ்ணன் உள்ளே வந்து கொண்டிருந்தார். அந்தப் பெட்டியையும், அவனையும் பார்த்துத் தயங்கி நின்றார். “ஜாக்கிரதை ஹரி, ரொம்பவும் கவனமாக இரு. தனியாகப் போகிறாயே. நான் வேண்டுமானால் கூட—”

“ஓ. நோ. வேண்டாம் அப்பா. அந்தக் கடிதத்தின் வாசகத்தை மறந்து விட்டார்களா? ஐ வில் மாஸேஜ் மை செல்லிப். கவலைப்படாதீர்கள். வரட்டுமா?”

“ஜாக்கிரதை, ஜாக்கிரதை.”

அந்த ஆப்பிள் பச்சை பியட் காம்ப்வுண்டை விட்டுத் தாண்டியதும் பாலகிருஷ்ணன் உள்ளே ஓடி வந்து டி. எஸ். பி. யின் டெலிபோன் எண்களைச் சுழற்றிப் பதறினார்.

“சற்குணம். ஹரி அந்த பங்களாவிற்குத் தனியாகப் போகிறான் சற்குணம்.”

“டோண்ட் பாதர். அவன் பின் தொடரப்படுவான். கணேஷின் திறமையைக் குறைவாக மதிப்பிடாதே பாலு.”

“தெருவ வீத யூ அண்ட் யுவர் கணேஷ்.” பாலகிருஷ்ணன் பதட்டமும் வெறுப்புமாக டெலிபோனை வைத்தார்.

ஹரி அந்த பங்களா வாசலை அடைந்தபோது, லேசாக இருட்ட ஆரம்பித்திருந்தது. மணி 5-40 ஆகி இருந்தது. அவன் காரை நிறுத்தி, கீழே இறங்கி, கேட்டைத் திறந்து, டி. எஸ். பி. யின் காரிலே ஏறி உள்ளே போனான்.

“என்னைப் பதைத்த இடம் வந்ததும் சுற்றுத் தயங்கினான். பின் வேகமாகப் போர்டிகோவில் நிறுத்தி, தன்னை யாரும் கவனிக்கிறார்களா என்று பார்த்தான். அமைதியையும், மௌனத்தையும் நவீர வேறு அரவமில்லை.

தொலைவிலிருந்து 'ஓஹோ ஹோ...' என்று கடலின் இரைச்சல் கேட்டது. 'உய்ய்ய...' என்று சவுக்குத் தோப்பின் உறுமல். கவிழத் தொடங்கிய இருட்டு.

ஹரியின் மனத்தில் பயம் பரவ ஆரம்பித்தது. 'என்ன ஆகப் போகிறதோ' என்ற கேள்வியின் அச்சம் உடம்பை உலுக்கிற்று.

அவன் மணியைப் பார்த்தான். 5.50.

டிக்கியைத் திறந்து பெட்டியை எடுத்துத் தூக்க முடியாமல் தூக்கிக் கொண்டு போய் நாயரின் பிணம் கிடந்த புதரில், அதே இடத்தில் வைத்தான்.

'வைத்து விட்டு நீ உள்ளே போய்விட வேண்டும் ஹரி. திரும்பிப் பார்க்க முயலாதே. வீட்டிற்குள்ளும் விளக்குகள் கூடாது. உள்ளே நீயும் எந்த முயற்சியும் செய்யக்கூடாது. அரை மணி. அரையே மணி நேரம். பின் உன் பரீத் உன்னிடம். பணம் என்னிடம். என்ன, புரிகிறதா?' கடிதத்தின் வாசகம் நினைவிற்கு வர -

ஹரி திரும்பிப் பார்க்காமல் வீட்டிற்குள் ஓடினான். பூட்டைத் திறந்து ஹாலில் நுழைந்து கதவைச் சாத்திய போது அந்த இருட்டில், உள்ளே நிலைய நிசப்தத்தில், மனத்தை அழுத்திய பயத்தில் மூச்சுத் திணறுவதை உணர்ந்த ஹரி மெல்ல சோபாவில் சரிந்தான்.

'கடவுளே, கடவுளே எங்களைக் காப்பாற்று...? அவன் ஒவ்வொரு நிமிடமாய் எண்ணிக் கொண்டிருந்த போது...

இருட்டைக் கிழித்துக் கொண்டு பளிச்சென்று ஒரு காரின் ஹெட்லைட் வெளிச்சம் தெரிந்தது. உள்ளே வந்ததும் லைட் அணைந்து இருட்டாகி, கார் சர்வெண்ட்ஸ் க்வார்ட் டர்ஸ் அருகில் நின்றது.

அதிலிருந்து குள்ளமாய், கட்டையாய் ஓர் உருவம் முதலில் இறங்கிற்று. கறுப்புத் துணியால் முகமூடி. கறுப்பு உடை.

கீழே இறங்கிய உருவம் கையில் துப்பாக்கியோடு சுற்று முற்றும் பார்த்தது. பின் அதே துப்பாக்கியால் காரினுள் இருந்த இன்னோர் உருவத்தை மிரட்டிக் கீழே இறக்கிற்று. பின் அந்தப் பெண் உருவத்தின் கைகளில் கட்டியிருந்த கட்டை அவிழ்த்து, வாயில் திணித்திருந்த துணியை எடுத்து 'உம்' என்று துப்பாக்கியை நீட்டி அதட்டிற்று.

பெண் உருவம் அந்த இருட்டில் பளிச்சென்று தெரிய பின்னாலேயே முகமூடி தொடர்ந்து புதர் வரை நடந்தது. புதர் அருகில் சுற்றுத் தயங்கி நின்று மறுபடியும் சுற்றிலும் ஒரு பார்வை பார்த்து, புதர் மறைவில் பெட்டி இருக்கிறதா என்று கவனித்தது. இருந்தது.

முகமூடி அதே துப்பாக்கியால் பெண் உருவத்தினிடம் பெட்டியை இழுக்கச் சொல்லி கையைக் காட்ட அந்தப் பெண் குனிந்து பெட்டியை இழுத்தாள். திறக்கச் சொல்லி கட்டையான குரலில் உத்தரவு வர, திறந்தாள்.

நிலவின் வெளிச்சத்தில் கட்டுக் கட்டான பணநோட்டுக் கள் தெரிய, முகமூடி ஒரு நிமிடம் அந்த சந்தோஷமான அழிச்சலில் குனிய, அந்தப் பெண் ரொம்பவும் துணிச்சலாய் அவன் கையிலிருந்த துப்பாக்கியைத் தட்டிவிட -

துப்பாக்கி புதரின் மறு பக்கம் போய் விழுந்த அதே இடத்தில் முகமூடி அவள் மீது பாயத் தயாரான நிமிடம் -

அந்தப் பெண், "ஹரி..." என்று கத்திக் கொண்டே வீட்டை நோக்கி ஓட ஆரம்பித்தபோது வேலைக்கார விடுதி பின் மறைவிலிருந்து வெளிப்பட்ட கணேஷின் துப்பாக்கி, குறி தவறாமல் முகமூடியை நோக்கி ஓய்ந்தது.

முகமூடி துள்ளிச் சுருண்டு அந்தப் பெட்டியின் மீது விழுந்து பின் மணலில் சரிந்தது.

எதிர்பாராத அந்தத் துப்பாக்கிச் சத்தத்தில் அந்தப் பெண் பதறித் திரும்பினாள். அதே நேரத்தில் வாசல் விளக்கைப் போட்டு வீட்டிற்குள்ளிருந்து ஓடி வந்தான் ஹரி.

கணேஷ் தன் துப்பாக்கியை இடுப்பில் செருகிக் கொண்டே அந்தப் பெண்ணை நெருங்கி, “ஆர் யு ஆல் ரைட் மிஸ் பீர்த்?” என்று கேட்க—

ஹரி அந்த ராஜேஷ்கள்ளா முகத்தை அடையாளம் கண்டு கொண்டு பீர்த்தையும், அவளையும் மண்ணில் கிடந்த முகமூடி உருவத்தையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டு ஒன்றும் புரியாமல் நின்றான். “என்னை இங்கே எதிர் பார்க்க வில்லை. இல்லையா மிஸ்டர் ஹரி? ஐ ம் இன்ஸ்பெக்டர் கணேஷ்.” கணேஷ் கை நீட்டி ஹரி அந்த அதிர்ச்சி நீங்காமலே கை குலுக்கினான். “நீங்கள் கொஞ்சம் கூட எதிர் பார்க்காத இன்னொரு நபரையும் இப்போது பார்க்கப் போகிறீர்கள் ஹரி...” —சொல்லிக் கொண்டே கணேஷ் கீழே குவிந்து மணலில் கிடந்த உருவத்தின் முகமூடியை அகற்றினதும்—

ஹரி அவறினான். “நாயர்!” “எஸ்! நாயர்தான்,” என்று புன்சிரிப்பாகச் சிரித்த கணேஷ் கேட்டான் : “என்ன மிஸ்டர் ஹரி? உங்களுக்கு அதிர்ச்சியாகவும், ஆச்சரியமாகவும் இருக்கிறது இல்லையா? ஒரே மனிதன் எப்படி இரண்டு தரம் சாக முடியும் என்று தோன்றுகிறது. இல்லை...?”

ஹரி பதில் சொல்லக் கூட முடியாமல் கணேஷைப் பார்த்தான். கணேஷ் தன் முகத்தின் வெற்றிச் சிரிப்பு மாறாமல் பீர்த்தின் பக்கம் திரும்பினான். “நீங்கள் சொல்லுங்க னேன் மிஸ் பீர்த். நாயர் தன் டம்மியைத் தானே செய்து புதரின் மறைவில் போட்டு நம் அத்தனைப் பேரையும் முட்டாளாக்க முயன்றதைச் சொல்லுங்கள்.”

“அத்தனை பேரையும் என்று உங்களையும் சேர்த்துக் கொள்ளாதீர்கள். நீங்கள் முட்டாளாகி இருந்தால் இப்போது இவனை இப்படி சரியான சந்தர்ப்பத்தில் பிடித்திருக்க முடியாது.”

“தாங்க்ஸ் ஃபார் தி காம்ப்ளிமெண்ட்ஸ்,” என்று ஹரியின் பக்கம் திரும்பினான் கணேஷ். “என்ன மிஸ்டர் ஹரி, இன்னும் முழுதும் புரியவில்லையா உங்களுக்கு? நாயர் மிகவும் சாமர்த்தியமாக, தன் மீது எந்தச் சந்தேகமும் வரக் கூடாது என்பதற்காக, தன்னைப் போன்று ஒரு டம்மியை உங்கள் சினிமாக்களுக்கு டம்மி செய்து தருகிற ரத்தினத்தைச் செய்து தரச் சொல்லி இருக்கிறான். அதவும் நீங்கள் எடுக்கப் போகிற இந்த க்ரைம் திரில்லர் படத்திற்கு என்று சொல்லி. அதில் தான் வில்லனாக நடிப்பதாகவும், கடைசியில் தான் கழுத்து நெறிக்கப்பட்டுச் சாவதால் அதே மாதிரி தத்ரூபமாகக் கழுத்து, நெறிக்கப்பட்ட பிணம் போல் டம்மி செய்யச் சொல்லி தன் பாங்க் பாலன்ஸில் இருந்த எண்ணூறு ரூபாய் பணத்தை நீங்கள் தந்ததாகச் சொல்லி அட்வான்ஸாகத் தந்து, அந்தக் குறிப்பிட்ட ராத்திரியில் டம்மியைக் கொண்டு தரச் சொல்லி புதரடியில் போட்டு, பின் இன்னும் தன் மீது சந்தேகம் ஏற்படாமல் இருக்கவும், ஸீஸரை ஏமாற்ற முடியாமல் அதைக் கொண்டு—பீர்த்தைக் கடத்திப் போய் உங்கள் அப்பார்ட்மென்டிலேயே உங்களுக்குக் கடிதம் டைப் பண்ணி—இப்போது புரிகிறதா மிஸ்டர் ஹரி?

எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்ட ஹரி மலைத்துப் போனவனாக நின்றான். நாயரின் உடலையே பார்த்தான். பதர் அருகில் தன் பிணம் மாதிரி பொம்மையைச் செய்து போட்டவன், இப்போது தானே அதே புதரடியில் பிணமாகக் கிடப்பதை நினைத்து மௌனமாய் இருந்தான்.

கணேஷ் தன் போலீஸ் விஸிவை அடித்து ஒரு பரீலாங் தாத்தில் மறைத்து நின்ற போலீஸ் ஜீப்பை வரவழைத்த அதே நேரத்தில்—வீட்டிற்குள் ஹரியும், பீர்த்தும் தங்களுக்

கிடையில் காற்றுக் கூடப் புக முடியாத இடைவெளியில் இறுகி, பேச முடியாமல் உதடுகள் சிறைபட்டு சோபாவின் டன்லப் பில்லோ மென்மையில் புதைந்து அரை மணி நேரத் திற்குப் பின் அவள் காதலரில் மென்மையாய்த் கிசுகிசுத்தான் ஹரி. “ஏன், ப்ரீத், இந்த நிகழ்ச்சியையே படமாக எடுத்து இந்த ஸீனையே கடைசி ஷாட்டாகக் காட்டினால் என்ன ப்ரீத்...”

“இந்த நிகழ்ச்சியைப் படமாக எடுக்கலாம். ஆனால் இதைக் கடைசிக் காட்சியாகக் காட்ட முடியாது ஹரி.” அவள் அவன் காதலரில் உதட்டால் வருடிக்கொண்டே மெதுவாகச் சொன்னாள்.

“ஏன் ப்ரீத்?”

“ஸென்ஸாரில் வெட்டி விடுவார்கள்.”

